SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl 10 / Sayı 111 / Mart 1991 / 3.-DM

SERÎHILDANLARLA GELEN 1991 NEWROZ'UNDA ZAFER UMUTLARIMIZI DAHA DA BÜYÜTTÜK!

Hezex'te serîhildan... Gelecek bizim ellerimizde.

Kürdistan halkı, Newroz'u serîhildanlarla karşıladı. Newroz meşalesi Kürdistan'ın dört bir tarafında alevlendi. Bu Newroz kararlılık ve inanç Newroz'uydu. Halkımız Newroz ayını kanıyla kızıllaştırdı. Gösterilerde şehitler verdi, yüzlerce yurtsever tutuklandı, işkence tezgahlarından geçti. Bütün bunlar ve düşmanın hiç bir azgın saldırısı kitlelerin sel gibi akışını kesemedi. Kitleler dalga dalga düşmanın üzerine yürüdüler. Düşman, resmi binalarını koruyamaz, okullarını açamaz, devlet kurumlarını işletemez hale geldi. Yediden-yetmişe ayaklanan halkımız, Newroz ayı boyunca ve özellikle de ***21-28 Mart Kahramanlık Haftası*** süresince bağımsızlık ve özgürlük sloganlarını dünyaya duyurdu.

Kürdistan'da Newroz'a hazırlık çok önceden başlamıştı. PKK IV. Ulusal Kongresi'nde alınan kararlar gereğince, 1991 baharının kitlesel eylemliliklerin yükseldiği bir süreç olması zaten bekleniyordu. PKK IV. Ulusal Kongresi'nde şehirlerdeki kitle potansiyelinin örgütlenmesi ve harekete geçirilmesi öncelikli bir karar olarak belirlenmişti. Şehirlerdeki eylemlilik, Şehir Devrimi olarak adlandırılmıştı. Gerilla mücadelesiyle şehir devriminin organize birliğinin yaratılması, tüm Parti ve Cephe çalışanlarının önündeki en temel görevdi. Bu görevin ne oranda başarıldığı ise, Newroz'da sınanacaktı. Parti ve Cephe örgütleri bu sınavdan başarıyla geçtiler. Düşman, karşısında her bakımdan örgütlü bir kitleyi gördü. Bütün kitlesel eylemler önceden planlanmış olarak gerçekleşti. Her adımı bilinçle atıldı. Örgütlenmiş kitlelerin gücünün neleri yaratmaya muktedir olduğu 1991 Newroz atılımında bir kez daha görüldü. Ancak bu, Kürdistan tarihinde ilk kez yaşanan bir durumdu. Dağ ve şehir, her mahalle, her köy, her şehir tek bir yürek olarak hareket etti; birbirine güç verdi, cesareti ve kitlesel coşkuyu daha da büyüttü. 1991 Newroz'unda yaşanan gerçek bir devrimdi.

Devamı 4. sayfada

Kürdistan'da devrimci savaş yükseliyor!

Kürdistan halkı dünya önünde haykırdı:

"An Kurdistan an neman!"

Serxwebûn'un Şubat sayısının ana başlığı "Emperyalist Savaştan Kürdistan'daki Devrimci Savaşa" idi. Son bir ay içerisinde Kuzey ve Güney Kürdistan'da yaşanan gelişmeler, bu vurguyu daha da öne çıkardı. Kuzeyi ve Güneyi ile Kürdistan, gelişmelerin odağı haline geldi. Dünyanın bakışları bu alana çevrildi.

Newroz ayına girişle birlikte Kürdistan adeta ateş aldı. Kuzey Kürdistan kentlerinde halk kitleleri PKK, ERNK ve ARGK bayraklarıyla meydanları doldurur, köylerden şehirlere akın akın yürüyüşe geçer, yaşamın her alanında, her yerde düzenledikleri gösterilerle özgürlük ve bağımsızlık istemini dile getirirken; Güney Kürdistan'da da silahlı bir halk ayaklanması patlak verdi. Musul ve Kerkük de dahil olmak üzere Güney Kürdistan kentleri ayaklanan halkın kontrolüne geçti.

Yaşananlar beklenmeyen gelişmeler değildi. Tersine, Ortadoğu'da devrimin merkezinin Kürdistan'a kaydığı, Ortadoğu'nun Gordiyon'u durumundaki Kürdistan sorunu çözümlenmeden bölgedeki sorunların gerçek çözümüne ulaşılmayacağı biliniyor ve güçler kendilerini bu temelde yeniden gözden geçirme ihtiyacını duyuyorlardı.

Devamı 2. sayfada

ABD VE MÜTTEFİKLERİ KÜRDİSTAN'DA KATLİAM İÇİN SADDAM'A ONAY VERDİLER!

- Halk dağlara sığındı!
- Toplu ölümlerin sorumlusu Birleşmiş Milletler olacaktır!
- Kürdistan halkı asla sahipsiz değildir!

Güney Kürdistan halk ayaklanması, ABD ve müttefiklerinin Saddam'a yeşil ışık yakmaları ardından, havadan ve karadan sürdürülen vahşi saldırılarla bastırıldı. Saddam'ın kimyasal silah kullanmasından çekinen halk dağlara çekiliyor. Eli silah tutanlar direnmeye devam ediyorlar.

Güney Kürdistan'da halk ayaklanması, Körfez Savaşı'nın hemen ardından patlak verdi. Ayaklanmanın başını, daha önce Saddam tarafından silahlandırılmış olan eski çeteler çektiler. Saddam, Körfez Savaşı sırasında Güney Kürdistan'da da yaygın bir silahlandırmaya gitmişti. Ancak, Saddam'ın silahlandırdığı Kürtler silahları Saddam'a çevirdi-

Devamı 5. sayfada

1991 Newroz'u, zafere yürüyen Kürdistan'ın dünyaya ilanıdır!

Parti Genel Sekreterimiz Abdullah ÖCALAN yoldaş, 1990 Newroz'unda Mahsum KORKMAZ Akademisi öğrencilerine hitaben yaptığı konuşmada, "Bu Newroz, halkın isyan Newroz'udur. Umutluyuz ki, bundan sonra bu şekilde, kendi ülkemizde zafere ulaşıp bağımsızlığımızı gerçekleştireceğiz" demişti.

1991 NEWROZ'u bu isyanın daha da büyüdüğü, bir devrim Newroz'u oldu. 1991'de Newroz artık devrimdir.

Ortadoğu halkları, Demirci Kawa'nın çekicinden çıkan kıvılcımın ışığını yüzyıllar boyu aradılar. Kürdistan'da yüzyıllar boyunca dağ doruklarında özgürlük ateşinin aydınlığı arandı. Sömürgeci-aşiretçi düzenin ve emperyalizmin karanlığı altındaki Kürdistan'da, özgürlük, her zaman yüreklerin derinlerinde saklanan bir umuttu. Ama sadece bir umut. Ortadoğu halkları da hep aydınlığı aradılar. Her türlü gericiliğin tortulaştığı bu bölgede, Newroz'un yüzyıllar boyunca ortak bir emanet gibi tarihten devralınıp günümüze getirilmesi, Pakistan'dan İran'a ve Arap ülkelerine kadar her bahar 21 Mart günü silahların sıkılıp-ateşlerin yakılması, ortak bir özlemin ve tarih içinde sarmaş dolaş hale gelmiş kader birliğinin simgesiydi. Kürdistan köleydi, utançlıydı, ezikti, yoksul ve sefildi; ama her 21 Mart'ta yine de bir coşku sarardı bu köle, bu utançlı, bu ezik, bu yoksul ve sefil ülkeyi. Aynı şey, Ortadoğu'nun diğer halkları için de böyleydi.

Devamı 8. sayfada

Abdullah ÖCALAN yoldaşın, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü mesajı:

"Saflarımızda kadın ne kadar özgürleşiyorsa PKK de o kadar özgürdür"

Yazısı 32. sayfada

İ. Güçlü:

"PKK menfaatleri istediği için İsmail Beşikçi'ye sarıldı"

Dr. İsmail Beşikçi:

"PKK ile ilişkilerimiz gönül, ruh, yürek, ve beyin birliğine dayanır"

Yazıları 24-25. sayfalarda

PKK IV. Ulusal Kongresi belgelerinden

Partiya Karkerên Kurdistan-PKK Ortadoğu Temsilciliği:

"Newroz'u serîhildanımızı güçlendirerek kutlayalım!"

Yazısı 7. sayfada

Bestler direniş şehitlerimiz ve Hesen ÇAWUŞ yoldaşı saygıyla anıyoruz!

Yazısı 22. sayfada

KÜRDİSTAN'DA DEVRİMCİ SAVAŞ YÜKSELİYOR!

Kürdistan halkı dünya önünde haykırdı: « An Kurdistan an neman! »

Baştarafı 1. sayfada

Dünya, Ağustos 1990'dan bu yana Körfez bunalımıyla uğraştı. Üstelik bu zeminde uluslararası boyutta bir savaş da yaşandı. Dünya kamuoyunun dikkatlerinin Körfez bunalımına yöneltildiği ve kızgın bir savaşın yaşandığı günlerde bile, başta PKK olmak üzere devrimci güçler, adına Körfez savaşı denilen olayı bölgede oturtulmak istenen bir planın uygulanmasının başlangıcı ve buna karşıt olarak da halkların devrimci savaşının yükselişinde önemli bir nokta olarak değerlendirdiler.

Körfez savaşının dumanları henüz tütüyor da olsa, gelişmeler şimdi çok daha netleşmiştir. Güçlerin nasıl bir yaklaşım içinde oldukları, bölge üzerinde hangi planların uygulanmak istendiği ve burda kimlere nasıl bir rol paylaşımının yapıldığı çok daha açık olarak görülmektedir.

Körfez savaşı, bölge dengelerinin sarsıldığı, emperyalizmin bölgedeki hakimiyetini eski yapılarla sürdüremeyeceğinin anlaşıldığı, bölgedeki ulusal ve toplumsal sorunların çözüm dayattığı, tarih boyunca üst üste yığılıp kördüğüm haline geldiği bir dönemde gündeme geldi. Saddam, boşluktan kafasını uzatıp kendi lehine sonuçlar elde etmeye çalışan bir fırsatçı olarak ortama dalış yaptı. Kendisine her ne kadar tarihsel bir misyon yüklemeye çalıştıysa da, gerçekte güncel hesapların adamıydı ve gelişmelerin altında ezilmesi kaçınılmazdı. Emperyalizm, ortama hakim olmak için salladığı kılıcını Ortadoğu'nun kördüğümüne değil, gerçekte kendisinin çıkıntı yapan bir uzvuna salladı. Üstelik onu kesmedi, bünyesinden atmamayı yeğledi.

Emperyalizm için esas sorun, kendi bünyesine ait organların yeniden düzene konulması değildi. Bölgede sistem dışı gelişen ve kendisini sisteme karşı dayatan yepyeni olguların belirmesi idi. Bunun başında ise, Kürdistan'da gelişen devrimci mücadele geliyordu.

Kürdistan emperyalist sistem tarafından reddedilmiş bir ülkedir. Emperyalist sistem içinde yer bulmamış da olsa Filistin sorunundan da bu bakımdan önemli bir farklılık göstermektedir. Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı, bu özelliğiyle sadece emperyalist sistemi de değil gerçekte bütün dünyayı zorlayan bir karakterdedir. Kürdistan, bölgenin kördüğümüdür.

Körfez savaşı, eğer bir şeyi kanıtladıysa, o da, bölge statüsünün aşılmış olduğuydu. Çözülmemiş en zayıf halkada olacağı, ağırlığın o yöne kayacağı açıkça görülmüştü.

Nitekim, Saddam'ın teslim bayrağını sallamasının ertesinde, Güney Kürdistan'da ayaklanmalar gündeme geldi. Yine, Şiî nüfusun yoğun olarak yaşadığı Basra'da daha Mart ayı başında yoğun kitle gösterileri başladı ve isyana dönüştü.

Irak devleti sınırlarının Kuzey ve Güneyinde yaşanan bu ayaklanmalar, başta ABD olmak üzere emperyalizmin hesaplayabildiği, ama denetlemeye gücünün yetmediği gelişmelerdi. Bunlardan büyük kaygı duydukları ortaya çıktı. Saddam hakkındaki ağır ithamlar henüz kulaklardayken, bu kez, Saddam'sız ama istikrarsız bir Irak yerine Saddam'lı ama istikrarlı bir Irak'ın tercih edileceği söylenir oldu. ABD, Güney Irak'daki gelişmeler nedeniyle İran'ı açıkça tehdit etmeye başladı. Güney Kürdistan'daki gelişmeleri ise bir yandan bu zemindeki eski liderlikler eliyle denetime alma hesaplarını geliştirirken, öte yandan da esas olarak gelişmelerin yönünü ve ayaklanma potansiyelini izleyip-ölçme tutumuna girdi. Çünkü Güney Kürdistan'daki ayaklanmalar, I-KDP ve Yekitî gibi örgütlerin dışında, esas olarak Saddam'ın silahlandırdığı eski çetelerin silahları Saddam'a yöneltmeleriyle büyümüştü, ayaklanmanın esas gücü bunlardı. Bunları yönlendiren kuvvetin ve gelişmelerin yönünün ne olduğu tam hesaplanamıyordu.

Aynı süreçte Kuzey Kürdistan'da Botan başta olmak üzere bütün kentlerde halk ayaklanmaları patlak verdi. 28 Şubat'ta Şirnex'de kömür toplamaya gelen köylülerin başlattığı yürüyüş, Kürdistan'ı boydan boya saran bir halk yürüyüşüne dönüştü. PKK, ERNK ve ARGK bayraklarıyla yürüyen kitleler, sömürgeci devlet kuvvetlerinin ateşli silahlarına karşı taşlı-sopalı savunmaya geçiyor, **"Bijî Serok APO"** sloganlarıyla PKK'ye olan ulusal-toplumsal ve siyasal desteğini ortaya koyuyordu. 1991 Mart ayı baştan başa serîhildan ayı oluyordu.

Kuzey ve Güney'deki gelişmelerin birbirini etkilemesi kaçınılmazdı. Aynı tarihsel dönemde yaşanan ve biribirinin parçası olan gelişmeler, şüphesiz ki Ortadoğu gerçeğiyle de doğrudan bağlantılıydı ve aynı oranda da bölge üzerinde etkide bulunacaktı.

Newroz'la birlikte, Kürdistan nereye gidiyor sorusu, başta Türkiye olmak üzere bölge ve dünya güçlerinin üzerinde yoğunlaştıkları temel bir soru oldu. Paris (yapılamadı) ve Washington'dakini Stockholm'deki "Kürt Konferansı" izledi. Bu konferanslarda üzerinde en çok durulan nokta ise, PKK'nin durumu ve nasıl bir tutum alacağı oldu.

Kürdistan'daki kitlesel ayaklanmalar, PKK'nin büyüyen, uluslaşan ve halklaşan gücünü inkar edilmez biçimde ortaya koymuştu. Kendisini dayatan Kürdistan sorununda PKK'siz bir çözümün mümkün olmadığı, Kürdistan adına söylenecek en basit bir söz, atılacak en küçük bir adımın bile meşruiyet kazanmasının ancak PKK'nin onayı ile mümkün olabileceği görülmüştü. PKK ve Kürdistan adının etle-tırnak gibi bütünleştiği bir ortama, PKK'nin onayı dışında yapılacak her türlü dayatmanın sonuçsuz kalmaya mahkum olduğu herkes tarafından biliniyordu. Kürtçe üzerinde yasağın sözde kaldırılmasının kitleler üzerinde yarattığı etki hesaplananın çok tersiydi ve bu "küçük" deneme bile bu gerçeği ortaya koymuştu.

1991 Newroz'u şu gerçeği netleştirdi: Kürdistan kendisini tanımlamış ve bu tanımı dünyaya dayatmıştır. Kuzey Kürdistan'daki gelişmeler bunun ifadesidir. Güney Kürdistan'daki halk ayaklanmaları yine bu gerçeğin ifadesidir. Kürt ulusal kimliği ve Kürt kişiliği mücadele içinde kendi tanımını bularak, bunun dünya tarafından da kabulünü zorunlu bir noktaya getirmiştir.

Bu, Ortadoğu'da bugüne kadar olmayan yepyeni bir olgudur. Şimdiye kadar çağın dışında tutulan, emperyalist sistemin yok saydığı, sömürgecilerin yok etmeye çalıştığı bir ulusal gerçekliğin kendini bu biçimde dayatması, açık ki sadece bölge dengelerini değil, dünya insanlığını derinden etkileyen, kalıplaşmış değerleri sorgulayan bir gelişme, köklü bir devrimdir.

Bu devrim, dünya siyasal haritasında hala resmiyetini korusa da, Kürdistan'ı bölüp-parçalayan, yok sayan sınırları yok etmiştir. Kürdistan halkı statükoyu çok derinden bozmuştur ve bu eski statükonun yeniden tesisi için, emperyalizmin hiç bir öldürücü silahının, hiç bir ordusunun gücü yetmez. Yani biçimde değil, esasta bozulan bir durum var. Güney Kürdistan'da halk ayaklanmasından duyulan ulusal coşku, Kuzey parçasındaki halkın Habur'da dalgalanan bayrağı görmek için akın akın gelişi, serîhildanlarda ERNK bayrağının dalgalanışının kitlelere yaşattığı büyük coşku, Güney Kürdistan'ın küçük parçasındaki halkın yüzbinler halinde ve PKK sloganlarıyla Newroz'u kutlayışı, dünyanın neresinde olursa olsun Kürtlerin aynı coşkuyu paylaşması, öldürülmek istenen bir ruhun gerçek anlamda vücut bulduğunu, ulusal ruh birliğinin sağlandığını, bunun ise yepyeni bir Kürdistan demek olduğunu anlatmaktadır.

Bu aynı zamanda; otonomici klasik önderliklerin çoktan aşıldığını, Kürdistan üzerinde emperyalist ve sömürgeci zora dayanan her türlü girişimin sonuçsuz kalacağını, Kürdistan'ın bağımsızlık, demokrasi ve birliğe doğru aktığını göstermektedir.

Kürdistan toplumu kendisini özgürleştiriyor. Bu özgürleştirme, resmi sınırlara, resmi antlaşmalara, resmi ideolojilere, yani köleliğe karşı bir özgürleşmedir. Bu durumda, uluslararası düzlemde hala geçerli sayılan resmi devlet sınırlarının gerçekte hiçbir anlamı kalmamıştır. Güç dengesizliği nedeniyle hala varlığını sürdürebilse de, bu sınırlar, Kürdistan halkı için artık yoktur. Eğer, Şirnex'teki bir halk ayaklanması sınırın öteki tarafındaki halk tarafından toplu gösterilerle ve diğer her türlü dayanışma biçimleriyle destekleniyorsa, Kürdistan'ın her parçasındaki halk göğüslerinde şehit gerillaların ve Parti Önderliği'nin resmini taşıyorsa, her parçada aynı coşku, aynı ruh paylaşılıyorsa, buraya başka bir tanım getirilemez.

Bu açıdan, Kürdistan somutunda güncele takılmak tarih ve toplum bilincinden uzak kafaların ve ucuz hesap sahiplerinin işi olabilir. Emperyalistler ve sömürgeciler açısından Kürdistan'da gelecek kaybedildiği gibi, gerçekte yaşanan gün de kaybedilmiştir. Kürdistan'da artık gelecek de bugün de Kürdistan halkınındır.

ABD emperyalizmi, Saddam'ın işini bir kılıç darbesiyle halledebildi. Kendi deyişiyle Kuveyt'i "kurtardı!" Ancak Kürdistan'da neyi ve nasıl "kurtaracak"tır? Aynı soruyu sömürgeci Türk devleti açısından da sormak gerekiyor! Aynı soruyu Kürt işbirlikçileri için de sormak gerekiyor. Bu halkayı dünya insanlığına kadar uzatabiliriz.

Tarihsel gelişmeyi yakalamak yaşanan günü de kazanmak demektir. Kürdistan halkı, geçmişte tarihin dışına itildiği için güncel çıkarlarının da dışına düşürülmüştü. PKK tarihsel halkayı yakaladığı, mücadelesiyle bunu halka malettiği içindir ki, bugün artık Kürdistan halkının güncel sorunları ve çıkarları da gündeme gelmekte ve bu noktada kazanımlar elde edilebilmektedir. Türk sömürgeciliği, ana halkadan vurulduğu içindir ki, güncel çıkarlarını bile koruyamaz; ideoloji ve politikada, devleti oluşturan etmenlerde sürekli dağılan, ufalanan, parçalanan bir gerçekliği yaşamaktadır. Yani Türkiye'nin birliği, TC sınırlarının bölünmesi noktasında değil, onun özünde parçalanmaktadır, parçalanmıştır, bölünmüştür ve hem de bu bölünme giderek atomlarına kadar yayılacaktır. Açık ki, bu bir tarihsel karşılıktır.

Kürdistan sorununa çözüm tartışmalarının yapıldığı günümüzde bu gerçeği kavramak son derece önem taşıyor.

Kürdistan üzerinde savaş ve diplomasi

Bölgemizde, merkezinde Kürdistan'ın yer aldığı çok önemli güncel politik gelişmeler yaşandı. Bunlar özünde, bir tarihsel gerçekliğin kendini güne dayatması ile ortaya çıkan gelişmelerdi. Önemi de zaten burada yatmaktadır.

Emperyalist metropollerde bugün durumu en çok tartışılan ülke Türkiye. Uluslararası bir cephenin karşıtında mağlup Irak'ın durumu, Türkiye'nin durumu kadar tartışılmıyor. Ama, her uluslararası toplantıda Türkiye, geleceği tartışma konusu olan bir devlet olarak gündeme oturuyor.

Türk Cumhurbaşkanı Özal, Körfez Savaşı günlerinde olduğu gibi hala dünya kamuoyunun gündeminde. Özal'ın Güney Kürdistanlı liderlerle görüşmesi, Irak'a Kürt-Türkmen ve Arap fedarasyonu planının sözcülüğüne soyunması, Moskova gezisi ve ardından ABD'de Özal-Bush görüşmeleri, Özal'ın direktifiyle gündeme sürülen anayasa değişikliği tartışmaları, yine Özal'ın sözlerinin ardından gelişen ordu üzerine tartışmalar, Türkiye gündeminin belirleyicisinin adeta Özal olduğu görünümünü yaratıyor.

Türk devleti bünyesinde bugün çok yoğun çelişki ve tartışmalar var. Bu tartışmalar, artık önüne geçilemez, üstü örtülemez sorunların zorlamasıyla yapılan tartışmalardır. Kürt sorunu, bunlar içinde temel noktayı teşkil ediyor. Ama onunla birlikte, devletin üzerine kurulduğu ilkeler ve kurumlar da Türkiye tarihinde ilk kez böylesine tartışma gündemine giriyor.

Türkiye'de en ciddi politik sorunların bile kişiselleştirildiği bilinir. Bu kez de yine olgular ve olaylar, Özal'ın kişiliğinde ve yönetiminde ele alınmak isteniyor. Devlete akıl satan köşe yazarları, devleti koruma gayretindeki eski general ve bürokratlar, sağ veya sol adına gazetelerde yer tutmuş herkes, iddia ve hesaplarının tersine bir çöküntünün, ölü ardında ağıt yakmanın ruh hali içerisinde ideoloji ve politikada, beyinde ve ruhta yaşanan bir anarşinin kalemşörlüğünü yapıyorlar. Bütün yazılıp-çizilenler bir araya getirildiğinde, ortada politika adına hiç bir şeyin olmadığı açıkça görülüyor.

Türkiye'de herkes bir şaşkınlığı yaşıyor. Özal Kürt liderlerle görüşüyor; tartışmalar bunun etrafında dönüyor. "Acaba Kürtlerle görüşmek bir ihanet değil mi?" sorusu beliriyor. Özal, Moskova'ya gidiyor; "Acaba, Ruslara hangi taviz verilecek?" sorusu beliriyor. Özal, Amerika'ya gidiyor; "Acaba, Kıbrıs ve Kürt sorununda Özal ne kadar taviz verecek?" sorusu beliriyor.

Arap dünyasında yoğun toplantılar var. Mart ayı başında bir araya gelen Suriye, Mısır, Suudi Arabistan, Umman, Katar, Bahreyn ve BAE Dışişleri Bakanları 8 Mart'ta Şam Deklarasyonu'nu yayınladılar. Bu bildiri de, bölgede oluşturulacak bir barış gücünün Araplardan kurulması ve büyük çapta Suriye ve Mısırlı askerlerden oluşturulması kararının alındığı belirtildi. Şam Dekla-

rasyonu'nda açıkça görülmekteydi ki, Arap dünyası Türkiye'yi bölge sorunlarının bir çözüm gücü olarak görmüyor, onu çözümün dışında tutuyordu. Oysa aynı tarihlerde Kurtcebe Alptemuçin, ABD, Fransa ve Hollanda gezisi ardından 3 Mart'ta yaptığı açıklamada, *"Türkiye bölgede barış ve istikrarın sağlanmasında önemli bir rol oynamayı arzulamaktadır"* diyerek, 5 Mart'ta Şam'da toplanacak olan Arap ülkelerine Türkiye'nin bölge üzerindeki ağırlığını hatırlatmak istiyordu. Ancak, Şam toplantısından çıkan sonuç, Türkiye'ye bir ağırlık verilmemesiydi.

ABD Dışişleri Bakanı James Baker'in, Arap ülkeleri, İsrail, Sovyetler Birliği ve Türkiye'yi kapsayan on günlük gezisine başladığı 9 Mart tarihinden bir gün önce, Ankara'da Kürt liderlerle bir toplantı yapıldığı öğrenildi. Bu haberi, TC Cumhurbaşkanı sıfatıyla Özal Moskova gezisine çıkarken uçağın merdivenlerinde bizzat açıklıyordu. Özal, İngiltere, Fransa ve diğer bazı devletlerin Kürtlerle konuştuğunu belirterek, *"Onlar Kürtleri şu ya da bu şekilde yönlendiriyorlar. Orada olan her şey bizi yakından ilgilendiriyorsa konuşuruz tabii. Herkes konuşurken, bizim konuşmamamız yanlış olur"* diyordu.

Özal-Talabani görüşmesinin ön hazırlıklarının Londra'da yapıldığı biliniyor. Talabani Washington'daki "Kürt Konferansı"ndan aniden Şam'a dönmüş, Şam Deklarasyonu'nun açıklandığı gün ise, yani 8 Mart'ta Ankara'da söz konusu görüşme gerçekleşmişti. Özal ise bu görüşmeyi 12 Mart günü Moskova'ya giderken açıklıyordu. Özal, her ne kadar "Kürtleri başkaları kullanacağına biz kullanırız" havasını yaratıp, görüşmeyi bu içerikte yansıtmaya çalışsa da, kendini kurtarmaya çalışan bir Türkiye'nin kimseyi kullanmaya mecalinin kalmadığını, Türkiye'deki o sahte muhalefet bile görüyor, söylüyordu.

Türkiye-SSCB görüşmeleri çok ilginç bir tarihsel döneme denk geldi. Cumhuriyetin kuruluş yıllarında yeni doğan SSCB ile ilişkiler, TC'nin kendi kuruluşunu gerçekleştirmesinde önemli bir dayanak olmuştu. Reel sosyalizmin yenik düştüğü bir dönemde ağır ulusal ve toplumsal sorunlarla boğuşan bir SSCB ile bir enkaz yığını haline gelen TC'nin bu dönemde geliştirmek istedikleri ilişkiler nasıl bir sonuç doğuracaktı? Özal, Moskova'ya Arap dünyasının eğilimlerini, Güney Kürdistanlı Kürt liderlerin yaklaşımlarını öğrenmiş olarak gidiyordu. Bu, ABD ziyareti öncesi geriyi bir yoklama gezisi miydi? Türk burjuvazisinin tarihin kritik dönemlerinde uyguladığı klasik politikanın devam ettirilme çabası mıydı?

Bunun üzerinde kimse fazlaca durmadı. 100 kişilik bir heyetle yapılan gezinin ticari yönleri basında daha öne geçti. Oysa Özal, ABD'ye giderken, Türkiye'nin birliğini tehdit eden olgulara karşı ayağını biraz da olsa sağlama basma hesaplarını yapıyordu. Moskova'nın bölgedeki son gelişmelere ilişkin görüşlerini doğrudan öğrenme imkanına ulaşmış oluyordu.

Özal, Moskova dönüşü ayağının tozuyla Baker'le görüşmeye oturdu. Baker da Türkiye'ye, Arap ülkelerinin Dışişleri Bakanlarıyla görüştüğü Riyad'dan, Kuveyt ve Suriye ziyaretleri ardından geliyordu.

Bush'la yapacağı Camp David görüşmeleri öncesinde Özal, Irak'la da temaslar kurdu. Bu basına, Saddam'ın Özal vasıtasıyla Bush'a mesaj iletmesi olarak yansıdı.

Özal, Kürt sorununa bakış açısını Ankara'da değil, Kiev'de açıklamıştı.

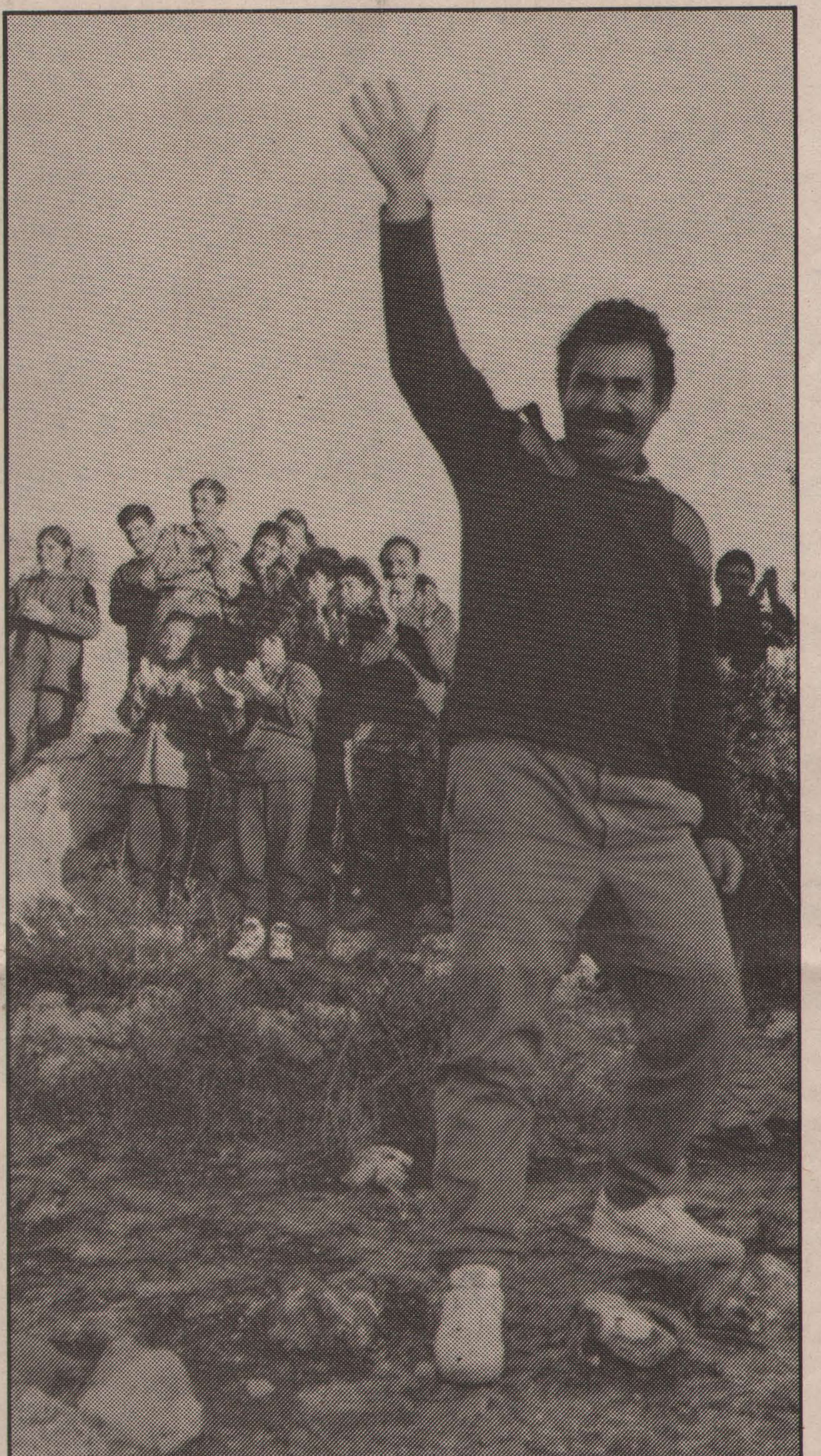
Devamı 31. sayfada

Röportajlar büyük yankı yarattı!

ÖCALAN yoldaş demeçleriyle sürece etkin müdahalede bulundu!

"Biz, insanlık değerleri için savaşıyoruz. Kendimi, halkın temsilcisi olarak görmüyorum. Onların hakları için savaşıyorum. Bence bu çok daha anlamlıdır. Biz sadece bağımsız Kürt devleti kurma savaşında değiliz. Bir toplumun kimliğini kurtarma savaşı veriyoruz."

(M. Ali Birand'ın PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN'la yaptığı röportajdan.)

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, Mart Newroz ayında çok sayıda televizyon muhabiri ve gazeteciyi kabul ederek, sürece ve PKK'nin yaklaşımlarına ilişkin ayrıntılı değerlendirmeler yaptı. Bazı gazetecilerle görüşmeleri günlerce sürdü ve bunlar ilgili gazetelerde diziler halinde yayınlandı. Yabancı basın mensuplarıyla yapılan görüşmeler de Avrupa basınında ve televizyonlarda yayınlandı ve büyük ilgi gördü.

ÖCALAN yoldaşın basın mensuplarını kabul etmesi önemli bir döneme denk geliyordu. Newroz ayı dolayısıyla Kürdistan'da kitleler coşkun gösterilerle ayaktaydı. Güney'de silahlı bir halk ayaklanması yaşanıyordu. Kürdistan adına hareket eden bütün güçlerin, mücadele ve birliği esas alan derin bir sorumlulukla karşılamaları gereken bir süreçten geçiliyordu. Körfez savaşının daha da derinleştirdiği siyasal kriz, dünyaya yeniden biçim verme iddiasındaki iri güçlerin bölgeye yeniden hakim olma mücadelesinin yarattığı kaos ve Kürt halkının bu ortama kendi iradesini dayatması, sadece Kürdistan'ın değil, bölgenin kaderini ilgilendiren çözümlerin tartışma gündemine girmesini kaçınılmaz kılmıştı.

ABD, bölgeye "barış ve istikrarı" getirmekten söz ediyordu. Kuveyt üzerindeki savaşı bu çerçeve içerisinde oturtmaya çalışıyor ve Ortadoğu'nun köklü sorunlarının çözümü için Kürt sorununun da artık çözüme ulaştırılması zorunluluğundan bahsediliyordu. Bu, bugüne kadar sürdürülen, Kürtlerin yok sayılması politikasının iflasının ortaya çıkardığı bir sonuçtu. Bu durumdan doğrudan etkilenen Türkiye'nin de, ABD politikasıyla bütünüyle çakışmasa da, çözümü aynı paralelde aradığı izlenimi verilmeye çalışılıyordu. Özal'da temsilini bulan bu yaklaşıma göre Türkiye, Kürtlerin ulusal kimliklerini tanıma noktasında bazı adımlar atmayı zorunlu görüyordu. Türkiye, bazı Kürt liderlerle resmi düzeyde görüşmelere giriyordu. Bu süreçte, gazeteci görünümü verilen bazı elemanlar eliyle PKK ile de diyalog arayışları gündeme geliyor; daha doğrusu TC, bu görüşmeler vasıtasıyla PKK'nin sürece yaklaşımını ve gücünü ölçmeye çalışıyordu. Özal'ın ABD ziyareti öncesinde, devletin resmi haber ajansının ÖCALAN yoldaşla doğrudan ilişki arayışı ve görüş istemesi, bunun en somut örneği idi.

Türkiye'nin, Güney Kürdistanlı örgüt liderleriyle yaptığı görüşmelerde, PKK'nin ve önderlik ettiği mücadelenin önüne geçilmesi, üzerinde durulan en temel nokta idi. Ulusal Kongre çalışmaları TC'yi son derece rahatsız etmiş ve ürkütmüştü. Aynı rahatsızlık emperyalist çevrelerde de görülüyordu. Kürt sorunu üzerine tartışmaların Türk basınında yoğunlaştığı günlerde, TC'nin özellikle Kürt ulusal birliğinin önüne geçme çabasında olduğu, PKK'nin, yani devrimin önlenmesi koşuluyla her şeyi yapmaya açık olduğu mesajının verildiği açıkça görüldü.

TC'nin, Ulusal Kongre çalışmalarına çomak sokmaya çalıştığı bu günlerde, Kuzey ve Güney'i ile Kürdistan'ın bütününde kitleler ayakta idi. PKK bayrakları ve PKK Genel Sekreteri'nin posterleri yürüyüşçülerin, serîhildandaki halkın elindeydi. TC, bu durumdan duyduğu büyük korkuyla, Güney'deki Kürt örgütlerinin önüne şartlı destek vaadini koydu. ABD önderliğinde geliştirilmek istenen "yeni düzen" içerisinde yer almak istiyorlarsa, ABD'nin ve TC'nin şartlarını yerine getirmeleri gerektiği, aslında herkesin kendini buna uyarlamak zorunda olduğu hatırlatılıyordu ve bu, bölgedeki tüm güçlere dayatılan bir olguydu. Bu gerçeği; M. Ali Birand'ın ÖCALAN yoldaşla röportaja yaklaşımı ve kendi yorumlarıyla vermeye çalıştığı mesajlarda net şekilde görmek mümkündür.

ÖCALAN yoldaşın basın mensupları önünde yaptığı açıklamalar, TC'ye ve emperyalist güçlere verilmesi beklenen güçlü bir karşılık oldu. Kürdistan'da devrimin yükseldiği ve PKK'nin ulusal boyutta buna önderlik ettiği bir süreçte, başta TC olmak üzere dünya güçleri, Kürt halkının iradesini dışlayan ve onu yok etmeye çalışan her girişimin karşısında PKK'yi bulacaklarını unutmamak zorundaydılar. Genelde bölgede, özgülde ise Kürdistan'da barış ve istikrar, sömürgecilerin ve emperyalistlerin Kürt halkını yok sayma temelindeki kendi "barış ve istikrarları"nı yeniden tesis etmeleri olarak asla mümkün olamazdı; bu, savaşın daha da tırmanması, daha çok kan dökülmesi ve acı çekilmesi demekti. Kürdistan halkı, serîhildanlarla da göstermişti ki, ulusal, demokratik ve insani haklar uğruna verilen mücadelelerin sonuçlarını alma noktasında ısrarlıdır; savaşın daha da tırmanmasının başta gelen koşulu bunların kabulüdür. Bunları inkar eden yaklaşımlar, Kürt halkının evlatlarını şehit verme pahasına karşısında savaştığı eski kölelik durumudur. PKK bugün, bütün ulusun desteğini almış, halk kitlelerini devrime seferber etmiş bir öncü olarak, devlet olmaya giden bir hareketi temsil etmektedir. Sorunlarda çözümleyicidir, Kürdistan adına alınacak her kararda yetki gücüdür, halkın bağımsızlık ve özgürlük iradesinin temsilcisidir. Bunun böyle olduğunu bugün artık dost da düşman da görüp itiraf etmektedir. Savaşımızın bu aşamasında örgüt yaklaşımı değil, devlet politikasının geliştirilip esas alınması, PKK'nin kendine ve geleceğe duyduğu güvenin kanıtıdır. Halkın acılarını ve kayıpları en aza indirmeye çalışan, düşmanı uluslararası kurallar esası üzerinde savaşa çekmeyi hedefleyen yaklaşımların sahibi PKK, Kürt halkının kimliğinin resmen tanınması, kirli özel savaşa son verilmesi ve özel savaş kurumlarının dağıtılması, zindanların boşaltılması, demokratik ve kültürel hakların kabulü, düşünce özgürlüğü ve siyasal örgütlenme ortamının açılması gibi temel koşulları ileri sürerken, TC'yi ve gerisindeki emperyalist güçleri, Kürdistan üzerindeki kaba şiddeti-vahşeti durdurmaya çağırmakta, yaşanan dünya koşulları içinde insanlığın artık bunu kabul etmeyeceğini ve sömürgeciler ile emperyalistlerin bu yükün altında kalkamayacakları gerçeğini hatırlatmaktadır. Halkın öz dinamiklerini hareket geçiren ve bu dinamiklere dayanan bir hareketin, her koşulda sonuç alma yeteneğine sahip olduğunu PKK çoktan kanıtlamıştır.

Fakat, gazeteci adıyla gidip, kendisine farklı misyonlar yükleyen M. Ali Birand'ın ÖCALAN yoldaşla görüşmesinden çıkardığı sonuçlara ve vermek istediği mesajlara bakılacak olursa, TC savaş hukukunu kavramaktan hala uzaktır ve kirli savaş batağından çıkmamakta ısrarlıdır.

Birand, Milliyet gazetesindeki röportajın yayınına, spekülatif haberlerle başladı. PKK'nin sıkıştığı, PKK Genel Sekreteri'nin olayları ve olguları kavramakta zorlandığı, kadroların şaşkın ve kafa karışıklığı içerisinde olduğu düşüncesini ısrarla işleyerek, Suriye'ye ve Güney Kürdistanlı örgüt liderlerine mesajlar vererek ve bunu ABD ve diğer emperyalist güçlere kadar uzatarak, bir gazetecilikten öte, bambaşka bir göreve soyunmuş olduğunu fütursuzca ortaya koydu. Röportaj iyi bir mercek altına alınırsa Birand'ın devleti adına şu mesajları verdiği görülecektir. PKK kadrolarına: "Çözümsüz bir PKK içinde çözümsüz bir konumda yaşıyorsunuz ve geleceğiniz yok!"; Kürdistan halkına: "PKK'nin önderlik yeteneği ve sizi ulaştıracağı bir gelecek yok. PKK her taraftan kuşatılmış, sıkışmış bir durumda"; Güney Kürdistan örgüt ve liderlerine: "Eğer Türkiye ile ilişkilerde yol almak istiyorsanız PKK'yi durdurun, PKK önünüzdeki engeldir!"; ABD'ye: "Kürt sorununun çözümü için PKK'yi dikkate almanız gerekmez, eğer bir çözüme ulaşılacaksa bu mutlaka PKK'siz bir çözüm olmalıdır. Bunun olanaksız olduğu düşünülmemelidir!"; TC içinde klasik politikada ısrar edenlere: "PKK'nin imhası artık bir hayaldir ve bunu görmeniz gerekir. PKK'yi imha etmek için ÖCALAN'ı imha etmek artık yetmez. Bu nedenle, halkın devrim dalgasını kesecek tedbirler üzerinde durun. Özal bunu görmüştür, bunu vakit daha da geçmeden kavrayın!"

Açık ki, M. Ali Birand, bir gazetecilik, hele de objektif bir gazetecilik yapmamıştır. Tersine, kendisinin bir devlet büyüğünün söylediği gibi, milli maçta taraf tutar gibi taraflı yaklaşmış, devleti adına yorum yapmış ve gazetecilik ahlakını ayaklar altına alarak devlet adına yaptığı yorumları gazeteci sıfatıyla yayınlamıştır. Açık ki, bu da, sadece ve sadece kendisi için bir talihsizliktir.

Gazetemiz **SERXWEBÛN**, daha öncekilerde olduğu gibi, bu kez de, PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın basın mensuplarıyla yaptığı görüşmelerin metinlerini yayınlayacaktır. Okuyucunun, görüşleri ve gerçekleri objektif biçimde görmesine hizmet edecek olan bu yayına önümüzdeki sayıda başlayacağımızı umut ediyoruz.

SERÎHILDANLARLA GELEN 1991 NEWROZ'UNDA ZAFER UMUTLARIMIZI DAHA DA BÜYÜTTÜK!

Baştarafı 1. sayfada

Parti ve Cephe talimatlarına uyan, tek bir komuta altında eyleme geçen kitleler, PKK IV. Ulusal Kongre kararlarına verdikleri onayı da göstermiş oldular. Bu bakımdan, 1991 Newroz atılımını Kürdistan halkının PKK IV. Ulusal Kongresi'ne katılımı ve kararlarının uygulayıcı gücü haline gelmesi olarak değerlendirmek gerekir. Parti Önderliği'ne, Partiye, Cepheye ve Orduya verilen muhteşem bir destek, sarsılmaz bir bağ vardır burada. Önderlikle bütünleşmiş ve ordulaşmış bir halk gerçeğiyle devrimde kararlılığı gösteren ve zafere yürüyen Kürdistan halkı, bu durumuyla dünyaya da önemli mesajlar vermiştir.

Bütün dünya artık görmektedir ki, zulme ve baskıya boyun eğmez bir halk vardır Kürdistan'da. Sömürgeci şiddete karşı halkın siyasal şiddeti, işkence ve baskılara karşı halkın devrimci isyanı dayatılmaktadır. Sömürgeciliğin her vahşi uygulaması, karşısında halkın durdurulamaz öfkesini bulmaktadır. Durmayan, dinmeyen bir mücadele seliyle halk sömürgeciliğin karşısına çıkmaktadır. Kısacası, Kürdistan halkı, sömürgeci otoriteyi yerle bir ederek, hayatın her alanında kendi özgür iradesini hakim kılma mücadelesi vermektedir. Kürdistan halkının devrimci otoritesi adım adım her zeminde gelişmekte ve kendi yönetim kurumlarına kavuşmaktadır. Kürdistan'da artık itaat edilmesi gereken tek otorite budur. Bütün ulusal ve sosyal yaşam buna göre düzenlenmektedir. Bireyler bu otoritenin emrindedir. Çocuk-yaşlı, kadın-erkek demeden bütün ulus yaşamını bundan böyle daha çok buna göre düzenleyecektir. Ulusal ve toplumsal güçlerin tepeden tırnağa yeniden örgütlenmesi yaratılmaktadır. Sömürgeciliğe hiç bir biçimde itaat etmeme, kurumlarını işlemez hale getirme, ekonomik, sosyal ve kültürel yaşamı tümüyle ulusal çıkarlara bağlı olarak düzenleme, işte bu gerçeğin ortaya konuluşudur.

Kürdistan'da halk toprakları üzerinde kendisi egemen olmak, madenlerini kendisi işlemek, sularından kendisi yararlanmak, yerel ve merkezi yönetimlerini kendisi belirlemek, kendi okullarında eğitim görmek, kendi sağlık kurumlarını kurmak, kendi gazetelerini okuyup kendi yayınlarını dinlemek, kendi fabrikalarında çalışmak, kendi ürünlerinin sonuçlarına kendisi sahip olmak, çocuklarına aydınlık bir gelecek hazırlamak, gece yarısı baskınlarıyla uyanmamak, işkence görmemek, açlık-sefalet çekmemek, sömürgeci namlular altında ölmemek, evlatlarını zindanlarda ve darağaçlarında görmemek..., kısacası kendi bayrağı altında bağımsız, özgür ve mutlu yaşamak istemektedir. Onurlu ve insanca bir yaşam istemekte, bunun kavgasını vermektedir. 1991 Newroz'u, işte bu amacın ve kararlılığın toplumsal boyutta ilanı olmuştur.

Kömür toplamaya gittiklerinde sömürgecilerin aşağılayıcı hakaretlerine maruz kalan Şirnexli (Şırnak) köylülerin, "böyle yaşamaktansa savaşarak ölmek, yaşamların en onurlusudur" diyerek direnişe geçmeleri, ellerindeki kazma ve küreklerle düşman askerlerinin üzerine yürümeleri, halkın nasıl bir yaşama karşı ve nasıl bir yaşam için mücadeleye atıldığını yeterince anlatmaktadır. 28 Şubat'da meydana gelen bu olay, Newroz alevinin ilk kıvılcımı olmuştu. Bu isyan dalga dalga bütün Kürdistan'a yayıldı. Halk, onurlu bir yaşam istiyoruz, diyordu; onurlu bir yaşam için dişe diş savaşmak zorunlu, diyordu.

Şirnex'te köylüler kömür ocağındaki olay ardından köylere yürüdüler. Kısa sürede 20 bin kişiyi aşan muhteşem bir kitle toplanmıştı. Bu kitle özel tim ve askeri kuvvetlerin barikatını yıkıp şehre aktı. Bütün devlet kurumlarını tahrip etti, sömürgeciliği temsil eden her şeyi hedef aldı. Ancak tek bir ateşli silah dahi kullanmadıkları halde, sömürgecilerin namlularıyla karşılaştılar. Sömürgeci otoriteyi yerle bir eden kitlesel sele, düşman, namlularıyla engel olmaya çalıştı. Taranan kitleden onlarca insan yaralandı. **Salih TALAYHAN** ve **Şehmus YORGA** adlı yurtseverler şehit oldular.

Şirnex'i Hezex (İdil) takip etti. Sömürgecilerin Aynser (Sırt) köyü ve Kowex mezrasına 2 Mart günü düzenledikleri baskın ve köylülere uygulanan işkenceler halkın nefretini eyleme dönüştürdü. Sömürgeciler köylülere ateş açtılar. Üç köylü yaralandı, 50 köylü ise tutuklandı. 3 Mart günü köylerde toplantı yapan ARGK birlikleri halkı direnişe çağırdılar ve halkla birlikte direnişi örgütlediler. 4 Mart günü öğrenciler düşmanın ulusal marşını ve okulları boykot ederek şehir merkezine doğru yürüyüşe geçtiler. Aynı gün, sabahın erken saatlerinden başlayarak esnaf da kepenklerini açmadı, halk öğrencilere katıldı. O sabah çevre köyler kadın-erkek, çocuk-yaşlı bütün nüfusuyla Hezex'e aktı. Halk toplu gösteri ve attığı sloganlarla sömürgeciliği lanetledi ve tek bir yürek olarak sömürgeciliğin karşısına dikildi. Sömürgeciler bu kez de halkın üzerine ateş açtılar. **Ekrem ORUÇ** ve **Ahmet GÜLEÇ** adlı iki lise öğrencisi açılan ateş sonucu şehit oldu. Yirmiye yakın insan yaralandı ve yüzlerce insan gözaltına alındı. Ancak bunlar halkın kararlılığını daha da perçinledi. 5 Mart günü Hezex'de tüm dükkanlar kapalı idi ve hiç bir öğrenci okula gitmemişti. O gün, Hespist köylüleri askerlerle çatıştı. 6 Mart günü, ERNK'nin çağrısına uyan köylüler ve tüm ilçe halkı ERNK bayrakları ve Başkan APO'nun fotoğraflarıyla 20 km.lik yol katederek görkemli bir gösteri yaptılar.

7 Mart günü Kerboran (Dargeçit) ayaktaydı. Bütün köylüler ilçe mekezine akmış, üç bin kişi ***"Yaşasın PKK!", "Yaşasın Başkan APO!", "Yaşasın Kürdistan!"*** sloganlarıyla yürüyüşe geçmişti. 12.000 kişilik ilçenin tüm esnafı dükkanlarını kapatarak gösteriye katıldılar. Gösteriye katılanlar her an biraz daha arttı. Burada da halk, sömürgeciliğin idari kurumlarını hedefledi. Kaymakamlık binasına doğru yürüdükleri sırada kitlenin üzerine ateş açıldı. Kitleler taşlarla, sopalarla kendilerini savunmaya geçtiler. Sömürgecilerin açtığı ateş sonucu, **Rukiye BOZKURT** adlı üç çocuklu bir yurtsever bayan şehit oldu, onlarca insan yaralandı. Sömürgeciler yaralıların hastaneye kaldırılmasını önleyerek, ölüme terkettiler. Bu durumu gören halk daha büyük bir kinle ileri atıldı. Lise binası işgal edildi. PTT binası taşlandı, Atatürk'ün bütün büst ve resimleri param parça edildi. 8 Mart günü Kerboran halkı, şehit yurtsever Rukiye BOZKURT'un anısına saygı ve ona karşı son görevini yerine getirmek için bir kez daha toplandı. 9 Mart günü Kerboran'da yeni bir gösteriye daha tanık olundu. Kerboran halkı artık her gün direnişteydi. 15 Mart'da bin kişilik bir topluluk Rukiye BOZKURT'un taziyesinde bulunmak amacıyla çevre köylerden ilçeye geliyordu. O gün de halkın üzerine sömürgeciler ateş açıyor ve üç yurtsever daha yararlanıyordu. Yaralı yurtseverlerden **Abdurrahim ÇİÇEK** adındaki genç, vurulduğu yerden alınmasına izin verilmediği için kan kaybından yaşamını yitirerek şehit oldu. Bunu duyan halk toplu direnişe geçti. Bütün işyerleri yeniden kepenk kapattılar. İlçedeki tüm soförler de kontak kapatarak direnişe katıldılar. 7-8 bin kişi birden yürüyüşe geçti. Binlerce insan hep bir ağızdan ***"Bijî PKK", "Bijî Serok APO!"*** sloganlarıyla kaymakamlığa yürüdü. O akşam sokağa çıkma yasağı ilan edildi ve çok sayıda insan gözaltına alındı. Bu, halkın isyanını daha da körükledi. 16 Mart günü 3 bine yakın insan ilçeye doğru yürüyüşe geçerek, şehit Abdurrahim ÇİÇEK'in ailesine başsağlığı ziyaretinde bulunmak istedi. Yola barikat kuran askeri birlikler, bu kez kitleye ateş etme cesaretini göstermeyerek havaya ateş ettiler. Newroz'a ulaşıldığında Kerboran'da bütün işyerleri ve okullar kapalıydı, şoförler hala kontaklarını açmamışlardı ve Kerboran sokakları sokağa çıkma yasağına rağmen sloganlarla inliyordu. Kerboran'da halk direniş boyunca yasalarını da uyguladı. Mehmet Ali Akdoğan adındaki bir işbirlikçi-ajan 16 Mart günü halk milisleri tarafından ölümle cezalandırıldı.

8 Mart günü, Cizîra Botan (Cizre) ve Midyad da ayaktaydı. Her iki yerde de esnaf kepenklerini kapatmış, öğrenciler boykota geçmişti. Licê ise, 9 Mart günü eyleme geçti. O gün bütün Licê esnafı kepenkleri indirdi, şoförler kontak kapattı.

ERNK'nin çağrısına uyan Pasûr (Kulp) halkı, Şirnex ve Hezex'deki baskıları ve katliamları protesto için 6 Mart günü eyleme geçti. Pasûr'da da esnaflar kepenk indirdiler, şoförler kontak kapattılar, öğrenciler okulları boykot ettiler ve binlerce insanın toplandığı gösteride ***"Kahrolsun faşizm!", "Yaşasın Kürdistan!", "Yaşasın Botan direnişimiz!"*** sloganlarıyla yürüdüler.

Hezo (Kozluk)'da öğrenciler 7 Mart günü kitlesel eylemlerin başlatıcısı oldular. Polisin öğrencileri gözaltına almak istemesi üzerine, halkın da katılımıyla 8 Mart günü büyük bir protesto yürüyüşü gerçekleşti. ERNK'nin çağrısıyla dükkanlarını kapatan esnaf ve bütün halk bu gösteride yerini aldı, ulusal kurtuluşçu sloganlarla sömürgeciliğe olan nefretini dile getirdi.

Farqîn (Silvan)'de de öğrenciler kendilerini aşağılayan sömürgeci öğretmenlere ve eğitime karşı başkaldırdılar. 15 Mart günü toplu halde okulu boykot eden öğrenciler, ana caddelerden sloganlarla geçerek Hükümet Konağı'nın önünde toplandılar. Burada halkın da katılımıyla büyük bir kitle gücü ortaya çıktı. Polis öğrencilere ve halka saldırdı. Göstericiler polise karşı direndiler. Çıkan çatışmada üçü nispeten ağır olmak üzere sekiz öğrenci yaralandı.

Sêrt (Siirt)'de ise, süreklileşen mahalle, köy ve ev baskınlarını, tutuklama, göz altı ve işkence olaylarını protesto için 13 Mart'da kitlesel bir açlık grevi başladı. 20 yurtseverin başlattığı açlık grevine katılım kısa zamanda yüzü buldu. Özel timlerin defalarca saldırmalarına, hatta açlık grevcileri ve ziyaretçilerini bina damından atacak kadar azgınlaşmalarına, grevcilere şeker ve tuz götürülmesini binayı abluka altına alarak önlemelerine rağmen, direniş coşkuyla sürdü ve 28 Mart günü sonuçlandı.

Farqîn 18 Mart günü bir kez daha ayaktaydı. Olaylar sırasında göz altına alınan öğrencilerin duruşmalarını izlemek üzere mahkeme binası önünde toplanan halk, ***"Bijî PKK!", "Bijî Serok APO!", "Bijî NEWROZ!", "Kürdistan faşizme mezar olacak!"*** sloganlarıyla sömürgeciliğe meydan okudu. O gün, Batuyan dağlarında çıkan çatışmada ARGK'nin 5 gerillasının şehit olduğunu ve düşmandan da 20 kayıp bulunduğunu öğrenen halk, sömürgeciliğe karşı daha büyük bir kinle bağımsızlık sloganlarını haykırıyordu. Halkla sömürgeciler arasında yer yer çatışmalar da yaşandı. Gece saat 23'de mahkemenin öğrencilerin serbest bırakılmasıyla sonuçlanması ardından, sömürgeciler halkı dağıtmak için kitleye saldırdılar. Halk da kendini savundu. 15 dakika süren taşlı-sopalı çatışma ardından, sömürgeci caniler çocuk-yaşlı demeden herkesi taramaya başladılar. Silah seslerini duyan Farqînliler sokaklara döküldüler. Çatışmalar gece saat 3'e kadar devam etti. Çatışmada 10'dan fazla yurtsever kurşunlarla yaralandı.

1991 Newroz'unda ARGK YENİ DESTANLAR YAZDI!

ARGK'nin kahraman gerillaları her zaman olduğu gibi bu Newroz'da da devrimci ataklık ve kararlılığın görkemli örneklerini sergilediler. Mart-Newroz ayı boydan boya eylem ayı oldu. ARGK birlikleri kitlesel eylemlerin komutasında oldukları gibi, düşmanın askeri hedeflerine yönelik olarak da peş peşe eylemler geliştirdiler.

1- Pazarcix'a bağlı Mülk köyü yakınlarındaki düşman karakolunu 9 Mart gecesi basan ARGK birliği, düşmana ağır kayıplar verdirdi. Bu eylemde düşmanın 4 özel tim elemanı öldü. 12-13 Mart gecesi, gerillalar aynı düşman karakoluna taciz amaçlı bir saldırı daha düzenlediler.

2- 13-14 Mart gecesi Sêrt (Siirt)'in Misric (Kurtalan) çıkışında ve tugayın çok yakınında bulunan benzin istisyonun çıkışında arama yapan polis ekibine saldıran gerillalar, otoda bulunan polislerin tümünü etkisiz hale getirdiler. Gerillaların saldırısı sonucu Ali Güleç adlı işkenceci polis olay yerinde, bir diğer polis de hastanede öldü. Diğer iki polis ise ağır yaralı olarak hastanede tedavi altına alındılar. Gerillalar hiç bir kayıp vermeden geri çekildiler.

3- 12 Mart tarihinde Çiyayê Cudî (Cudi Dağı)'nin Şirnex yakasında bulunan Nirx köyü civarında ARGK gerillaları ile Türk askeri birlikleri arasında çatışma çıktı. Çatışmada Girgê Amo (Silopi)'nun Şivê Sorî köyünden olan **Hoca** kod adlı bir ARGK gerillası şehit düştü. Çarpışmada bir düşman teğmeni ile erinin öldüğü öğrenildi.

4- Licê'de gerillalar 12 Mart gecesi ilçe girişinde bulunan Köy Hizmetleri'ne ait bir şantiyeyi bastılar. Baskında bir bekçi öldü.

5- 7 Mart günü Pazarcix'ın Tilkiler köyünü basan gerillalar, Hüseyin Aşkın adlı bir ajanı ölümle cezalandırdılar.

6- 19 Mart günü Farqîn'e bağlı Dezwan köyü yakınlarında Batuyan Dağlarında çıkan çarpışmada 20 düşman askeri öldürüldü. Öğle saatlerinde başlayan ve birkaç saat devam eden çarpışmada ARGK de 5 kahraman gerillasını şehit verdi. Şehit düşen 5 gerilladan 4'ünün ismi belli oldu. Bunlar; **Sait PAMUK (Azad), Nesim ÇİÇEK (Rizgar), Abdurrahman KIZGIN (Selim) ve Erhan... (Nadir)** isimli gerillalardır.

7- 14 Mart 1991 günü Mehsert (Ömerli) ile Nisêbîn arasında ARGK gerillaları ile sömürgeci ordu birlikleri arasında meydana gelen çarpışmada 5 gerilla şehit düştü. Bu çarpışmada düşmana çok ağır kayıplar verdirildi. Düşman ölen askerleri telaşla çarpışma alanından kaçırdı ve kayıplarını gizledi. Şehit düşen gerillaların isimleri şöyle: **Halise YILDIRIM (Rojîn), Şadiye BAYSAL (Cîhan), Mîrza, Mîhemed** ve **Menderîyê** köyünden adını öğrenemediğimiz bir savaşçı.

8- 30 Mart günü Şirnex'ın yakınındaki Gabar Dağı'nda operasyona çıkan sömürgeci askeri birlikler ARGK gerillalarının saldırısına uğradı. Çarpışma gün boyu devam etti. ARGK gerillalarının hiç kayıp vermediği çarpışmada düşmana verdirilen kaybın en az dört olduğu öğrenildi.

9- 30 Mart günü Şirnex merkezinde bir polis minibüsü bomba ile havaya uçuruldu. Minibüste bulunan polislerin tümü ağır şekilde yaralandı. Saldırıyı ARGK'nın şehir gerillasına bağlı bir tim düzenledi.

10- Şirnex'de yaralanan polisleri Cizîra Botan'a götüren özel tim konvoyu, bu kez de Cizîra Botan'da saldırıya uğradı. 30 Mart akşamı yapılan saldırıda konvoyun önündeki otodaki özel tim elemanlarının tümü imha oldu. İkinci oto ise süratle geri dönerek kaçmayı başardı.

Acılar ve zorluklardan
damıttık gerçeğimizi.
İşte apak
orta yerindeyiz
kavganın.
Bir daha,
bir daha
"el ele, göz göze,
diz dize."
Bir daha yeşeriyoruz
upuzun,
uçsuz bucaksız,
onurlu ve yiğitçe...

ABD ve Müttefikleri Kürdistan'da katliam için Saddam'a onay verdiler!

- *Halk dağlara sığındı!*
- *Toplu ölümlerin sorumlusu Birleşmiş Milletler olacaktır!*
- *Kürdistan halkı asla sahipsiz değildir!*

Baştarafı 1. sayfada

ler. Ateşkes antlaşmasının imzalandığı günlerde Basra'da Şiî ayaklanması gelişirken, Güney Kürdistan'da da silahlı halk Saddam kuvvetlerine karşı isyana geçti.

Mart'ın ilk haftası boyunca daha çok Şiî ayaklanması büyüyordu. 7 Mart'ta Talabani, Erbil kentinin isyancılar tarafından ele geçirildiğini açıkladı. Talabani, o tarihte Washington'da Şam'a yeni dönmüştü. Ve daha önce Washington'da yaptığ bir açıklamada, Irak'da bir federasyon kurulması halinde Türkiye'nin de buna onay vereceğini, büyük devletlerin onayını aldıklarını belirtiyordu. Talabani, 8 Mart günü Türkiye'ye gelerek Türk devlet yetkileleriyle bir de görüşme yapmıştı. Bu görüşmeyi, Özal, Moskova'ya giderken açıkladı.

Talabani, 9 Mart tarihli bir başka açıklamasında da, *"bazı Arap ülkeleriyle büyük devletlerin, Saddam Hüseyin'in devrilmesine yardımcı olmak amacıyla Irak'daki ayaklanmaya askeri yardım vermeyi kabul ettiklerini"* söylüyordu.

Asla bu bir kader değil

Oysa aynı günlerde ABD ve Türkiye'nin, hem Irak'ın güneyindeki Şiî ayaklanmasından, hem de Güney Kürdistan'daki ayaklanmalardan rahatsız oldukları yolunda açıklamalar yapılıyordu. Nitekim, Bush, Irak'ın güneyindeki gelişmelerden İran'ı sorumlu tutuyor ve açıktan tehdit ediyordu. Ama, Güney Kürdistan'daki gelişmeleri daha bir süre izlemek yanlısı oldukları görülüyordu.

Güney Kürdistan'daki ayaklanma her hangi bir örgütün doğrudan inisiyatifinde gelişmeyen, kendiliğindenlik yanı ağır basan bir ayaklanmaydı. Ayaklanmada inisiyatifin hangi yönde gelişeceği güçler tarafından fazla kestirilemiyordu. Bu nedenle önce "bekle-gör" siyasetini izlediler ve Irak Kürdistani Cephe liderleriyle yaptıkları görüşmelerde çeşitli vaatlerde bulunarak kendi denetimlerini geliştirmeye çalıştılar.

Barzani ve Talabani çeşitli defalar yaptıkları açıklamalarda, silahlı mücadeleye karşı olduklarını, Irak'dan kopmak istemediklerini, Türkiye'ye tehdit oluşturmayacaklarını söylüyorlardı. Silahlı mücadeleye ve halka inançsızlık aşılayan bu sözler, mücadeleye yaklaşımın nasıl olduğunu ortaya koyuyordu.

Bu güçler, yabancı güçleri ürkütmemek adına Ulusal Kongre çalışmalarını da okjektif olarak askıya aldılar. PKK'nin tüm çabalarına ve olumlu yaklaşımlarına rağmen, tutumlarında ısrar ettiler.

12 Mart'ta Özal Moskova'ya gitti. Özal'ın Moskova ziyareti sırasında Kürdistan ve Güney Irak'daki gelişmelerin gündemin baş maddesi olduğu biliniyordu. Aynı tarihte ABD Dışişleri Bakanı Baker'de Ortadoğu gezisindeydi. Bu gezi ve görüşmelerde Irak'ın parçalanması konusunda birleşildiği anlaşılıyordu. Türkiye, Şiî ayaklanmasından tedirgin olduğu yolunda sesini yükseltiyordu, ancak esas tedirginliğinin Güney Kürdistan'daki gelişmelerden kaynaklandığını herkes biliyordu. 17 Mart'ta Habur'a Kürt bayrağının asılması ve günlerce orada kalması Türkiye'nin korkusunu büyüttü. Güney Kürdistan'daki çarpışmalarda PKK'nin aktif yer alması ve etkinliğinin halk içinde giderek yayılması sadece Türkiye'yi değil, başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçleri korkuttu. Güney Kürdistan'da halkın başarılı olması halinde, bu başarının Kuzey Kürdistan'ı etkilemesinden ve mücadeleye hız vermesinden duydukları korkuyu bu güçler açıktan ifade etmeye başladılar.

19 Mart'ta Irak, Şiî ayaklanmacılara karşı Napalm bombası kullandı. Birleşmiş Milletler kararı gereğince Irak'ın uçaklarını kaldırması ve kitlesel imha silahlarını kullanması yasak olduğu halde, bu aşamadan sonra Irak'a müdahale etmeme tavrı seçildi. Bu da gösteriyordu ki, Saddam'ın Güney Kürdistan'da girişebileceği bir katliama büyük devletler en azından sessiz kalarak onay vereceklerdi.

21, 22 Mart'ta Irak Kürdistan'ı Cephe liderleri gelmeyen yardımları hatırlatarak, yeniden yardım çağrısı yaptılar.

24 Mart'ta Bush-Özal görüşmesinin sonuçları açıklandı. Camp David'de yapılan basın toplantısında, Irak üzerinde varılan anlaşma açıklamalara yansıyordu. Zaten Özal, Camp David'e Saddam'dan gelen bir mesajı da iletmişti. Türk gazeteleri, Camp David görüşmelerinin sonucunu tek bir cümlede özetlediler: "Kürt devletine izin yok!"

Aynı tarihte Talabani Güney Kürdistan'a geçmek üzere Suriye-Irak sınırındaydı. Bir gün sonra da Güney Kürdistan'a geçiyor ve 27 Mart'da Zaxo'da büyük bir gösteride konuşma yapıyordu. Bu konuşmanın özü de yine yardım çağrısıydı.

Camp David görüşmelerinin sonuçları fazla zaman geçmeden görülmeye başladı. Irak uçakları artık Güney Kürdistan'ı müdahalesiz bombalıyor, karadan da büyük bir saldırı başlatılıyordu. Şehirlerdeki şiddetli çarpışmalar büyük güç dengesizliği koşullarında geçtiğinden ve halkın silahlı gücü savaşa göre yeniden örgütlendirilmediğinden, Saddam güçleri şehirlere hakim olmaya başlıyorlardı.

Saddam'ın havadan ve karadan saldırıya geçtiği tarihte, Türk ordusu da Uludere'nin sekiz ayrı noktasından Güney Kürdistan'a saldırdı. PKK kamplarının imhası amacıyla yapılan bu saldırı ardından çarpışmalar üç gün (28-31 Mart) sürdü. Ağır kayıplar veren sömürgeci Türk ordusu geri çekilmek zorunda kaldı.

Gelişmeler de göstermektedir ki, şu anda Kürdistan'da yaşanan acı ve katliam başta ABD olmak üzere emperyalizmin, bölge gerici güçlerinin ve Sovyetler de dahil dünya devletlerinin ortak politikasının sonucudur. Ama, en başta da, Kürt halkının kurtuluşunu yabancı güçlerin verecekleri icazette arayan, halkın silahlı gücüne güven duymayan, fırsatçı ve himayeci politikaların sonucudur.

Bir kez daha görülmüştür ki, Kürdistan halkı kurtuluşu ancak kendi öz gücünde bulabilir. Kürdistan halkının sahibi yine kendisidir. Halklar kendi kaderlerini asla başkalarının eline teslim edemezler ve başkalarının çıkarlarına tabii kılamazlar. Böyle yapmaları durumunda, o yabancı hakim güçlerin çıkarlarının öne geçmesi ve çıkarlar gereği halkın feda edilmesi kaçınılmazdır. Ve bu, bir kader değildir.

Kürdistan halkı, yenilginin bir kader olmadığını Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen mücadelede görmüştür, burada halk kendi kaderini kendi eline almıştır. Gelişmeler bunun kanıtıdır. Mücadelede kayıpların verilmesi, kan dökülmesi garip değildir. Tersine, kazanmak isteyenler canlarını feda etmesini de bilmek zorundadırlar. Ama, asla kabul edilmemesi gereken şey haksız yenilgilere kapıyı açan sakat politikalardır. Kürdistan halkı bugün artık bu gerçeği de çok iyi kavramıştır.

Güney Kürdistan'da yaşanan acılar hepimizindir. Bunun acısını yüreğimizin derinliklerinde duyuyoruz. Ancak, bu acılar sadece ve sadece kinimizi biliyor. Doğru önderlikte birleşmemizi zorluyor.

Qamişlo Newroz'undan

Güney-Batı Kürdistan'da da yüzbinler Newroz'u PKK bayrağı altında kutladı!

1991 Newroz'u Kürdistan çapında ulusal birlik ve direnişin somutlaştığı bir bayram oldu. Kürdistan'ın her parçasındaki halkımız yüzbinler halinde gösteriler yaparak, ulusal bağımsızlık ve birlik taleplerini dile getirdiler. Güney-Batı Kürdistan'da yüzbinlerce insanın katıldığı Newroz kutlamaları bunun en çarpıcı örneklerini oluşturuyordu. Ulusal giysilerini giymiş kadınlar, erkekler, çocuklar ellerindeki ERNK bayrakları, **Başkan APO**'nun ve şehitlerin posterleri ve attıkları slogan söyledileri türkülerle Kuzeyli kardeşleriyle aynı ruh birliğini, aynı coşkuyu yaşadılar.

Qamışlo (Kamışlı)'da açık havada yapılan Newroz kutlamalarına 200 bin kişi katılmıştı. Kobanê (Kubani)'de 100 bini aşkın yurtsever sabahın erken saatlerinden itibaren kutlama alanında biraradaydı. Efrîn (Afrin)'de 35 bin, Heleb (Halep)'de 200 bine yakın, Hesekê'de 25 bin, Dêrika Hemko'da 15 bin, Amudê'de 20 bin, Reqqê'de 25 bini aşkın, Bab'da 6 bine yakın insan kutlamalara katıldı. Bu kutlamaların hepsinde **"Bijî PKK!", "Bijî Serok APO", "Bijî Newroz!" "Serîhildan jiyan e!"** sloganları kaykırıldı, şehitlerin anısına konuşmalar yapıldı, tiyatro ve diğer gösterilerle direniş sembolize edildi. Zengin müzik ve kültür programları sergilendi. Heleb'deki Newroz kutlamalarına Suriye Halk Meclisi Üyelerinden çok sayıda davetli ve çeşitli basın ve yayın kuruluşlarından gelen gazeteciler de katıldı. BBC radyosunun Türkçe yayın bölümünde Helep Newroz kutlamaları, kutlamalara katılan muhabirin anlatımıyla verildi.

Ayrıca Lübnan'da da gece ve çeşitli toplantılarla Newroz kutlandı. Barlias'daki geceye binlerce insan katıldı.

Hamburg'da Newroz ateşlerle kutlandı

Kürdistanlıların olduğu her yerde bu yıl Newroz vardı!

Kürdistan'ın her parçasında olduğu gibi, yurtdışında yaşayan Kürdistanlılar da bu yıl Newroz'u bulundukları her yerde coşkun bir ruh ve büyüyen zafer umutlarıyla kutladılar.

Almanya'nın Bielefeld, Bonn, Celle, Kassel, Hannover, Nürnberg, Stuttgart, Hamburg, Bremen, Berlin, Köln, Karlsruhe, Freiburg kentlerinde binlerce yurtsever Newroz kutlamalarına katıldı. Türkiyeli ve Alman dostlarımız da coşkumuza ortak oldular. Almanya'da yapılan Newroz gecelerine toplam on binlerce insan katıldı. Bu geceler hala da devam ediyor.

İsveçre'nin başta Zürih ve Basel olmak üzere Belizona, Luzern, Chur, Uri, Lozan ve Bern kentlerinde meşaleli yürüyüş ve mitingler düzenlendi. Gösteri ve toplantılarda konuşmalar yapılıp, halaylar çekildi.

Hollanda'nın Den Haag, Amsterdam, Arnheim ve Eindhoven kentlerinde; Danimarka'nın Kopenhagen kenti ve Yulend adasında; Avusturya'nın Viyana kentinde; Londra'da; Atine'da; İsveç'in Ramshyttan ve Bollnäs kentlerinde ve Avustralya'nın Sidney ve Melbourne kentlerinde benzeri gösteri, yürüyüş, toplantı ve geceler düzenlendi.

KAHRAMANLIK HAFTASI KAHRAMANCA YAŞANDI!

21-28 Mart Kahramanlık Haftası coşkun Newroz kutlamalarıyla karşılandı ve bütün bir hafta boyunca halkımız yeni kahramanlıklar yarattı.

21-28 Mart, kölelik ruhunu öldürüp isyanda doğan bir halkın tarihinin yazıldığı günlerdir. PKK III. Kongresi, Cağdaş Kawa **Mazlum DOĞAN** yoldaşın şahadetinin de yıldönümü olan 21 Mart **Newroz** ve **Mahsum KORKMAZ** yoldaşın şehitliğe ulaştığı 28 Mart günleri arasındaki bir haftalık süreci tüm Kürdistan halkının kahramanlık günleri olarak ilan etmişti. Bu günler bundan böyle artık, sömürgecilikle her türlü bağın koparıldığı, insanlarımızın kendilerini ruhen özgürleştirdikleri, bilinç ve inançlarını büyüttükleri, cesareti biledikleri, korkuyu cesarete, örgütsüzlüğü örgütlülüğe, eylemsizliği eylemliliğe, durgunluğu ataklığa, halk saflarındaki çelişkileri birliğe dönüştürdükleri günler olacaktı. Kendi kişiliklerinde bir halkın tarihini yazan şehitlere bağlılığın gereği de bu idi. Kürdistan halkı, PKK III. Kongesi'nin bu kararını coşkuyla benimsedi. Ve 1987'den başlayarak 21-28 Mart günlerini adına layık biçimde kahramanca karşıladı; halk kahramanlıklarıyla **Kahramanlık Haftası** ulusallaştı.

1991 Kahramanlık Haftası bütün bir halkın kahramanlığıyla kutlandı.

ERNK, 21 Mart Newroz'a girerken dağıttığı bildiriyle tüm Kürdistan halkını, Newroz gününü sömürgeci devlete karşı sivil itaatsizlik, bütün çalışanlar için tatil, halk bünyesindeki çelişkileri giderme, ulusal birlik ve dayanışmayı güçlendirme, bir ulusal coşku günü olarak kutlamaya çağırmıştı. ERNK'nin Newroz çağrısında, işçiler ve tüm çalışanlar işe gitmemeye, öğrenciler okulları boykot etmeye, dağlarda-köylerde ve her yerde Newroz ateşleri yakmaya, govendler-halaylar çekmeye, düşmanın engellemelerini toplu ve kararlı direnişlerle boşa çıkarmaya davet ediliyordu. Halkımız bu davete en geniş, en coşkun katılımla cevap verdi.

21 Mart günü Kürdistan Newroz'u yaşıyordu. 20 Mart'ı 21 Mart'a bağlayan gece, Kürdistan'ın dağlarında Newroz ateşleri yanıyor, buna şehirlerde yakılan ateşler cevap veriyordu. Dağ ve şehir birbirini selamlıyordu. Hezex, Şirnex, Cizîra Botan, Nisêbîn, Kerboran, Girgê Amo, Sêrt, Êlih, Hezo, Amed, Bismil, Wan, Qilaban (Uludere), Tûx (Tatvan), Misric (Kurtalan), Gercews (Gercüş), Pirsus (Suruç), Xana Hewêl (Baykan), Hênê (Hani), Çewlik (Bingöl), Pirrîn (Adıyaman), Diluk (Antep), Dih (Eruh), Girê Sor (Siverek), Meledî (Malatya), Ruha (Urfa), Lice, Pasûr (Kulp), Kosar (Kızıltepe), Dêrika Çiyayê Mazî (Derik), Şemrex (Mazıdağı), Wêranşar (Viranşehir), Midyad, Gihadîn (Diyadin), Bazîd (Doğubeyazıt), Qaqizman (Kağızman), Îdir (Iğdır), Golan (Göle), Serhedan (Kars) ve daha bir çok yerde Newroz ateşler yakılarak, büyüklü-küçüklü gösteriler düzenlenerek, halaylar çekilip-türküler söylenerek, ulusal bağımsızlık sloganları atılarak, ERNK bayrakları, Başkan APO ve şehitlerin fotoğrafları altında toplanıp-yürüyerek, zaman zaman düşmanla çatışmalar yaşanarak kutlandı.

Mahsum KORKMAZ yoldaşın doğum yeri olan Farqîn'de halk 20 Mart gecesi görkemli Newroz ateşleri etrafında toplanıp, sabaha kadar halaylar çekti. **"Bijî Serok APO", "Bijî PKK", "Bijî Newroz"** sloganları susmadı. 21 Mart günü de kutlamalar devam etti, ateşler gün boyunca yandı. Farqîn (Silvan) halkı, ERNK'nin çağrısı üzerine 28 Mart günü de işyerlerini kapatarak, ARGK'nin ölümsüz komutanı **Mahsum KORKMAZ**'ı anma toplantılarına katıldı, Farqîn'in bir çok yerinde korsan gösteriler yapıldı, Agit yoldaşın mücadelesini dile getiren konuşmalar yapılıp sloganlar atıldı.

"Meydan okuyalım insanlığımızı katledenlere"

20 Mart'ı 21 Mart'a bağlayan gece, Hezex'de halk hava kararır kararmaz sokaklara dökülmüştü. Hezex'in 200 yerinde Newroz ateşleri yandı. 14 bin nüfuslu Hezex'de yakın köylerden de katılımla, 14 bini aşkın insan kutlamalara katıldı. 21 Mart günü yapılan kutlamalar ise, Koçeran Mahallesi'nde başlayan 9 bin kişilik görkemli bir mitingle açıldı. Arap ve Hıristiyanların da katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Hezex'de devletin azgın memurları dışında herkes bu coşkuya katılmıştı. Evlerin pencerelerinden alkışlar çalınıyor, Hezex sokakları sloganlarla inliyordu. Çevre köylerin de katılımıyla yürüyüşçülerin sayısı 15 bine çıktı. Yürüyüşün en önünde 6x8 ebadında büyük bir ERNK bayrağı taşınıyordu. Yürüyüşçülerin elinde de ERNK bayrakları, ARGK flaması, **Başkan APO, Mahsum KORKMAZ, Mazlum DOĞAN** ve **Zekiye ALKAN**'ın posterleri vardı. Daha başka şehit resimleri de taşınıyordu. Hezex'de halk en çok **"Bijî Serok APO!"** sloganını atıyor ve bununla önderlikle olan bütünleşmesini haykırıyordu.

Şirnex'de 20 Mart akşamı 5000 kişi Gazipaşa Mahallesi'nde toplanarak, Vali Konağı'ndan Askeri Tugay'ın I. Nizamiye kapısına kadar yürüdü. Yürüyüşçüler güzergah boyunca her 50 metrede bir Newroz ateşleri yaktılar. Şirnex'in çevresindeki dağlar ve özellikle Cudi dağı dorukları ve etekleri de Newroz ateşleriyle aydınlanmıştı. Halk sabaha kadar ateşlerin çevresinde konuşmalar yaparak, halaylar çekerek, sloganlar atarak Newroz'u kutladı. Gösteriler 21 Mart günü de devam etti. Ulusal giysileriyle baharın rengarenk çiçeklenişini andıran kitlenin **"Herbijî Serok!", "Herbijî PKK!"** sloganları muhteşemdi. Halk, Atatürk meydanındaki göndere çekili sömürgeci bayrağı indirerek, ERNK bayrağı ve ARGK sancağı çekti, bayrağının dalgalanışını seyretti. Miting yerine gelen Şirnex Emniyet Müdürü halka, **"Ne derseniz deyin, ama PKK demeyin"** deyince, **"Fakat biz PKK'den başka bir şey bilmiyoruz"** diye cevap veriyordu halk. Miting sonrasında hep birlikte mezarlığa gidildi. Şehitlerin mezarı başında saygı duruşu yapıldı. Şirnex semalarına binlerce kırmızı-yeşil-sarı balon uçuruldu.

Cizîra Botan'da 20 Mart'ı 21 Mart'a bağlayan gece 10 bin kişi yürüdü. Şehrin merkezindeki "Mizgefta Mezin a Kevin" (Ulu Camii)'in minaresine iki ERNK bayrağı asıldı. Yürüyüş de buradan başladı. Bayramlıklarını giymiş kadın ve çocuklar kitlenin yarısını oluşturuyordu. Akşamın ilk saatlerinden itibaren çevre dağlarda ve tepelerde Newroz ateşleri yanmaya başlamıştı. Tepelerden aşağılara alevler içindeki araba tekerlekleri yuvarlanıyor, sokaklar **"Bijî PKK!", "Bijî ERNK!", "Bijî Serok APO!", "Bijî Kurdistan!", "Newroz Pîroz be!"** sloganlarıyla yankılanıyordu. Davul zurna eşliğinde Kürtçe türküler söyleniyor, çocuk korusu şehitler üzerine besteler okuyor, şehitlerin anısına konuşmalar yapılıyordu. Saygı duruşunun ardından bir genç ERNK ve ARGK'nın çağrılarını aktardığında, çağrı coşkun sloganlar ve zılgıtlarla karşılanıyordu. 21 Mart günü ulusal renklere bürünen Cizîra Botan halkı, dört bir yandan sel gibi mezarlığa aktı. **Şehit Berîvan, Emin** ve **Haşim** yoldaşların mezarlarını 16 bin Cizîra Botan'lı ziyarete gelmişti. Şehitlerin mezarı üzerine ERNK bayrakları örtüldü. Kitleler buradan da sloganlar atarak şehrin merkezine doğru yürüyüşe geçtiler. 3 saat boyunca kararlılıkla yürüyen Cizîra Botan halkı saat 12'de yapılan yeni bir miting ardından dağıldı. Ama gösteriler daha küçük gruplar halinde devam etti. İki gün boyunca tüm iş yerleri ve okullar kapalı kaldı.

Nisêbîn'de Newroz yine kanlı oldu. Burada kutlamalar, **Ahmet DİLMAÇ** ve **A. Hamit ALGAN** adlı yurtseverlerin hazırladıkları bombanın patlaması sonucu şehit düştükleri yer olan inşaat halindeki kütüphanenin önünde ve şehitler mezarlığındaki saygı duruşuyla başladı. Burada toplanan halk iki koldan şehir merkezine doğru yürüyüşe geçti. Kürtçe türküler, marşlar ve sloganlarla yürüdüler. Yürüyüş halindeki halk, ERNK'nin çağrısına itaatsizliği asla affetmedi ve açık gördüğü dükkanları kendi kurallarınca kapattı. Kütüphane önünden yürüyüşe geçen 7 bin kişilik kitlenin bu eylemini öğrenen ve Şehitlikten harekete geçmiş olan 8 bin kişilik diğer kol da, aynı biçimde kepenkleri açık dükkanları kitle şiddetiyle kapattı. Şehitlikten şehre doğru yürüyen yürüyüş kolunun önü binlerce sayıdaki özel tim, polis ve asker tarafından kesilmek istendi. Sömürgeciler kitleye saldırdılar. Açılan ateş sonucu **Ali TURAN** adlı 32 yaşındaki bir yurtsever şehit düştü. 50 dolayında yurtsever de kurşun ve joplarla yaralandı. 100'ün üzerinde yurtsever gözaltına alındı. Halk herşeye rağmen dağılmadı. **Ali TURAN**'ın şehit düştüğünün öğrenilmesi üzerine kitle sayısı 20 bine çıktı. 20 bin kişi kurşunlara, panzerlere göğüslerini siper ettiler ve barikatları yardılar. Nisêbîn'de kutlamalar ve olaylar 22 ve 23 Mart günleri de sürdü.

Hezo'da da Newroz kutlamaları bir ayaklanmaya dönüştü. 20 Mart akşamından itibaren her tarafta ateşler yakıldı. 21 Mart günü iki bin kişilik kitle polis barikatlarını aşarak, yer yer çatışarak görkemli bir yürüyüş yaptı. Kitlesel eylemler akşam saat 20.30'a kadar devam etti.

Amed'de 20 Mart akşamı kale burçlarında ve şehrin bir çok yerinde Newroz ateşleri yakıldı. 21 Mart günü binlerce insan şehitlerin mezarlığını ziyarete gitti. **Aziz TURHALLI**'nın mezarı başında tüm Yayladere şehitleri anısına saygı duruşu ve konuşma yapıldı. **Aziz TURHALLI**'nın mezarı başına kırmızı karanfiller koyup, ERNK bayrağıyla örttüler. Buradan İHD binasına gelen kitle, Newroz kutlamalarını daha sonra Kültür Parkı'nda devam ettirdi. Burada kırmızı-yeşil-sarı renkli balonlar uçuruldu, govendler çekildi, türküler söylendi ve sloganlar haykırıldı. Newroz kutlamalarına Dicle Üniversitesi öğrencileri başta olmak üzere, diğer yüksek okul ve lise öğrencileri de geniş bir katılım gösterdiler. Şehrin merkezinde korsan gösteriler yapıldı. Bu gösterilerde çıkan çatışmalarda 20'ye yakın yurtsever gözaltına alındı.

Kürdistan'ın diğer yerlerinde de Newroz benzeri kitle gösterileriyle kutlandı. ERNK'nın çağrısına uyan halk, Newroz ve Kahramanlık Haftası boyunca sürekli bir eylemlilik içinde oldu. Bu kutlamalar metropol kentlerde de yaşandı. Adana'da 5000'in üzerinde Kürdistanlı ERNK bayrakları, **Başkan APO** ve **Mazlum DOĞAN** yoldaşın posterleriyle yürüdü. Polisin saldırısı üzerine çıkan çatışmalarda 13 yurtsever kurşunlarla yaralandı. Halk buna 21 Mart günü 2000 kişilik bir başka gösteriyle cevap verdi. O gün, Adana Üniversitesi öğrencileri de kampüsün beş ayrı yerinde ateşler yakıp, konuşmalar yaparak Newroz kutlamasına katıldılar.

İzmir'deki yurtseverler Newroz'u 500 kişilik bir korsan yürüyüşle karşıladılar. Yürüyüşçülerin elinde ERNK bayrakları, **Başkan APO**'nun, **Mazlum DOĞAN** ve **Mahsum KORKMAZ**'ın posterleri vardı. Ayrıca ERNK, YXK ve YJWK pankartları taşındı. Aynı gün saat 18'de ikinci bir gösteri daha yapıldı. Bu gösteride 1000'i aşkın yurtsever vardı. İlk gösteride gözaltına alınanların serbest bırakılmasını isteyen göstericiler, bu kez de ellerinde yine ERNK bayrakları ve Başkan APO'nun posterlerini taşıyorlardı. Kitle ellerindeki bayrak ve posterleri Kadifekaleye astı. Sömürgeciler Kadifekale ve çevresini kuşatmaya aldılar. Gözaltına alınanların sayısı 50'yi aştı. Buna tepki gösteren halk, Kahramanlar semtinde 4 belediye otobüsünü ateşe vererek yaktı. Gece boyunca çok sayıda Newroz ateşleri yakıldı. 21 ve 22 Mart günleri de İzmir'in çeşitli yerlerinde, Üniversite ve diğer okullarda toplantı ve gösteriler devam etti.

21 Mart günü İstanbul'un çeşitli üniversitelerinde de Kürdistanlı öğrenciler çeşitli toplantı ve gösterilerle Newroz'u kutladılar. İstanbul Üniversitesi Merkez Binası'nda yapılan foruma 1.500'ün üzerinde öğrenci katıldı. Aynı gün Halkın Emek Partisi (HEP) Genel Merkezi'nin düzenlediği Newroz Kutlama Gecesinde 20 bine yakın insan biraraya gelmişti. Salon **"Bijî Serok APO!"** sloganlarıyla inledi. Salondaki TC bayrağı indirilerek ERNK bayrağı çekildi. İstanbul'daki gecede PKK, ERNK ve ARGK adının coşkuyla haykırılması, ERNK bayrağının yükseltilmesi, kitlenin mücadeleye gösterdiği coşkun bağlılık sömürgecileri çılgına çevirdi. Sosyalist Parti'de Beyazıt'da bir Newroz kutlama gecesi düzenledi. Buradaki kutlamalara da binlerce insan katıldı. Polisin müdahalesi üzerine taşlı-sopalı çatışmanın çıktığı bu gecede, yaralananlar ve gözaltına alınanlar oldu.

Mersin'de 21 Mart günü 7.000 kişinin katıldığı bir gece düzenlendi. Gecede "Kawa Destanı" sergilendi. Ayrıca aynı gece Mersin'in çeşitli semtlerinde Newroz ateşleri yakıldı. Gösterilerde 5 yurtsever gözaltına alındı.

Sömürgeci TC'nin başkenti Ankara'da da Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin sloganları yükseldi, Türk halkı Kürdistan halkıyla dayanışmaya çağrıldı. İlk kutlama üniversitelerde başladı. Bu kutlamalara 2000'in üzerinde öğrenci katıldı. Ayrıca Hukuk Fakültesi önüne kadar 1.300 kişilik bir yürüyüş yapıldı ve burada Newroz ateşleri yakıldı. Diğer fakülte ve üniversitelerde de ateşler yakılarak, halaylar çekildi, konuşmalar yapıldı ve sloganlar atıldı.

Burdur, Edirne, Bursa, Sêwaz (Sivas), İskenderun ve Antalya'da da binlerce Kürdistanlının katıldığı kutlamalar yapıldı.

Kürdistan'da gösteriler Kahramanlık Haftası boyunca devam etti. Licê 22-23 Mart günleri ardından 29-30 ve 31 Mart tarihlerinde de yoğun kitle gösterilerine tanık oldu. Farqîn'de şehit düşen gerillalardan **Abdurrahman KIZGIN**'ın cenazesi Lîcê halkı tarafından Diyarbakır'dan ilçe merkezinde getirildi. 29 Mart günü 5000'i aşkın kişi şehidimizi bir törenle toprağa verdi. Yüzlerce ve binlerce insan şehidin ailesine günlerce süren başsağlığı ziyaretlerinde bulundu.

25 Mart günü Hênê halkı ERNK'nin çağrısı üzerine çevre köylerden Hênê merkezine doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşçülerin sayısı ilçe merkezine yaklaşıldığında 5.000'i aşmıştı. Esnaf ve öğrencilerin de katılımıyla sayıları daha da artan göstericiler, Yüzyıl Parkı'nda yaptıkları oturma eylemiyle gösteriye son verdiler.

Amed halkı da gösterilerini Kahramanlık Haftası boyunca devam ettirdi. 27 ve 28 Mart günleri çeşitli topantılarla Mahsum KORKMAZ ve diğer mücadele şehitlerimiz anıldı. 28 Mart günü Mahsum KORKMAZ yoldaşın anısına Rezan (Bağlar) ve Mardin Kapı semtlerinde gösteriler yapıldı, sloganlar atıldı.

28 Mart günü Kürdistan'ın diğer bir çok yerinde de çeşitli gösteriler ve anma toplantıları düzenlendi.

Newroz'u serîhildanımızı güçlendirerek kutlayalım!

Halkımız, 1991 Newroz'unu Kürdistan'ın dört bir yanında ayaklanarak karşılıyor. Serîhildanımız her geçen gün yeni boyutlar kazanmakta, bütün halkımızın güçlü katılımını sağlayarak yaygınlaşmaktadır. Partimiz PKK'nin önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş savaşımız, halk ayaklanmasıyla yeni bir sürece girmiştir. Kuzey ve Güney Kürdistan parçalarında ileri boyutlar kazanan savaşımız, halkımızın, tarihinde ilk kez bilinçli ve örgütlü olarak kurtuluşunu gerçekleştirmek için topyekün ayağa kalkışıdır. PKK-ERNK-ARGK öncülüğünde gelişen gerilla savaşı ve halk ayaklanması, sömürgeci egemenliğin yıkılışını gündemleştirmiştir. Kuzey-Kürdistan'da yükselen gerilla savaşı ve gerillanın ortaya çıkarttığı, koruyup geliştirdiği halk ayaklanması Türk sömürgeciliğini çöküşe götürürken, Güney Kürdistan'da silahlı halk ayaklanması sonucunda Irak sömürgeciliği yıkılıyor. Diğer parçalarda ve dünyanın dört bir yanında yaşayan halkımızın aktif katılımıyla yeni bir sürece, sonuç alma sürecine giren kurtuluş savaşımız karşısında, sömürgeciler, emperyalistler ve işbirlikçi gerici güçlerle dayanışma içerisinde, her türlü yolu deneyerek, Kürdistan'da sömürgeciliği yaşatmaya çalışmaktadırlar. Böylesi gelişmelerin yaşandığı bir ortamda kutladığımız ulusal birlik, dayanışma, isyan bayramı Newroz daha bir anlam kazanmaktadır.

Ulusal birlik, dayanışma ve isyan günümüz Newroz'un tarihsel anlamına çağdaş bir içerik kazandıran ve **Mazlum DOĞAN** yoldaşın şahsında çağdaş KAWA'sına kavuşturan Partimiz PKK, her yeni Newroz'u halkımızın bağımsızlık ve özgürlük savaşında büyük atılımlar sağlayarak karşılamıştır. Newroz'ları bu temelde karşılayan PKK önderliği, her isyanın vahşice ezilmesine ve ulusal imhanın eşiğine getirilen sürece son vermiştir. Başkan APO'da somutlaşan doğru devrimci ve güçlü önderlik, işbirlikçi önderliklerin, halkımızı yenilgiye götürme durumunu ortadan kaldırmış, diriliş ve kurtuluş savaşımızı zaferin eşiğine getirmiştir. Sömürgecilerin azgın saldırılarına karşı görkemli saldırılar düzenlenmiş, halkımızın kurtuluş davası en zor koşullarda, hiç bir engel tanımayarak sürdürülmüştür. Dağda, zindanda, şehirde ve ovada, halkımızın bulunduğu her yerde yükseltilen direniş sonucunda özgürlüğümüzü elde etmenin olanakları yakalanmıştır. Düşmanın her saldırısına, Partimizin doğru devrimci çizgisi temelinde görkemli direnişlerle cevap verilmiştir. 1982 Newroz'unda **Mazlum DOĞAN** yoldaşın canını ortaya koyarak, teslimiyet ve ihaneti boşa çıkarma, ne pahasına olursa olsun halkımızın kurtuluş davasını temsil etme tutumu baştan beri Partimizce yaşamın her alanında egemen kılınmış ve halkımızın kurtuluş savaşını bugünkü aşamaya getirmiştir.

Partimiz, savaşan Kürdistan gerçeğini güçlü bir şekilde ortaya çıkarmıştır. Gerilla savaşımız ve halk ayaklanmamız sömürgeciliği sarsıyor. Halkımız yakalanan tarihi kurtuluş fırsatını zaferle taçlandırmanın gereklerini yerine getirmek için her şeyini seferber etmiştir. Türk sömürgeciliğinin dayattığı özel savaş, Partimiz önderliğinde yürütülen kurtuluş savaşıyla boşa çıkarılmıştır. Kurtuluş savaşımız, geniş halk yığınlarının çok yeni katılımıyla yeni boyutlar kazanırken, sömürgeciler çaresizlik içinde özel savaşta direterek, egemenliklerini sürdürmenin çabasındadır. Dünya, bölge ve Kürdistan'daki gelişmeler karşısında zorlanan, hergün yediği darbelerle güç kaybeden TC, özel savaş çerçevesinde sürdürdüğü politikalarının çaresizliğini görerek, "kültürel özerklik" düzeyinde geliştirmek istediği manevralarla durumu kurtarmaya çalışmaktadır. Savaşımızın doğurduğu sonuçlar, sömürgeci rejimi, sadece Kürdistan'da değil, bütün sahalarda zorluyor. Bunun sonucunda Türkiye'de yükselen halkın muhalefetiyle karşılaşmakta, Ortadoğu'nun yanısıra, uluslararası alanda izlediği tüm politikalarında ondan etkilenmektedir. İster içte ister dışta olsun, rejimin yürüttüğü politikalar işlerliğini yitirmekte, onu yeni arayışlara itmektedir. Sömürgeciler böyle bir gerçeklikle karşılaşırken egemen sistemi koruyarak gelişmeleri yanıtlamayı esas almakta, köklü değişikliklere gitmeme noktasında dar bir çerçeve içinde çözüm aramaktadırlar. Dolayısıyla yaptıkları girişimler mevcut sistemi yaşatmak için manevra yapmanın ötesine geçmiyor. Bunun içindir ki, ulusal kurtuluş savaşını daha da yoğunlaştırmak, güncel bir görev olarak önemini artırmaktadır.

Körfez krizinin savaşa dönüşmesi ve savaşın etkileri, gelişmelere hız vermiş, sorunlara ve çözümüne yeni boyutlar kazandırmıştır. ABD'nin öncülüğünde emperyalizmin, Ortadoğu'da zayıflayan egemenliğini yeniden düzenleyerek sağlamlaştırmaya yönelik çabalarından kaynaklanan savaş, tüm dengeleri alt üst etmiştir. Irak sonu kestirilmesi güç bir karmaşaya sürüklenirken, bölgedeki rejimler ise, ciddi sarsıntılar geçirmiştir. Ortaya çıkan durum, ilgili güçleri, çıkarlarını egemen kılma doğrultusunda gelişmeleri karşılayacak politikalar belirlemeye ve bunları uygulama girişimlerine yöneltmiştir. Irak üzerinde yoğunlaşan bu çabalar, savaştan en çok etkilenen sahalardan biri olan Kürdistan'ı gündemin başına oturtmuştur. Başta emperyalizm olmak üzere ilgili bütün güçler, Kürdistan'daki halk ayaklanmasını çıkarlarına göre değerlendirme çabasındalar. Emperyalizm özerklik temelinde Irak'ta işbirlikçi bir rejimi işbaşına getirmek için kullanırken, İran islami bir iktidarı kurma yönünde değerlendirme girişimleri içindedir. Diğer taraftan başka güçler de ağırlıklarını koymakta, öngördükleri çözüm doğrultusunda yararlanmaya çalışmaktadırlar. TC, ABD ile uyum içinde halk ayaklanmasının etkisine almanın girişimlerinde bulunuyor.

Partimiz önderliğinde Türk sömürgeciliğine karşı yürütülen kurtuluş savaşının yönlendiriciliği ve etkisiyle, Güney Kürdistan'da ortaya çıkan halk ayaklanması, işbirlikçiliği aşmayan önderlikler tarafından ABD'nin hizmetine sokulmak isteniyor. ABD'nin ve TC'nin onayını alma çabaları bu yaklaşımın bir sonucudur. Halk ayaklanmasının kurtuluş çizgisi temelinde geliştirilmesi gerekirken, tersi tutumla geçmişte yenilgiye götüren çizgide diretmektedirler. Bu yaklaşım, Güney'deki halk ayaklanmasına olduğu gibi, Türk sömürgeciliğine karşı güçlenerek süren kurtuluş mücadelesine de zarar vermektedir.

ABD'nin başını çektiği emperyalist güçlerin TC'nin aktif katılımıyla Ortadoğu'ya dayattığı "Yeni Güvenlik Sistemi" çerçevesinde Kürdistan sorununa özerklik temelinde çözüm getirme çabaları sömürgeci egemenliğin devamını amaçlamaktadır. Aynı zamanda kurtuluş savaşımızı, onun öncüsü Partimizi tasfiye girişimlerinin sürdürülmesidir. Yeni güvenlik sistemi emperyalistlerin, TC'nin, siyonizmin ve bölge gericiliğinin, bölge halklarının kurtuluş mücadelesini bastırma isteğinin çok yönlü savaş planıdır. Körfez savaşının duyarlı kılıp harekete geçirdiği halklar bu plan çerçevesinde köleleştirilmek isteniyor. Demokrasi, insan hakları, siyasal çözüm ve barış adına söylenenler, Ortadoğu halklarının yeni koşullarda köleleştirilmesini amaçlayan aldatmacalardır.

Emperyalizmin ve TC'nin Kürdistan'da gündemleştirdiği politika, "Yeni Güvenlik Sistemi" planının bir parçasıdır. Halkımıza karşı sürdürülen özel savaşın değişen koşullarda Güney Kürdistan'ı da kapsamına alarak devam ettirilmesidir. TC'nin Güney Kürdistan'ı işgal planını gündemde tutan emperyalizmin bu girişimleri, Partimiz PKK önderliğinde yükselen ulusal kurtuluş savaşımızı hedefleyen, kapsamlı bir saldırı hareketidir. Halkımızca çok iyi tanınan, hep yenilgiye uğrayan işbirlikçi önderliklerin emperyalist güçler ve TC ile girdikleri ilişkiler bu saldırıların onaylanmasıdır.

Emperyalizm, TC ve işbirlikçi güçlerin ortak çabasıyla, ulusal kurtuluş savaşımız ve halkımızın ayaklanmasını tasfiye saldırıları, sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Partimiz, büyüyen olanaklar ve olgunlaşan koşullarda kurtuluş savaşını güçlendirecek, Güney Kürdistan'da halkımızın giriştiği görkemli ayaklanma hareketine doğru devrimci önderliği hakim kılarak, geliştirip muzaffer kılacaktır. Tüm Kürdistan halkı bu temelde, Partimiz önderliğinde birleşerek, kurtuluş savaşına daha güçlü katılacaktır.

Partimizin tarihi IV. Ulusal Kongresi yaşanan gelişmelere doğru cevap vermenin nasıl olacağını netçe belirlemiştir. Ortaya çıkan tarihi fırsatın değerlendirilerek, kurtuluş savaşımızın başarılı biçimde geliştirilmesi, Kongre çizgisini kavrama ve halka taşırmakla mümkündür. Tüm Partililer, kendisini yakıcı bir tarzda dayatan tarihi göreve sahip çıkmanın bilinci içinde hareket etmelidirler. Hiçbir mazeret, tarihi görevimizin yerine getirilmesinin önüne çıkarılmamalı, yetmezliklerin hızla aşılması ve başarılı bir devrimcilik gerçekleştirilmelidir. Devrimci gelişmeler ve karşı-karşıya bulunulan tehlikeler, her dönemden daha fazla başarılı bir yürüyüş gerektirir. Newroz'u böyle bir yürüyüşün zirvede başarılmasının dönüm noktası haline getirmek, taşıdığı anlama uygun kutlamanın tek doğru biçimidir.

Bölge ilerici ve devrimci güçleri!

Emperyalizmin bölge gericiliğine dayanarak bölgemiz Ortadoğu'ya "Yeni Güvenlik Sistemi" adı altında dayattığı şey, halklarımızı kalıcı olarak egemenlik altına alma girişimidir. Kürt, Arap, Türk, Fars ve diğer halklara karşı topyekün bir saldırı hareketidir. İsrail ve TC örneğinde görüldüğü gibi, çıkarlarını koruyacak ileri karakollar yaratmanın çok boyutlu sömürgeci politikasıdır. Bu plan, halklarımızın esaret altındaki yaşamını güçlendirmeyi hedefliyor. İsrail siyonizminin Filistin halkını katletme ve kovmasını onaylayan, TC'nin Kürdistan'da vahşet düzeyine varan uygulamalarına güç veren emperyalizm, bölge halklarının dostu olamaz.

Emperyalizm ve bölge gericiliğinin halklarımıza karşı başlattıkları saldırıyı boşa çıkarmak ve kurtuluş mücadelelerimizi zaferle taçlandırmak, her zamandan daha çok dayanışmayı ve ortak mücadeleyi gerekli kılar. Bu temelde halklarımızın kurtuluş savaşı geliştirildiğinde ortak düşman yenilgiye uğratılabilir. Bunun için, Partimiz ulusal birlik, dayanışma ve isyan günümüz Newroz'u anlamına uygun biçimde Kürdistan'da kurtuluş savaşını geliştirerek karşılarken, tüm bölgede ilerici ve devrimci güçler arasında yakıcılık kazanan ortak mücadelenin gereğini önemle belirtir ve halkların ortak mücadelesini geliştirme çağrısını yapar.

Kahraman Kürdistan halkı!

Ülkemiz Kürdistan'da yükselen bağımsızlık mücadelesini zafere götürmek, kurtuluş için tek yoldur. Özgürlüğümüzü kazanmanın başka yolu yoktur. Kurtuluş savaşımızı ve serîhildanımızı güçlendirerek sürdürmek, onurlu yaşamak için en doğru tutumdur. İşbirlikçilik geçmişte açıkça görüldüğü gibi, kazandırmaz. Tam tersine kaybettirir, yenilgi getirir.

İşbirlikçiliğin her çeşidini reddedip, PKK önderliğinde birleşerek kurtuluş savaşını yükseltmeliyiz. **"Ya Özgür Vatan Ya Ölüm"** şiarıyla daha güçlü savaşalım! Serîhildanımızı yenilmez kılalım. Newroz'u, genç-yaşlı, kadın erkek demeden Kürdistan'da yaşayan herkesin kurtuluş savaşında yerini almasını başarıp, savaşımızı yükselterek kutlayalım.

- Yaşasın Serîhildanımız!
- Yaşasın birlik ve isyan günümüz Newroz!
- Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN yoldaş ölümsüzdür!
- Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
- Yaşasın Başkan APO! 21.03.1991

PKK Ortadoğu Temsilciliği

1991 Newroz'u, zafere yürüyen Kürdistan'ın dünyaya ilanıdır!

Baştarafı 1. sayfada

O halde, Newroz'da bir giz olmalıydı. Newroz, sıradan bir bayram olamazdı. Çünkü, Kürdistan ülkesinin bir bayram kutlamaya takati yoktu. Bin bir parçaya bölünmüş, bin bir çelişki içinde çatıştırılan Ortadoğu halklarının Newroz'da birleşmesinin bir sırrı olmalıydı. Ne idi bu sır? Ortak bir coşkuyu yaşattığına göre, Newroz birleştiriciydi, Newroz'da umut gizliydi, Newroz çekiciydi, ayağa kaldırıcıydı.

Zalim bir imparatorun kaç yüzyıl önceki bir tarihte yoksul bir demirci tarafından cezalandırılması, günümüzde ne önem taşıyabilirdi? Elinde çekicinden başka silahı olmayan yoksul bir demirci, ordularına, sarayına, yıkılmaz sanılan egemenliğine rağmen azgın bir kralı öldürebilmişti. Bu bir masal mıydı? Böyle gerçek olur muydu?

Kürdistan'da çok derin bir sevgi vardı Demirci Kawa'ya. Kürdistan halkı yoksul demirciyi seviyor ve onu kuşaktan kuşağa yaşatıyordu. Kürdistan halkı, zalim imparatordan nefret ediyordu, öldüresiye nefret ediyordu, ölümünü istiyordu, hem de her yıl başına bir çekiç darbesi, bir balyoz indirerek. Her yıl 21 Mart'ta köylerde temsili Dehak öldürülüyor, dağlarda yakılan ateşlerle bir eyleme çağrı yapılıyordu. Çağıran kimdi, çağrılan kimdi?

Sonra anlaşıldı ki, yürek kendi içinde kendini çağırıyor. Halk kendini çağırıyor. Her Kürdün içinde saklı duran yoksul demirciyi, her Kürt kendi yüreğinde çağırıyor.

PKK doğduğunda, yoksul demirciler "yoksul bir demircinin zalim bir imparatoru sadece bir çekiçle öldürüp-öldüremeyeceğini" yüksek sesle sormaya başladılar. PKK, Kürdistan'ın yüreğinde gizli olan bir çağrının vücut bulması olmuştu. PKK, "evet" diyordu, "yoksul Kürdistan halkı zalim sömürgecileri yenebilir!" Tıpkı Demirci Kawa'nın donanımsızlığı gibi donanımsızdı PKK; ama, haklı olmanın verdiği bir güce sahipti. Elinde, gerçeği ve haklıyı temsil etme silahını taşıyordu.

PKK öncelikle şu gerçeği ortaya koydu: Yoksul demircinin, elindeki çekici zalim düşmanın başına indirmesi için, önce kendi ayaklarındaki prangayı kırması gerekir. Yani yürekteki kölelik prangasını. Düşman, bizim yüreğimizdeki prangadan ötürü güçlüdür, onun gücü buradadır. Zalim Dehak'ın beyinleri yiyerek yaşaması gibi, zalim sömürgecilik de yüreklerimize hakim olan korku nedeniyle yaşamaktadır. Oysa, korku da, cesaret de bizde gizlidir. Cesaret korkunun ölümünden doğar, yani korkudan doğar. O halde önce kendi korkumuzu yenmeliydik. Newroz meşalesini kendi yüreğimizde ateşlemeliydik.

Diyarbakır zindanı, işte bu gerçeğin çok derinden kavrandığı bir savaş alanı oldu. **Mazlum DOĞAN**, 21 Mart 1982 günü, koyu bir suskunluk içinde kör ve sağır bir dünya ve Türkiye ortamına rağmen, kör karanlık içindeki bir hücrede yüreğini çelikten bir balyoz haline getirip, hakim kılınmak istenen korkuyu öldürdüğü için Çağdaş Kawa'yı doğurdu. Korkuyu öldürdüğü için cesareti doğurdu; cesareti doğurduğu için ihaneti öldürüp direnişi yükseltti. **Mazlum DOĞAN**, PKK'yi en derinden kavrayan bir militan olduğu içindir ki, Demirci Kawa'yla tarihi bir buluşma ile kucaklaştı. Mazlum yoldaşın eyleminde, cesaretin doğuşu ve direnişin yükselişi asla bireysel değildi; orada 20. yüzyılın Zalim Dehak'ının gıdası olan korkunun ölümü, sömürgeciliğin ölümü, korkuya tutsaklığı yenen bir halk ve bu zaferde özgür bir halkın doğuşu vardı. Bunun böyle olduğunu tarih kanıtladı.

Mazlum yoldaş, her emekçinin yüreğindeki korkuyu yendiği oranda bir isyan önderi olabileceğini kanıtladı. Korkuyu yenen köle, korkuyu yenen emekçi, kendini özgürleştirmiş ve özgürlük için savaşan insandır. Tıpkı Demirci Kawa'nın eylemi gibi, Çağdaş Kawa'nın eylemi de dağlara bir çağrı oldu. İsyan ateşi artık dağlarda yükseltilmeli, yoksul Kürt halkı umudu dağlarda büyütmeliydi.

Abdullah ÖCALAN yoldaş, zindan direnişi ve zindan direnişçilerinin çağrısına bir cevap olarak gerillanın yükseltilişini, 1990 Newroz'unda şöyle anlatmıştı: *"'80'ler de düşman, ihaneti ve teslimiyeti dayatmak istiyordu, bu dönemde de 'direniş' demek zorundaydık. Arkadaşlar bunun için zindanlarda* ***'Direnmek Yaşamaktır'*** *şiarını yükselttiler. Bu, o dönem için çok doğru bir şiardı. Bir kişi için değil, bir halk için direniş yaşamaktı.*

Bu dönemde halkı kim temsil ediyor? Elbetteki zindanlardaki direniş temsil ediyor. Mazlum yoldaş, direnişin yaşamla bağını gördüğü içindir ki, ölümün üzerine yürüyor. Bunun için; o direniş, o yaşam, bu yıl ki Newroz'umuzda da halkımızın yaşamını temsil ediyor. Tarihimiz budur, bundan başka tarih yoktur. Bir insanın yaşamı bir halkın tarihi oluyor. Çünkü o halkın yaşamını temsil ediyor. Mazlum'dan sonra Kemal-Hayri-Ferhat grup grup bunu devam ettirdiler. Belki sayı olarak azdılar ama, onlar yaşamı temsil ediyorlar. Onların anısına bağlılığın bir gereği olarak ülkeye yapılan dönüş de yaşamın kendisini temsil ediyor."

Kürdistan'da zindan direnişinin özü ne ise, Kürdistan'da gerillanın özü de odur. İkisinde de, aynı ışığı arayış ve o arayışı kendi özünde buluş vardır. Zindanda, yenilgiyi yenerek zafere ulaşıldı. Zaten, Kürdistan'ın sorunu da buradaydı. Gerilla dağlara, yoksul demircinin kendisinde yarattığı zaferin meşalesini götürdü. Kürdistan dağlarındaki gerilla, tüm Kürdistan halkına yenilgiyi yenmenin çağrısının ulaştırılmasıydı. 15 Ağustos Atılımı bunun zirvesi oldu. Ama, dağlarda da bir kez daha görüldü ki, ışığa koşmak yetmiyor; o ışığı yüreğe hakim kılmak gerekiyor. Gerilla en çok bunun mücadelesini verdi. Çünkü, gerillaya önderlik sıfatını taşıyan insanlar bile, gerilla sıfatıyla taşıdıkları ellerindeki ışığa rağmen kendilerini aydınlatmaktan bile uzak bir konumu yaşayabiliyorlardı. Parti taktiğine ulaşmama, partinin taktik ataklığını temsil edememe, tersine mücadeleyi hep geriye çeken tasfiyeci-sağ bir çizgide ısrar etme, bu ışığı yürekte yaşamamanın ürünü idi. Gerillanın tarihimizde yarattığı büyük atılıma rağmen, belirtilen bu nedenden ötürü 1985 mücadelemiz açısından geriye çeken bir yıl oldu.

Düşman, işte yürekteki bu karanlık noktalara umut bağladı. O yılı, bizim için, halkımız için, kazanılan ne varsa yeniden gaspetme ve karanlığı tüm bünyeye hakim kılma süreci haline getirmeye çalıştı. **Mahsum KORKMAZ** yoldaşın şahadeti bu nedenle büyük önem taşıyor. O, mücadele saflarında isyancı ataklığı köreltmeye, kendi ruhundaki sağcılığı yapıya hakim kılmaya çalışanlara karşı aydınlığın mücadelesini verdi. Mahsum yoldaş da, tıpkı Mazlum yoldaş gibi, yenilgiyi yenmenin öncü savaşçısı olarak ileri atıldı. Söndürülmeye çalışılan isyan meşalesini isyancı bir atılımla alevlendirdi. Düşmanın bir akbaba gibi pusuda beklediği bir ortamda, karkış demeden köyden-köye, dağdan-dağa, eylemden-eyleme koşarak, komutasındaki gerilla grubunu büyük bir coşku ve birlik ruhu içinde tutup-büyüterek, küçük-burjuva teslimiyetçiliğinin ruh karanlığına yoksul demircinin isyancı aydınlığını hakim kıldı. 28 Mart, işte bu yoksul demircinin dağlardaki zaferidir.

Evet, 21 Mart 1982'de zindanda yenilen ihanetti; 1986 28 Mart'ında dağlarda yenilen küçük-burjuva sağ teslimiyetçiliğiydi. Ve bu, karanlığın yenilişi, aydınlığın karanlığa hakim oluşu demekti. Yani, NEWROZ demekti.

Mazlum ve Mahsum yoldaşların eylemi, gerilla şahsında yüzlerce yoksul demirciyi isyancı önder haline getirdi. Güven ekti, cesaret ekti, umut ekti. Bu güveni, bu cesareti, bu umudu gerilla topluma ulaştırdı. Mücadelede kahramanca öne atılan her devrim şehidimiz, işte bu güven, cesaret, inanç ve umudun filizlenişidir. Yeniden doğuş anlamına gelen Newroz ateşinin tüm toplumu sarmasıdır.

Bu gerçeği en belirgin biçimiyle 1990 Newroz'unda yaşadık. Savur'da düşman kuvvetleriyle çarpışmaya giren bir ARGK birliğinden 13 kahraman gerilla şehit düşmüştü. Düşman cenazeleri vermek istemiyordu. Birçok kez olduğu gibi, bu kez de belki toplu bir mezara gömmeyi, belki de bir çöplüğe atmayı hesaplıyordu. Ama, kitleler bir sel gibi aktılar. Gerillaların naaşlarını alabilmek için yeni şehitler vermeyi göze aldılar ve canlarından çok sevdiklerini eylemleriyle ortaya koydukları evlatlarını ERNK bayraklarına sararak, slogan ve zılgıtlarla toprağa verdiler. Onları asla gömmediler, yüreklerine aldılar. ARGK'nin şehit gerillaları toprağa verilirken, gömülen, bin yıllık korkuydu, esaretti, cehaletti. Halk, kendi korkusunu, cehaletini, boyun eğmişliğini gömdü ve yepyeni bir halk doğdu. Bu serîhildanların halkıydı. Kürdistan halkı, 1990 Newroz'unda ilk kez toplumsal boyutta yenilgiyi yendi. Artık milyonlarca yoksul demirci elindeki çekici sömürgeciye yöneltti. Kawa milyonlarla doğdu. 1990 Newroz'u Kawa'laşan, Mazlum'laşan ve Mahsum'laşan bir halkın doğuşuydu. Bu, PKK'nin gerçek anlamda uluslaşması ve halklaşmasıydı. Öncülük ve halkın etle tırnak gibi bütünleşmesiydi.

Kürdistan halkı şehitlerin komutası altında toplanmış, bir ordu gibi atağa kalkmıştı. 1990 Newroz'unun en temel özelliği budur. Serîhildanlara komuta eden şehitlerdi. Halk şehitlerin uğruna öldüğü bayrak altında toplanmıştı. PKK'nin siyasal önderliğine bağlılık, PKK'nin ortaya koyduğu amaçlara bağlılık toplumsal bir irade ve kararlılık haline gelmişti. Bundan sonraki adım, bunu örgütsel bir güce dönüştürmekti.

Halk amaçlara bağlılık ve kararlılığını 90 yılı boyunca durmayan, dinmeyen kitlesel eylemliliklerle ortaya koydu. Gerillaya evlatlarını verdi, bütün olanaklarını seferber ederek gerillayı korudu, kucakladı. 1990 yazında büyük çoğunluğunu kadınların oluşturduğu kitleler zenginleştirdikleri eylem biçimleriyle serîhildanı sürekli kıldılar. Cezaevlerinin önünde, çeşitli parti binalarında günlerce süren kitlesel açlık grevleri yapıldı. Şehitlerin ölüm yıldönümlerinde esnaflar kepenk kapattı. Boykotlar, grevler yaygınlaştı. Her mahalle, her ev, her köy birer direniş kalesi haline geldi. Kürdistan halkı sömürgeciliğe meydan okuyordu. Beş-altı yaşlarındaki çocuklar özel timleri taşlıyor, kadınlar her kitlesel eylemin en önünde yürüyorlardı. Çocuk-yaşlı, kadın-erkek yürüyen, düşmana yumruk sıkan, taş atan, slogan atan binlerin, on binlerin, yüz binlerin elinde PKK, ERNK ve ARGK bayrakları, Başkan APO'nun ve şehitlerin resimleri vardı. Açlık grevleri halaylarla, zılgıtlarla birer düğüne, coşkun bir bayrama dönüşüyordu. Ancak, gösterilerde ölenler oluyordu, yüzlerce insan birden tutuklanıyordu, işkence tezgahlarında görülmemiş vahşete tanık oluyorlardı. Ama, ölüme, işkenceye, zulme başkaldırı toplumsal bir gelenek, toplumsal bir ruh, toplumsal yaşam biçimi haline gelmişti. Ünlü Şair Neruda'nın, ***"Biz halkız yeniden doğarız ölümlerde"*** dizelerini mi yazıyordu Kürdistan halkı? Kürdistan halkının yaşamıyla yazdığı, böylesine görkemli bir şiir, bir roman, bir tarihti.

1990, dosta da düşmana da çok önemli bir gerçeği kavrattı. Bu gerçek şudur: Kürdistan sömürgecilikten kopmuştur ve sömürgeciliğin kirli ve utanç veren yükünü sırtından atmaya kararlıdır.

Kürdistan'ın bu uyarısı ve ortaya koyduğu bu gerçek, başta Türk sömürgeciliği olmak üzere bölgeyi sarstı. Kürdistan'dan yükselen devrim dalgası kaçınılmaz olarak bölgeyi etkileyecekti. Nitekim, Kürdistan'daki bu gelişmelerin etkileri Türkiye üzerinde görülmekteydi. Kürdistan, Türkiye işçi sınıfı ve toplumunu özgürlük ve demokrasi için mücadeleye itiyordu. Mücadeleyi öğretiyordu. Öğrenci gençlik içinde yaşanan canlanış, işçi sınıfı eylemlerindeki artış, kitlelerin özgürlük ve demokrasi istemlerini artık daha yüksek sesle söyler olmaları, Kürdistan'daki büyük devrimci kalkıştan ayrı düşünülemezdi. Yüzyılların köle, utançlı ve suskun Kürdistan'ının böylesine başkaldırdığı bir dönemde, diğer halkların bundan etkilenmemesi olanaksızdı. Kürdistan halkı tarih içindeki yerini alıyor ve bunun için savaşıyordu. Bu, bölgedeki bütün hak arayışlarının önünün açılması, tarihsel bir sorgunun bölgesel çapta başlaması demekti.

Ortadoğu'da dengelerin sarsıldığı söyleniyor. Bu elbette ki doğru. Ama bunun anlamı nedir? Dengelerin sarsılması neden büyük güçleri ve bölgenin zalimlerini telaşa sürükledi? Altlarından çekilen nedir?

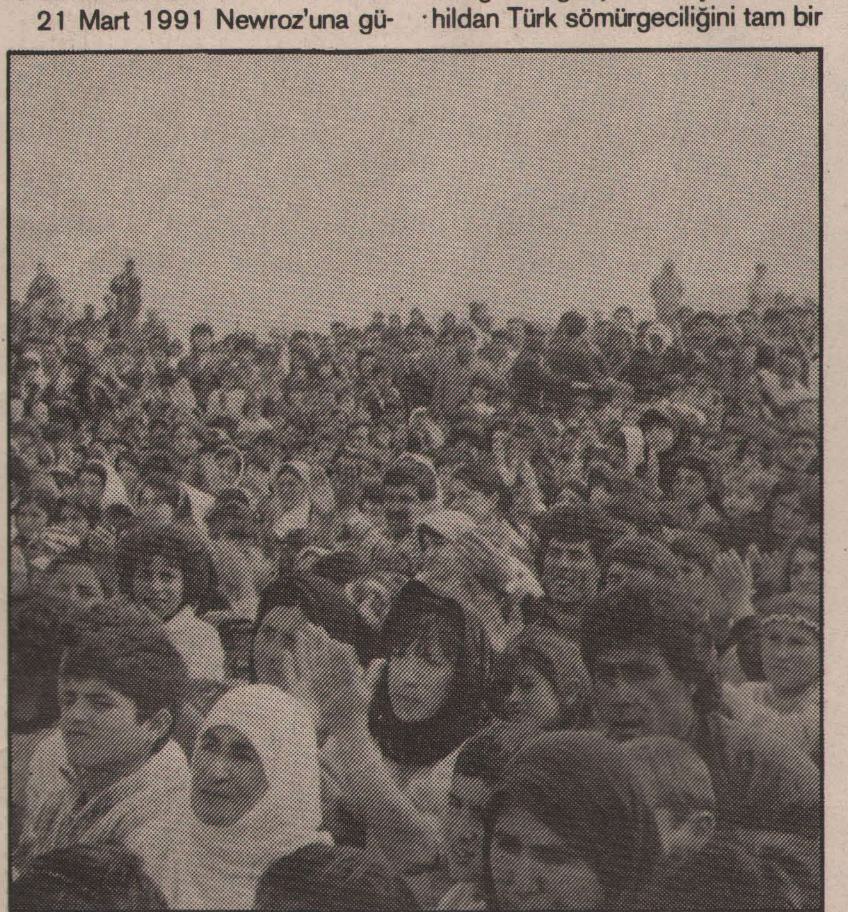
İşte bunun cevabı Kürdistan halk gerçeğindedir. Kölenin köleliğe başkaldırması, efendinin efendiliğini yitirmesi demektir. Halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi, sömürgeciliğin ve emperyalizmin egemenliğinin yıkılışıdır. Kürdistan halkı, sömürgeciler ve emperyalistler tarafından çizilmiş olan statükoyu bağımsızlık mücadelesiyle bozduğu içindir ki; ya da bağımsızlık mücadelesi statükonun iflası anlamına geldiği içindir ki, sömürgeciler ve emperyalistler bölgedeki varlıklarını tehlikede görmeye başlamışlardır. Bunun telaşına düşmüş ve bunun paniği ile yeni saldırılara girişmişlerdir.

Kuveyt üzerindeki kapışma bu nedenledir. Emperyalizmin Ortadoğu'ya büyük bir askeri güç yığınağı yapmasının nedeni budur. Başta ABD olmak üzere emperyalistler, kendileri açısından son derece kaygan hale gelen Ortadoğu zemininde askeri şiddet ve tehdit temelinde tutunmaya çalışmaktadırlar. Ortadoğu'nun zalim diktatörleri de, bu zeminden yararlanarak pay kapma ve kendilerini bu temelde yaşatma çabasına girmektedirler.

Bölgemizde yaşanan son birkaç aylık gelişmeler, yüzyılların öğreteceği derslerle doluydu. ABD emperyalizmi zalim bir kan emici olarak tırnaklarını bölge halklarının bağrına iyice geçirme savaşına girdi. Üstelik bunu, bölgeye "barış ve istikrar" getirme adına yaptı. Kendilerinin yaratıp, halkların başına bela ettikleri Saddam'ı sözümona "cezalandırmak" için her türlü ölüm silahını bölgeye yığdılar. Ama işler hesapladıkları gibi gitmedi.

Çünkü, bölgede kendi etkileri ve inisiyatifleri dışında gelişen çok önemli olgular vardı. Irak'ın güneyinde Şiiler, kuzeyinde Kürt halkı rejime karşı ayaklandı. Bu tür ayaklanmaları, önceleri emperyalistler de dolaylı ve dolaysız teşvik ettikleri halde, Saddam'ın burnunun iyice sürttüğünü anladıklarından ve gelişen isyanların birer halk isyanı olduğunu bildiklerinden bu kez isyanları bastırmak için Saddam rejimine yeşil ışık yaktılar. Saddam'la birlikte halkların üzerine dehşet ve ölüm kustular..

21 Mart 1991 Newroz'una güneydeki halkımız bir isyan dalgasıyla girdi. Mevcut koşullar son derece elverişliydi.

Qamişlo Newroz'u

Kuzey Kürdistan'da da halkımız Newroz'u 1990 Newroz'undan daha büyük atılımla karşıladı. Kürdistan boydan boya isyan oldu. Yediden yetmişe herkes sokaklara döküldü. Köyler şehirlere yürüdü. Şehirlerde düşmanın resmi kurumlarının üzerine gitti. Üstelik 1991 Newroz'u 1990 Newroz'undan bir adım daha ilerdeydi. Çünkü örgütlüydü, kendiliğindenlik aşılmış, kitleler ERNK çatısı altında siyasal bir ordu olarak eyleme kalkmıştı. 1991 Newroz'unda halk komiteleri (Koma Gel) ciddi bir sınavdan başarıyla geçtiler. Kitlesel gösterilerin en önünde yine kadınlar ve çocuklar vardı. 1991 Newroz serîhildanının ilk şehidi de yine bir kadın yurtsever oldu. Kitleler bir ordu disipliniyle hareket ettiler. Düşmanın büyük katliam planlarını her defasında boşa çıkardılar. Bunu ölümden korkmadan ve ölmesini bilerek yaptılar. 21-28 Mart arasındaki ***Kahramanlık Haftası*** kitlesel eylemliliğin doruğu oldu. Eğer bu yılki serîhildana dikkatli bir gözle bakılırsa, kitlelerin ileri atılış ve geri çekilişlerindeki taktik ustalık ve düşmanı nasıl siyasal bir abluka altına aldıkları çok iyi görülecektir. O halde kısaca şu söylenebilir ki, önceki yıllarda Parti'nin siyasal öncülüğü ile ileri atılan kitleler, bu yıl Parti taktiğinin usta bir uygulayıcısı haline gelmişlerdir. Bu özellikleriyle de Partiyi kendilerinde gerçekleştirmişlerdir. Bu, Kürdistan halkının başkan APO'ya ve şehitlere bağlılığının ortaya çıkardığı bir sonuç ve bunun çok görkemli bir kanıtıdır. Bu aynı zamanda PKK IV. Ulusal Kongresi'nin ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Öncünün kendini yenileme gücü ve kitleleri öncünün seviyesine yükseltme yeteneğinin kanıtlanmasıdır.

Aynı bağlılık Kürdistan'ın diğer parçalarında da görüldü. Güney'in küçük parçasında Newroz kutlamalarına yüzbinlerle katılan halkımız, burada da Başkan APO'nun ve şehitlerimizin resimlerini taşıyor ve Parti bayraklarıyla yürüyordu. Güneyde Saddam güçlerine karşı isyana kalkan halkımız da yine, Parti'nin adından ve kuzeydeki gelişmelerden güç alıyordu.

1991 Newroz'unda Kürdistan halkı artık sınırları tanımıyor, ulusal birlik ve mücadeleyi dayatıyordu. 1991 Newroz'unun ortaya çıkardığı en önemli gerçeklerden biri de budur.

Partinin siyasal ve örgütsel öncülüğünde gelişen Kuzey'deki serîhildan Türk sömürgeciliğini tam bir kuşatmaya aldı. Bu durum, sömürgecileri geri adım atmaya zorladı. Siyasal kuşatmayı yarmak ve yeni bir saldırıya geçmek için, düşman da bazı taktik manevralara yöneldi. Kürt dili üzerindeki yasağın sözde kaldırılması, af tasarısı ve Güney Kürdistan için federasyonu da içeren bir takım önerilerle kamuoyu önüne çıkması, bu siyasal kuşatmayı yarmak için giriştiği taktik manevralardı. Bir yandan kitleler karşısında bu manevraları yaparken, öte yandan da el altından Saddam'la birlikte yeni katliam planlarını hazırlıyordu. ABD emperyalizminin planı da bu idi. O nedenledir ki, Ulusal Kongre çalışmalarının yapıldığı bir dönemde, Güneyli güçlerin ağzına bir parmak bal çalmaya ve Kongre çalışmalarına çomak sokmaya çalıştılar. Oysa, bunun ardından bu güçleri bekleyen ölümdü, yok oluştu. Ama, hazırlanan, bütün bir ulusa yönelik komploydu.

Kurtuluşu, halkın öz gücünde ve gücünün birleştirilmesinde değil, yabancı güçlerin vereceği icazette arayan ilkel milliyetçi ve reformist önderliklerin, bu kez geçmişin hatalarını tekrarlamayacakları düşünülebilirdi. Ama, önderlik anlayışları ve taktikleriyle halkı defalarca katliama götürmüş, inançsızlık ve umutsuzluk ekmiş bu güçlerin, yakın tarihin acı derslerinden bile yeterli sonuç çıkarmadıkları da görülüyordu.

PKK, bu güçlerin bütün olumsuzluklarına ve bu olumsuzluklarda diretmelerine rağmen, bunları ortak direnişe davet etmekten çekinmedi. Tarihin bu kritik anında birlik ve direnişin esas alınması halkımızın çıkarlarının vazgeçilmez bir gereği idi.

1991 Newroz'u birlik ve mücadele isteyen halk ile, halkın bu istemine önderlik edenlerin ve bu istemin karşısına düşenlerin kimler olduğunu da ortaya koydu. Birlik ve direniş zafer demekti. Kurtuluşu dışarda aramak, halkın iradesine rağmen dış güçlerden icazet istemek, tarih içinde de defalarca kanıtlandığı gibi katliam demekti, yenilgi demekti, kaçış demekti. Önümüzdeki günler bunu da bir kez daha gösterecektir.

Demirci Kawa efsanesinin çok önemli bir püf noktası vardır. Zalim Dehak'ın beynini parçalayan çekiç, Demirci Kawa'nın alın teriyle sulanmış ve o su ile çelikleşmiş çekiçtir. Kürdistan halkı, ancak ve ancak kendi alın teri ve kanıyla sulayıp çelikleştirdiği çekiciyle düşmana vurabilir ve böyle bir vuruşla kazanabilir. PKK'nin siyasal ve örgütsel önderliğinde gelişen Kuzey Kürdistan'daki modern kurtuluş hareketi, işte bu gerçeğin uygulanışı ve başarısının ispatıdır. Kürdistan'ın tüm parçalarındaki halkımız da artık bu gerçeği çok iyi görüyor ve bu gerçeğe yöneliyor.

Kürdistan'ın parçaları arasındaki kader birliği çok açık. Kuzey'de yükselen devrim bütün parçaları aynı coşkuda birleştiren ve umut veren bir özellik taşıyor. Her parçadan halkımız acıları ve sevinçleri ortak yaşıyor. Parçalanmış yürek şimdi kurtuluş ve birlik için atıyor. 1991 baharı bu yürek atışının tüm dünyaya duyurulduğu bir süreçtir. Kürt halkının yüzyıllar süren çorak, acılı ve utançlı kışı artık bitmiştir; Kürdistan halkı bahara giriyor. Bu Newroz, bu gerçeğin müjdecisi oldu.

Şüphesiz zafer henüz elimizin altında değil. Sömürgeci ve emperyalist güçlerin, bu baharı soldurmak, kanla boğmak isteyecekleri çok açık. Bunun her türlü yolunu deneyecek, Kürdistan baharının bölgeyi sarmasını önlemeye çalışacaklardır. Çok kan döküleceğini, çok acılar çekileceğini biliyoruz. Başkan APO'nun sözlerini hatırlayalım: *"Kandan korkmayın, kan dökmekten korkmayın; yerinde dökülmeyen ve sonunda duran kandan korkun. Eğer biz, yerinde kan döküyorsak ve bunu durdurmuyorsak, korkmanın hiç bir anlamı yoktur."* Kürdistan halkı, sömürgeciliği topraklarından kovmak, özgür ve bağımsız yaşamak için kan dökmeye hazır olduğunu mücadelesiyle kanıtladı. Artık, düşmanın bütün sahtekarca manevralarının da önü kapanmıştır. Başkan APO'nun da dediği gibi, savaşsa savaş, barışsa barış, her türlü yöntemle mücadelemizi yüksekte tutma gücüne sahibiz. Başkan APO, daha geçen yıl şöyle söylüyordu: *"Bu aşamadan sonra düşman, bazı haklar vermeye hazırlanıyor. Öyle görülüyor ki, barışçı yollarla meseleyi halletmek isteyeceklerdir. Biz de, barışçıl yollarla, siyasal yollarla meseleyi halletmek isteriz, ama her şeyden önce, düşmanın barış içinde ordusunu ülkemizden çekmesi şarttır. Hergün halkımıza zulüm ve işkence yapmaya hiçbir hakları yoktur. Halkımızı rahatsız etmeye hakları yoktur. Çekilsinler. Düşman, ordusunu çeksin ülkemizden, biz de barış içinde kendi işimizi yapalım. Yani biz, kendi işimizi yürütünce engel olmasınlar, kaderimizle oynamasınlar. Biz halkımızla birlikte kendi kaderimizi tayin edebiliriz. Bağımsızlığımızı kendimiz yaratırız; demokratik, eşit ve özgür bir toplumu kendi istediğimiz gibi yaratırız, yeraltı ve yerüstü zenginliklerimizden kendimiz yararlanırız; kendi gücümüzle yaşamımızı idare ederiz. Bunlar, bunu kabul ediyorlarsa, tamam, barış içinde sorunu hallederiz. Ama düşmanın siyaseti altında, düşmanın gücü altında, hem de barış içinde meseleyi halletmek; bu gülünç bir şey olur."* (1990 Newroz konuşması)

Dêrîka Hemko (Güney-Batı Kürdistan) Newroz kutlaması

Bugün de bunu söylüyoruz; hem de serîhildanlarla, gerillanın daha da gürleşen sesiyle söylüyoruz. Halk olarak tarihin tanık olduğu savaşların en büyüğüne hazır olmalıyız ve hazırız. Kendi utanılası kaderini yenmeye kararlı olan bir halkın önüne hiç bir kuvvetin geçemeyeceğini çoktan öğrendik. Şehitlerimiz bunun kanıtıdır. Zaferin bizde gizli olduğunu biliyoruz. Ulusal bölünmüşlük ve çelişkilere karşı birlik, kölece boyun eğmeye karşı ulusal kurtuluşçu isyan, örgütsüzlüğe karşı örgütlülük ve yaşayan ölü olmaktansa ölerek yaşamı kazanmayı bilmek; işte bizim zaferimizi sağlayacak ana halkalar bunlardır.

Başkan APO, şimdi cesaret günüdür diyor. Bugün cesaret ve namus günüdür. Cesaret direnişte kazanılır ve direniş namusumuzdur. İşte, biribirini büyüten iki gerçeğimiz budur. Bugün, bu özellikleri göstermek için özgür yaşama isteğinden başka hiç bir şey gerekmiyor. Kadın ya da erkek, çocuk ya da yaşlı olmak hiç bir önem taşımıyor. Eline bir taş alıp düşmanla savaşan bir bebe, bastonunu düşman askerinin kafasına vuran ak saçlı büyüğümüz, zılgıtlarla düşman üzerine yürüyen kadınlarımız, sıkılı yumruklarını bir balyoz gibi düşmana savuran erkeklerimiz, bunların hepsi Kürt yiğitliğinin ve mertliğinin, halkın özgürlük tutkusunun örneğidir ve bir bütündür.

Öyle ise, çağrı da herkesedir. Tüm Kürdistan kadınlarına, erkeklerine, yaşlılarına, çocuklarına, işçilerine, köylülerine, aydınlarına, dindarlarına, zenginlerine ve yoksullarınadır. Çünkü bu kutsal kavgada herkesin yapacağı mutlaka bir şey vardır. Ve elbette ki, bu süreçte en başta gelen görevimiz, siyasal ordulaşmamızı daha da güçlendirmek, örgütlerimizi çelik bağlarla örmek, en küçük mahalli komitelerden başlayarak ERNK'yi düşmanın beynine inen çelikten bir örgüt haline getirmektir. ERNK, bütün yoksul demircilerin çekiçlerinin birleştiği ve müthiş bir ağırlıkla düşmanın beynine indiği tek bir balyoz haline gelebilmelidir. 1991 Newroz'u bunun halkın bir kararı olduğunu ortaya koydu.

Düşman siyasal kuşatmamız altındadır. Bunu örgütsel bir kuşatmayla pekiştirmeliyiz. Düşmanı Kürdistan'da yaşayamaz, adım bile atamaz hale getirmeliyiz. Onu gün gün, an an dövmeli, devlet kurumlarını bütünüyle işlemez, ajanlarını aramızda dolaşamaz, memurlarını işe gidemez, polislerini ve askerlerini kışlalarından çıkamaz hale getirmeliyiz. Kitlesel eylemlerimiz sömürgeciliğin bütün sinirlerini dövmeli, onu felç etmelidir. 1991 serîhildanları, düşmanı böyle felç eden ayaklanmalardı. Bunu süreklileştirmeliyiz.

Bağımsızlık ve özgürlük tutkumuzu, sadece Kürdistan'da da değil, nerede olursak olalım sürekli haykırmalıyz. Bizim özgürlük sloganlarımız, topraklarımızda doğan aydınlığı taşırmamızdır. Türkiye metropollerindeki eylemlerimiz işte tam da bu rolü oynadı. Kürt halkı bu zeminde de özgürlük, demokrasi ve kardeşlik köprüsü oldu. Bunu daha da derinleştirmeli ve yaymalıyız.

Avrupa'da da ülkemizin sesini haykırmalıyız. Halkımızın doğuşunu, özgürlüğe yürüyüşünü bu zeminde de duyurmalı ve emperyalizmin yargılayıcısı olmalıyız. Dünyanın suskunluğunu, körlüğünü, sağırlığını ve ikiyüzlülükleri yargılamalı ve bütün bunları aşağıladığımızı göstermeliyiz. Çünkü, Avrupa emperyalistleri bizi ve bizim gibi halkları aşağılayarak kendilerini "yücelttiler!" Bizse kendimizi ve insanlığı yücelterek onları aşağılamalıyız.

Bugün cesaret günüdür, inanç günüdür, umut günüdür. Mücadelemizde cesaret ekildi, inanç ekildi, umut ekildi. Biz bugün bunların sahibiyiz. Demirci Kawa'yı, Çağdaş Kawa Mazlum'u ve Ulusal Kahraman Mahsumu yaşıyoruz. Zaferi kendi ellerimizle yaratıyoruz. PKK ile ulaştığımız ışığı bütün Ortadoğu halklarıyla paylaşmak mücadelesini veriyoruz. Ülkemiz özgürlüğün ve kardeşliğin vatanı olacaktır. Savaşımız bunun içindir. NEWROZ bize daima bunu anlatır, bunu anladık ve biz de mücadelemizle bu gerçeği yayacağız.

- Yaşasın ulusal birlik ve direniş geleneğimiz NEWROZ!
- Yaşasın NEWROZ'larda doğan Kürdistan halkı!
- Yaşasın serîhildanlarımız!
- Yaşasın PKK, ERNK ve ARGK!
- Yaşasın Başkan APO!

Newroz kutlama mesajları

Sevgili Başkanımız,

Yan yana olmasak da senin varlığın bize daima yol gösterici olmuş; azim, kararlılık, bilinç ve sorumluluk duyurucu olmuştur. Bu bakımdan devrimimizin, şehitlerimizin ve tüm insanlık değerlerimizin yüce bir simgesi olan kişiliğinizden zaten ayrı yaşamadık, hep birlikte olduk. En zorlu koşullarda seninle gördük önümüzü. Senden güç aldık. Senin önderliğinde kazandık, yine kazanacağız. '91 Newroz'unu bu temelde daha şimdiden kazandığımız kesindir.

Bizler zindanlarda, gerillalarımız dağlarda, halkımız ise bulunduğu her yerde yüksek bir katılımla gerçekleştirilen gösteri, eylem ve serîhildanlarda ***"Yaşasın APO, Yaşasın PKK"*** diye haykırırken, sana olan güveni; senin şahsında bağımsız ve özgür bir Kürdistan'ı kazanma inancını dile getirmektedir.

Partimizin önderliğinde halk olarak hiç bir zaman bu kadar güçlü olmadık. Böylesi bir dönemde beklentilerine, emir ve talimatlarına karşılık vermek en büyük sevinç kaynağımız olacaktır. Buna ulaşmak en büyük arzumuzdur.

1991 Newroz'unu yeni bir atılım ve yenilenme süreci, halk olarak en yetkin katılımla serîhildanlar için bir kıvılcım, kan emici düşman için en ölümcül darbeyi indirme dönemi olarak değerlendireceğimize güvenmelisiniz.

Bu inanç, güven ve azimle Newroz'umuz kutlu olsun diyor, bütün kalbimizle kucaklıyoruz.

Sabri Ok, Muzaffer Ayata, Rıza Altun, Haydar Geçilmez, Hüseyin Poyraz, Ferhan Güllü, Kazım Yeşiltaş, Mahmut Aktaş, Bedri Açıkça, İsmail Alan, Ziver Aslan, Rahmi Batur, Salih Boğa, Mehmet Yurdakul, Ali Miyoner, Ahmet Yıldırım, Mehmet Kaya

---

Değerli arkadaşlar,

Hiçbir baskı, bir halkın yaşamasının ve özgürlük tutkusunun simgesi olan "ateşi" bugüne kadar söndüremedi. Bu ateş bir halk, bu halk bir ateş kadar dayanıklıydı. İçindeki ateşi çektiği acıların öfkesiyle bugüne taşıyan bu halk, bir kıvılcımın bir ormanı tutuşturması gibi dalga dalga sesini yükseltiyor. Yüzyıllardır düşmanın ulaşamadığı yüreklerde, dağ zirvelerinde ve zindanların kuytuluklarında yanan özgürlük ateşi, her Newroz'da daha da harlanarak bugün yine Ortadoğu ve dünyayı ısıtıyor. Tüm insanlığı bu ateşin, bu özgürlük tutkusunun sıcaklığıyla kucaklıyor, ateşin sahibi bu insanların dünya insanlığı içinde özgürce yer alma mücadelesini coşkuyla kutluyor ve selamlıyoruz.

Ali Karakurt / Erzincan Özel Tip Cezaevi / 13 Mart 1991

Newroz kutlama komitesine

Yoldaşlar,

1991 Newroz'unu karşılarken Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi doruk noktasını yaşıyor. Gerilla savaşının halk ayaklanmalarıyla bütünleştiği Türkiye Kürdistanı'ndaki mücadele, Körfez savaşının Irak'ta yarattığı sonuçlardan azami yararlanarak tüm Kürdistan çapında ileri doğru büyük bir atılımın eşiğinde bulunuyor. ABD ve Özal yönetiminin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini gerçek hedeflerinden alıkoymak için, reformist ve uzlaşmacı alternatifler yaratma, değişik parçalardaki ulusal güçleri PKK'nin önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kullanma politikası daha şimdiden iflas etmiş görünüyor.

Kürdistan halkının ve PKK'nin mücadelesi, Türkiye halkına ve onun mücadelesine önderlik etmeye soyunmuş devrimci güçlere pek çok bakımdan örnek olmuştur. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, Türkiye işçi sınıfı ve halk hareketine en yakın desteği sunmuştur. Aynı şekilde Türkiye'de yükselecek olan devrimci halk hareketi Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi için en büyük destek olacaktır. Açık ki, her iki halkın mücadele birliğinin yaratılmasında bugün Türkiye devrimci hareketine daha çok sorumluluk düşüyor. İşçi sınıfından gençliğe kadar düzene karşı zengin mücadele potansiyelleri taşıyan Türkiye demokratik halk hareketinin devrimci önderliği sorunu önümüzdeki dönemde mutlaka çözülecek, Türkiye ve Kürdistan halkının mücadele birliği güçlü zeminlerde mutlaka yaratılacaktır.

Silahlı Halk Birlikleri
Ortadoğu Örgütü

ERNK Lübnan Temsilciliği'ne

Dostlar

Newroz 1991 kutlamalarınızda aranızda bulunmaktan onur duymaktayız.

Yıllar önce Demirci Kawa'nın Kral Dehak'a karşı yaktığı isyan ateşi, günümüz Dehak'ı emperyalizme ve onun bölgedeki işbirlikçilerine karşı, tüm Kürt, Türk, Fars, Arap halklarının ve işçi sınıflarının da birlik ve mücadelesini ifade ederek yanıyor.

Newroz ateşleri bölgemizin kardeş halklarının ve tüm mazlum halkların zafere koşan mücadele yolunu aydınlatıyor.

Kürdistan işçi sınıfının sömürgeciliğe karşı mücadelesinin bir yanını da sermayenin tahakkümüne karşı savaş oluşturmaktadır. Kürdistan'da, sömürgeciliğe, Türk burjuvazisiyle uzlaşmış, elele vermiş Kürt ağalığa ve bir kısım kalın Kürt burjuvalarına karşı yürütülen amansız savaşta, Kürt halkının, Kürt işçi sınıfının ve Kürt devrimcilerinin en yakın, en güvenilir dostu Türkiye işçi sınıfı, Türk devrimcileri ve uluslararası işçi sınıfıdır.

Bu güvenilir dostluk, devrimci dayanışma, gerçek kurtuluşa ve sosyalizme ulaşmanın garantisi olacaktır.

Emperyalizmin, bölgedeki işbirlikçilerinin ve her türlü gericiliğin gücü, ne Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini, ne Filistin intifadasını, ne de Türk işçi sınıfının mücadelesini boğamayacak, nihai zaferi engelleyemeyecektir.

Ulusal kurtuluş savaşınızda başarılar dileriz.
Devrimci selamlarımızla

24 Mart 1991
16 Haziran Hareketi
Ortadoğu Temsilciliği

Newroz kutlama komitesine

Yoldaşlar,

Başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halklarının zulme karşı isyan geleneğinin bir ifadesi olan Newroz'u coşkuyla kutlar, mücadelenizde üstün başarılar dileriz.

Kürt halkı, binlerce yıllık geçmişi olan Newroz'u, bu yıl tarihinde ulusal kurtuluşa en fazla yaklaştığı koşullarda karşılıyor.

Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesinde bu noktaya ulaşmasında Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde yükselen mücadelenin belirleyici bir rolü vardır. Bugün Körfez savaşının sonuçları Irak'ta yaşayan Kürt halkı için her ne kadar bazı ileri kazanımlar yaratmış olsa bile Türkiye Kürdistanı'ndaki ulusal kurtuluş hareketiyle bütünleşmeden bu kazanımların da Kürt ulusuna kalıcı mevziler sağlaması mümkün değildir.

ABD'nin ve Özal yönetiminin, ulusal kurtuluş mücadelesini dizginlemek için geliştirdiği, reformist, uzlaşmacı alternatifler yaratma, değişik parçalardaki ulusal güçler arasındaki birlik zeminlerini zayıflatma çabası inanıyoruz ki, güçlü taktiklerle boşa çıkartılacaktır.

Gösterdiği somut dayanışmanın ötesinde, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesininin tarihsel başarıları Türkiye demokratik halk hareketine yeni imkanlar sunuyor, Türkiye işçi sınıfının, emekçi halkının ve gençliğinin cesaretini yükseltiyor, bilincini berraklaştırıyor. Türkiye devrimci güçleri, önderlikten yoksun gelişen halk hareketinin devrimci önderliğini mutlaka yaratmak göreviyle karşı karşıyadır.

1990'lı yılların Newroz'ları Kürdistan ve Türkiye halkları için zaferin müjdecisi olsun.

20.03.1991
TKP(B)
Türkiye Komünist Partisi (Birlik)
Ortadoğu Temsilciliği

Newroz kutlama komitesine

Ulusal birlik, direniş ve isyanı ifade eden Newroz, yıllar önce Demirci Kawa tarafından tutuşturulan isyan ateşidir.

Demirci Kawa'nın tutuşturduğu Newroz ateşi bugün bütün Kürdistan'da alev almıştır.

Zindanlarda Mazlum'larla, dağlarda Mahsum'larla, şehirlerde serîhildanlarla direniş ve isyan ateşini hiç söndürmeden, Kürdistan halkının ayağa kalkışını gerçekleştiren PKK, bağımsızlık yolunda Kürt halkının önderi olduğunu kanıtlamıştır.

Kürdistan bu Newroz'da özgürlüğe ve bağımsızlığa daha yakın.

Kürt halkının Newroz bayramını kutluyoruz. Devrim şehitlerini saygıyla anıyor, savaşan gerillaları selamlıyoruz.

Türkiye Halk Kurtuluş
Partisi-Cephesi
THKP-C

Merhaba Yoldaşlar..!

Sizleri Newroz ateşiyle kucaklıyoruz.

21 Mart, tarih sahnesinden silinmek istenen halkların, vahşete barbarlığa ve zulme başkaldırışının ölümlerle somutlaştığı gündür.

Newroz, yeniyi, güzeli ve aynı zamanda özgür bir ülke için isyanı temsil eder. Yüzyıllar öncesine dayanan ve zalim Dehak'ın kafasını demirci balyozuyla parçalayan "Demirci Kawa" buydu işte. Demirci Kawa'yı daha da anlamlılaştıran ve Newroz bayramını savaş alanlarında karşılayan yeni Kawa'lara ihtiyaç duyuluyordu, günümüzde yüzyıllar öncesinin direniş geleneğini günümüzde binlerce şehidiyle karşılayan sizler (PKK) artık Newroz'lara bambaşka bir anlam kazandırıyorsunuz.

Yoldaşlar,

Demirci Kawa'dan başlayıp 21 Mart 1982'de Diyarbakır zindanlarında "çağdaş Kawa"ya kadar uzanan ve aynı yılın 17 Mayıs'ında dört militanın kolkola girip kendilerini Newroz ateşine bırakarak, Kürdistan dağlarında alevlenen cesetleri, Kürdistan tarihine apayrı bir anlam verdiği gibi, Newroz'larında artık **"direnmek yaşamaktır"** ilkesini gerçek anlamıyla somutlaştırmıştır.

Newroz'lara mücadele mantığıyla yaklaşan ve bu konuda hiç bir fedakarlıktan kaçınmayan Mazlum DOĞAN'ı, Dörtleri, Diyarbakır zindan şehitlerini ve tüm dünya devrim şehitlerini saygıyla anıyor, daha büyük, onurlu ve gururlu değerler yaratabilmek azmiyle el ele diyoruz...

Yoldaşlar,

Başta siz PKK olmak üzere, Kürdistan halkının ve Ortadoğu halklarının bu büyük günü, Newroz'u Newroz sıcaklığıyla kutluyor, davanızda yanınızda olduğumuzu bir kez daha belirtiyor, mücadelenizde sayısız başarılar diliyoruz...

- Yaşasın Newroz!
- Yaşasın Marksizm-Leninizm!
- Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
- Ya özgür vatan ya ölüm!

Ortadoğu'dan
- MLSPB -

Gece tertip komitesine

Kürt ulusunun ulusal bayramı ve özgürlük simgesi olan 21 Mart Newroz gününü kutlayan PKK Lübnan Temsilciliği'nin gecesiyle dayanışır, geceye katılan tüm yurtsever ve devrimcilere en içten devrimci selamlarımızı iletiriz.

Dostlar,

Newroz demirci Kawa'nın önderliğinde, zalim Dehak'ın zulmüne karşı bir başkaldırı günüdür. Kawa'nın yakmış olduğu ateş Kürt ulusunun ulusal mücadele gününe dönüşüp tarihler boyu anlam kazanarak günümüze kadar gelmiştir. Bugün halen dört parçada yaşamakla yüzyüze bırakılmış Kürt ulusunun tarihi eskilere dayanmakta, başta emperyalist, faşist ve gerici devletler olmak üzere ulus olarak inkar edilmekte, gelişmiş ve gelişen Kürt ulusal hareketine karşı sürekli imha, katliam, sürgün ve asimilasyon politikası izlenmiş ve izlenmektedir. Ama şu gerçeklik herkes tarafından bilinmeli ki, ne emperyalistlerin ne de onların uşağı faşist ve gerici devletlerin Kürt ulusu ve azınlıklar üzerindeki oyunları hiç bir zaman zaferle sonuçlanmayacaktır.

Bugün emperyalistler tarafından Kürt ulusal sorununun çözüme ulaştırılmak istenmesi, Kürt ulusunun sorununu "çözme" adı altında, gelişen Kürt ulusal hareketini bastırmaya yönelik bir girişimdir.

Özellikle bugün gelinen aşamada Irak Kürdistan'ında emperyalistlerle uzlaşarak özerklik kapmaya çalışan reformist ve revizyonist akımlar açıktan açığa Kürt ulusunun gelişen mücadelesini kendi çıkarları doğrultusunda emperyalist, faşist ve gerici devletlere peşkeş çekiyorlar.

Bugün Türkiye ve Kürdistan'da devrim ile karşı-devrim arasındaki mücadele can ve kan pahasına olsa da, devam ediyor.

Kürt ulusunun sorunu özerklik değil, bugüne kadar verilmiş olan ayaklanma, direniş ve mücadelelerde şehit düşenlerin üzerine basa basa yükselmek ve bağımsızlığa kavuşmaktır.

Biz Marksizm, Leninizm-Mao Zedung bilimi ışığına dayanarak Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist olarak diyoruz ki, Newroz ateşine bağımsızlıkla anlam kazandırmanın yolu azim, özveri ve mücadeleden geçer.

Gelinen aşamada, gerek cezaevlerindeki özgürlük tutsaklarının direnişi, gerek Türkiye işçi sınıfının sendikal mücadelesi ve grevleri ve öğrenci gençliğin başkaldırısı sınıf mücadelesini daha da keskinleştiriyor.

Kürt ulusunun kurtuluşu ancak ve ancak proletaryanın kızıl bayrağını kurtuluş yolunda göndere çekmekten geçer.

Sonuç olarak; Kürt ulusunu bağımsızlığa götürecek yol ayrı ayrı örgütlenmeler değil, proletarya partisinin çatısı altında birlikte örgütlenmekten geçer. Proletarya partisinin önüne koymuş olduğu merkezi halka, gerilla savaşının yaygınlaştırılması, kızıl siyasi üslere dönüştürülüp halk demokrasisi yolunda, sosyalizm ve nihai hedef komünizmde anlamını bulur.

Türkiye Komünist Partisi/
Marksist Leninist
Ortadoğu Temsilciliği

Dostlar, Kardeşler,

Yıllardır ezilen halkların direniş geleneğini ifade eden Newroz; bugün özellikle Kürt halkının ulusal uyanışını, baskı ve sömürüye karşı mücadelesini simgeleyen bir gün haline gelmiştir.

Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren emperyalizm; Ortadoğu'nun haritasını kendi lehine yeniden çizmeye çalışıyor. Kürt halkının çıkarı emperyalizmin çizeceği bu haritada değil; Türk, Kürt, Arap ve diğer halkların keni kaderlerini kendi ellerine alacakları mücadele içinde şekillenmeli, çizilmelidir.

Bugün Tükriye'de oligarşinin en büyük korkusu 1984'ten bu yana Kürdistan'da PKK tarafından sürdürülen savaşın tüm ülkeye yayılmasıdır. Bunun için iç savaşı Kürdistan'da hapsetme, giderek boğma çabasına tüm gücünü yoğunlaştırıyor.

Ama bunu başaramayacak.

Şu anda Kürdistan'da süren iç savaş tüm Türkiye'ye yayılacaktır. Önümüzdeki günler Kürt ulusal mücadelesi ile Türkiye'deki devrimci mücadelenin, mücadele birliğine tanık olacaktır. Süreç bu yönde derinleşmektedir.

Ve zafer er-geç Türk ve Kürt halklarının olacaktır.

Newroz; Kürt ve Türk halkının emperyalizme karşı mücadelelerini yükseltikleri, kardeşliklerini pekiştirdikleri gün olsun.

İsyan ateşleri sönmeyecek.

Devrim ateşini dağlarda, şehirlerde yükseltip mücadelede şehit düşenler, devrimimizi kızıllaştıranlar yolumuzu aydınlatıyor.

- Yaşasın halkların kardeşliği!
- Yaşasın Türk, Kürt, Arap halklarının emperyalizme karşı mücadele birliği!
- Bimre Koletî, bijî azadî!
- Bijî Newroz!

24.03.1991
Devrimci Sol
Ortadoğu Temsilciliği

Politik Rapor

TÜRKİYE'DE DURUM

Değişen dünya Türkiye'yi sadece etkilemiyor, aynı zamanda, tarihinin en büyük bunalımına sokuyor. TC'nin yapılanması o kadar özgüçten yoksun ve o kadar dünya dengelerine dayalıdır ki, mayasında özgüç bulunmayan bu yapı dayanmış olduğu dengeler hafif bir şekilde sallandı mı kendisi çatırdayıveriyor.

TC ve onun dayanmış olduğu tarihi miras fırsat vurgunluğudur. Dünya ve bölge çelişkileri, krizler, bunalımlar bu tarihin ebesidir. Anadolu'daki Türk varlığına damgasını vuran daha başından bu olmuştur.

Türklerin Anadolu'ya akışı bu temeldedir. Bizans'a karşı varlık sürdürmek, yurt tutmak için islamın gücüne ihtiyaç duymuşlar ve islamın ileri uç kanadı olma rolünü üstlenmişlerdir. Gerçekten islamiyet ideolojisinin Türkler tarafından kabulü daha başında, bir ideolojik kabullenme değil, politik bir tutumdur. Ortaasya'dan sökün eden Türklerin Ortadoğu'da yaşayabilmeleri için islamiyeti kabul etmeleri zorunludur.

Önce, Bizans'a karşı yönelimlerinde, Bizans'ın hüküm sürdüğü alanda yurt tutmalarında sırtlarını sağlama almak için islama dayanmayı zorunlu görmüşlerdi. Bizans'ın gerilemesi ve yıkılmasıyla da, bu kez tamamen onun toplumsal yapısına, sistemine kendini uyarlama yolunu devlet olarak varlık sürdürmenin kurtuluş ilkesi yapmışlardı. Öz dinamiklerinin harekete geçirici etkilerinden çok, dış ortamı kullanmayı varlıklarının harcı yaptıklarından dolayı, asalak uygulamaları daha sonra dünyanın en büyük askeri devletini yavaş yavaş başaşağı çekmiş ve bitim noktasına getirmiştir.

Çokça sözü edilen Osmanlı'nın "hasta adam" halinde ölümünü geciktirmesi ve hasta yatağında ayakta kalması da onun özgücüne dayanmasının bir ifadesi değildir, emperyalist Avrupa'nın kendi içindeki emperyalist hedeflerinin çatışmasından kaynaklanmaktadır. Yıkıldıktan sonra kim nereyi, ne kadar kapacak hesapları yıkımı geciktirirken, Osmanlı da, birinin saldırısına karşı diğerine sırtını dayamanın çabasıyla kanserli bir hasta gibi yavaş yavaş erimiştir.

Varlığını dengelere bu şekilde dayanarak sürdürmeye çalıştıysa da, I. Dünya Savaşı'ndaki tavrı ona bunu pahalıya patlattı. Bu kez hesapları tutmadı ve sırtını dayadığı Almanya'yla birlikte ağır bir yenilgiye uğradı. Yenilginin ardından mezara girmek üzereyken bu kez, yeni oluşuveren bir dengeyi kullanarak dirildi. Sosyalizmin Ekim Devrimi'yle Batı'ya karşı beliriveren durumu onun imdadına koştu. Kendisini mezara gömecek olan Batı'ya karşı, sırtını Ekim Devrimi'nin sonuçlarına dayadı. Mustafa Kemal hareketi bunun ürünüdür.

Ardından, sosyalizme karşı Batı'ya dayanarak kendi gelişimini sürdürmeye çalışmıştır. II. Dünya Savaşı'ndan sonra, hem Asya'yı ayağa kaldıran ve genelde halkların uyanışını tırmandıran devrim dalgasına karşı ve hem de iç kapitalist gelişimine kaynak bulması için ABD ve NATO'ya kapaklanmıştır. Burada da denge hesaplarını sürdürmüş ve Sovyetler'e karşı NATO kozunu kullanırken, NATO içinde de etkili bir konum almak için Sovyet tehditi kozunu kullanmıştır.

Dünyanın içine girmiş olduğu Varşova ve NATO'suz yeni dönemde bu tarihi kozlardan yoksun kalmış oluyor. Dağılan veya etkisiz kalan Varşova'ya karşı kimin uç karakolu olacak? NATO'nun Güneydoğu ucu olmakla, bugüne kadar kendisini ayakta tutan ekonomik, siyasal, askeri yardımları bol bol alıyordu. Bu kez kime karşı olacak?

Dağılan dengelerin kendisini sahipsiz bıraktığını bilen TC, yeni bir sahip ve yeni bir rol arıyor. Ortadoğu halkları ve iktidarlarına karşı, Batı'nın jandarmalığına ağırlık vererek "rolümüz ve ağırlığımız devam ediyor" diyor. Diyor ama, oynamak istediği rol oldukça tehlikelidir. Avantajlarından çok dezavantajları olan bir roldür. Bölge halklarına karşı bir jandarma rolüyle yürümesi çok zordur. Ortadoğu halkları gelmiş oldukları seviyeyle onların (TC'nin) bu askersel yönelimini rahatlıkla alaşağı edebilecek durumdadırlar.

Kaldı ki Batı'nın, istikrarsız Ortadoğu'ya karşı istikrarlı bir politika oluşturmasının şansı çok azdır. Dolayısıyla, Sovyet'lere karşı oynanan istikrarlı bekçilik ve karşılığında istikrarlı destek Ortadoğu'ya karşı hiç de geçerliliğini korumuyor. İşte, Irak'a karşı koymuş olduğu kraldan daha kralcı tavrının sonunda dokuz trilyonluk maddi ziyana girmiş olmasına ve en büyük ticaret ilişkisini kaybetmesine rağmen, bugüne kadar Batı'dan beş kuruşluk bir yardım görmemiş ve çok arzuladığı AT üyeliği ve ihracat serbestliğini koparamamıştır. Kuveyt krizinden sonra ister Saddamlı ve ister Saddamsız bir oluşumda kendisinin durumu hiç de parlak olmayacaktır. Kendisi de bu saptamayı yapıyor ama, içine girmiş olduğu politik açmaz onu serseri bir iradeyle hareket etmeye zorluyor.

Dışa karşı girmiş olduğu bu açmaz, tamamen dışa dayalı iç yapıya çok daha ağır bir yansımada bulunuyor.

Türkiye, dünyanın içine girmiş olduğu sürece oldukça hazırlıksız yakalandı ve zaten yapısı da böyle bir sürece dayanabilecek fonksiyonda değildi. Ne ekonomide ve ne de siyasette, TC, iç yapıda kendi başına ayakta durabilecek durumda değil. Dışta uluslararası dengelere dayanırken, içte ise, amansız bir ekonomik zor ve tarihte ender rastlanır bir siyasi zorbalıkla yürümeye çalışmıştır. TC, iç politikalarındaki kaygısız yönelimleri için elverişli ortamı da yine dış koşullarda buluyordu.

12 Eylül faşist hareketi böyle bir ortamda gelişti. İçte ekonomik ve siyasi olarak yokoluşun eşiğine gelen ve Kürdistan'da mezara gömdüm dediği Kürdistan halkının PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş hareketine muhatap olan TC, kendini kurtarmak için faşizmi askeri yolla kurumlaştırmaya girişmişti. Bu, burjuvazinin iç ihtiyacı olduğu kadar, emperyalizmin bölgedeki politik ihtiyacı olarak da gündeme gelen bir durumdu ve yeşil ışık -emir- direkt Washington'dan gelmişti. Afganistan ve İran'daki gelişmelerden sonra, ABD bölgedeki müttefiklerini teyakkuz duruma geçirmeyi önüne koymuştu.

12 Eylül'ün programına göre, aşamalı bir şekilde, askeri faşist iktidar kendini sivilleştirecekti. Bu da, ekonomik ve siyasi istikrarı sağlamaya paralel olarak yürütülecekti. Buna göre, 1983'de kısmi katılımlı sivil seçimlere gidilecek ve bu ambargolu iktidar altında 1988'de serbest sivil seçimlerle normale dönüş sağlanacaktı.

12 Eylül'ün tüm hesabı, muhalefet etmeyen ve amansız bir baskı altında sindirilen bir toplum yaratmak ve bu sinmiş toplumu kendine siyaset metası haline getirmekti. Ama olmadı. 12 Eylül'ün programı büyük bir engelle karşılaştı.

Partimizin 15 Ağustos çıkışıyla sürece yapmış olduğu müdahale gündeme geldi ve hiç kuşkusuz bu müdahale, TC'nin tarihinde en büyük krizini başlatacak adım oldu. Bu, oldukça ilginç bir durum yarattı. Dünya 1980'lerin ikinci yarısında SBKP'deki değişimlerin bir sonucu olarak yumuşama sürecine girerken, TC, Partimizin atılımıyla tamamen çatışmalı bir sürece giriyor ve dünyanın rotasıyla TC'nin arasında hergün gittikçe genişleyen açı gündeme geliyordu.

TC, bu açmazdan kurtulmak için, yumuşama görüntüsü verecek bir sivillik ve savaşı bastıracak bir despotluk geliştirmek zorundaydı. Bu tam da özel savaş politikasına denk düşen bir durumdu. Böylelikle TC, artık tamamen, devrimci savaşımıza karşı özel savaş politikasıyla idare edilmeye başlandı.

TC'nin özel savaş politikası siyasette, ekonomide, askeri alanda, kültürde, psikolojide yaşamın her alanında adım adım kurumlaştırıldı. Bunun görünürdeki, vitrindeki uygulayıcısı da Özal kurmaylığındaki ANAP oldu. Özel savaşı yürüten askeri ve sivil klik bütün idareyi elinde tutuyordu.

Özel savaşı ANAP hükümetiyle yürüten TC, 1988'e kadar sorunu halledeceğini ve 12 Eylül programının başarıyla süreceğini ilan ediyordu. TC'ye göre, 15 Ağustos birkaç militanın intihar çıkışıydı ve bunların da kökü kazınacaktı. Ancak, süre geçtikçe hesaplar tutmuyor ve tüm çabalarına rağmen savaş tırmanarak gelişiyordu. 1985'i çıkaramayacağını anlayan özel savaş kliği, kendi politikalarına en yatkın ekip olan ANAP'a biraz daha nefes kazandırmak ve sisteme makyaj yapmak amacıyla eski siyasilerden Ecevit ve Demirel'in de içinde yer aldığı bir erken seçime gitti. Bunda amaç, özel savaş politikasının dışa yansıyan yüzünü "demokrasi" makyajına tabi tutmak ve içte de, giderek olgunlaşan halkın siyasal eğilimlerini burjuva siyaset kulvarlarına akıtarak nötralize etmekti.

Alınan seçim sistemi tedbirleriyle, belki de dünyanın en az oyuna sahip bir iktidarla, ANAP hükümetiyle yola devam edildi. ANAP 1988'de işi bitirmeyi kesin olarak önüne koydu ve bunun tüm siyasi, ekonomik ve askeri tedbirlerini aldı. Özel savaşın uygulamış olduğu siyaset dünyada ilk defa böylesine geniş bir yelpazeye yayılıyordu. Öyle ki, hükümetin bir ucu Avrupa'da TKP'yle pazarlığa otururken, diğer bir ucu Türk faşizminin babası sayılan Türkeş'le flört ediyordu. Yani, aslında ANAP kendilerinin iddia ettiği gibi dört eğilim değil, adeta binbir eğilimi kendi rotasında birleştiriyordu. Bunun tek amacı vardı: Kürdistan ulusal kurtuluş savaşını ve öncüsü PKK'yi yalnızlaştırmak ve imha etmek.

Çizilmek istenen tablo şu idi: Komünist partinin bile serbest olarak hareket ettiği ve adeta yasaksız bir Avrupa Demokrasisi azgın terörün saldırısına uğruyor, demokrasiyi bu terörden kurtarmak için TC'nin sınırsız bir askeri uygulamaya girmesinden başka çaresi kalmıyor!

Özel savaş patronlarının Ankara'da, İstanbul'da düzenledikleri balolarda, kokteyllerde, en hızlı "Sol demokratlar", "Sosyalistler" ile en sağdaki faşistler kadehleri tokuşturup, demokrasinin erdemleri üzerinde yarenlikler yaparken; Kürdistan'da insanlara dönük sürek avları ve toplu tutuklamalar, işkencehanelerde kan ve feryat vardı. Bu amaçla, sıkıyönetim kaldırılırken, bunun yerine, halkın çok yerinde bir tanımlamayla sımsıkı yönetim dediği olağanüstü hal bölge statüsü, özel kolordu tesis ediliyordu. Yine, yerli hain çete kuruluşuna gidilerek, halkımızın varlığına sömürgeciliğin hançeri saplanıyordu.

Ne var ki, yapılan hesaplar tutmuyordu. 1988'de hedeflenen PKK'nin imhası gerçekleşmedi. Üstelik, 1989'da savaş daha da boyutlandı. Bu kez, 1992'ye programlamaya başladılar. Aslında, 1989'da yapılan seçimlerle %15 desteğe düşen ANAP iktidarının bitmesi gerekiyordu. Ama, TC özel savaşı kesintisiz ve tamamen programladığı gibi götürmek istiyordu. Bundan başka çıkış yolu yoktu. Onun için, ANAP'la 1992'ye kadar devam etme kararı alıp, özel savaşlarını devam ettirdiler.

Bugün hala özel savaş devam ediyor. Ama, özel savaşın nefesi tükenmek üzeredir. Tıkanıklığın homurtusu duyuluyor. "Devletin her kuruluşunu teröre karşı konumlandırma", yani özel savaşa göre konumlandırma durumunda olan TC'nin bu şekilde daha ne kadar devam edeceği sorusu bizim tarafımızdan değil, kendi içlerinde yükselmektedir.

TC'nin bu savaşı yürütebilmek için, büyük bir mali yükün altına girdiği ve ekonomisinin de bu yükü hiç kaldırmadığı gerçeği, devleti savaşın maliyetini topluma yüklemek zorunda bırakıyor. Zaten yaşam koşulları 12 Eylül öncesinin oldukça gerisine düşen kitleler, günbegün ağırlaşan yaşam koşullarına dayanmanın sınırlarına gelmiş durumdadır. Eğer, gerçekten ciddi bir toplumsal muhalefetle karşılaşmıyorsa, bu daha çok özel savaşın depolitizasyon politikasının etkileri ve topluma muhalefet ettirecek öncü gücün olmamasındandır. Ancak, çekilmez olan yaşama karşı kitleler, öncüsüz de olsa, kendiliğinden bir hareketin içine girmekte ve adeta öncüsünü davet etmektedir. Bununla birlikte, öncü olması gerekenler kitlelerin sesine ters yönde kulak kabartma durumundadırlar. Birleşelim derken dağılıyorlar, herekete geçiyoruz derken darbeleniyorlar.

Hükümetin, toplumu Türkiye cephesinde sessizce idare etme isteminin ürünü olan anti-demokratik yasalar, tedbirler ve baskılar, artık şuradan buradan delinmeye başlıyor veya fiili olarak geçerliliğini yitiriyor. Toplumun da hak ve demokrasi bilinci gelişiyor ve henüz emekleme döneminde de olsa, kendi hareketine varıyor. Sendika hakkı, genel grev hakkı zorlanıyor. İnsan haklarına sahiplenme ve mücadele yaygınlaşıyor. Türk insanı denizin mavisi ile toprağın yeşili ile ilgileniyor; halkın ilgi yelpazesi genişliyor. Kürt halkı ve savaşımız da bu ilgi yelpazesine güçlü bir şekilde giriyor.

Mevcut hükümetin halk nezdinde ciddi bir anlamı kalmadığı gibi, burjuva muhalefetinin de anlamı pek kalmış değil. Çünkü, muhalefet partileri olarak bilinen SHP ve DYP'nin muhalefet etme durumları söz konusu değil. Özel savaş idaresi bunları da, 1992'ye kadar ANAP'a ciddi bir muhalefet(!) etmeme konusunda ikaz etmiş ve bu ikaz yerini bulmuştur. Muhalefet partileri, özel savaşın programına göre davranmaktadırlar.

Peki, ANAP çözümsüz kalırsa, -ki çözümsüz kaldığı anlaşılmıştır- TC, ne yapacak? Daha şimdiden SHP hazırlanıyor. Yine DYP var. TC, tümden alternatifsiz kalmamak için, sınırlı bir burjuva muhalefetine müsaade etmek zorunda hissediyor kendisini. Oldukça sık boğaz edilen halka dayatılan demokrasi labirentinin koridorlarına ekleme ve uzatmalarda bulunması planlanıyor. SHP'nin içindeki operasyonu bundan kopuk ele almıyoruz. Ecevit'in yeniden siyasette ısınması da boşuna değildir. TC yedeğe oturttuğu güçlerini ısıtıyor. ANAP sonrası kim oyuna sokulacak. TC'nin tercihi, halkı en fazla oyalayabilecek oluşumdur. Çünkü bize karşı savaşımı sürdürmesi için, içte ve dışta zamana ihtiyacı vardır ve bu zamanı da halkı en fazla burjuva politikasına bağlayacak güç verecektir. Onun için, sandıktan çıkan TC'nin tercihi olacaktır.

TC'nin tedbirleri tek boyutlu değildir. Son dayanma noktasına gelirse, bir takım reformcu tedbirlerle savaşımızı tasfiye etme yoluna gidilebilecektir. Nitekim daha şimdiden, devletin içindeki bir kanat-ordu ve sivil bünyede bazı reformlara gitmenin zamanının geldiğini canlı-canlı tartışıyorlar. Bu, savaşı planladığı sürede bastıramazsa, emperyalizmin de TC'ye dayatma ihtimali büyük bir politik yönelimdir. Çünkü, TC'nin özel savaş politikası, dünyanın içine girmiş olduğu yeni süreçte, hiç kimse tarafından tasvip edilmiyor ve bu durumda emperyalizm ne kadar istese de, bir halkın tümden imhasının kamburu altında kalmayı, uzun süreli bir savaşın içinde göze alamıyor.

Kürdistan'da durum

Dönemeçte bir halk

Bugün, en bunalımlı ve yaşama şansı oldukça zorlanmış bir halk gerçeğine sahip olduğumuzu, insanlığın varmış olduğu düzeyi görerek daha iyi ve derinden anlıyoruz. İnsanlığın kendini gerçekleştirmiş olduğu düzey ve bunun gelişimi halk olarak yaşama hakkımızı oldukça zorlamakta.

Eğer halk olarak yaşamak ve kendi kimliğimiz ile özgür bir geleceği yakalamak günümüz insanlığı nezdinde bir anlam ifade edecekse, -ki bu, insan olmanın vazgeçilmez koşuludur- kendi somutumuzda insanlığı kurtarmak mecburiyetiyle de karşı karşıya olduğumuz, kavgayı, savaşı bu anlamda vermek durumunda bulunduğumuz ve ona göre gelişmiş koşulların savaşını vermek zorunda olduğumuz görülüyor. Eğer insanlık ve eğer onun gelişimi de bir gerçekse, bu gerçeğe bağlı kalınarak ilerlemeye çalışırken, bunu bilimsel yöntemle kavramamız ve bu kavrayışı eyleme dönüştürmemiz gerekiyor. Mevcut ağır bunalımın yaşanılmaz koşullarını yıkmanın ve bu temelde ilerleme şansını yakalamanın fırsatı varken, yaşadığımız darboğazların tarihte bir çok örneği görülmüştür. Aynı sorunları, çeşitli insan kümeleri yaşamıştır ve hala yaşıyorlar. Bu durum sırat köprüsünden geçmeye benziyor. Sırat köprüsünden yürümek olumsuzluğa mı işaret eder veya çok ileri bir sıçramanın vazgeçilmez koşulu mudur. Bunu anlamaya çalışıyoruz. Özellikle, çeşitli tarihsel dönemlerde kendini gerçekleştirmiş, günün koşullarına göre belli bir doyuma ulaşmış insanlığın durumu gerçek bir problemi teşkil etmiyor mu? Asıl problem, hastalıklı gelişme bu kesimden kaynaklanmıyor mu? Bunu da düşünmek, değerlendirmek gerekiyor. Her ne kadar bize gerçek dışı gibi gözükse de, son tahlilde gerçek koşullarına indirgenirse: dinlerin, çeşitli felsefi akımların ve çok sayıdaki diğer toplumsal eğilimlerin, ister siyasi olarak üst düzeyde olsun, ister en alt ekonomik düzeyde gelişsin, uğraşı verdikleri saha ve problem aynıdır. İnsan türünün küçücük dünyacığımızda gözünü açtığı ilk anda karşılaştığı temel sorunlar, değişik nicelik ölçüler dahilinde, günümüzde de geçerlidir. Siyasi faaliyet, ekonomik üretim faaliyeti dediğimiz olayın yoğunlaşması oluyor. Bugün de aynı tanım gereği, icra edilen bir faaliyettir. Savaş, siyasi faaliyetlerin şiddetle yürütülmesi içindir. En savaş dışı gibi düşünülen ve tamamen barışçıl olması gerektiği sanılan durumlar bile, bu gerçekle bağlantılıdır. Oldukça düşündüren bir konu da; günümüzde insan doğasındaki şiddet unsurudur. Bu, vazgeçilmez midir? Kaynağı kurutulamaz mı? Daha yumuşak biçimlere indirgenemez mi? İlk insan toplumlarında tartışma konusu olduğu gibi, günümüzde de aynı umutla ulaşılmaya çalışılan bir hedef oluyor bu.

"Evrende bazı yıldızlar parlarken, bazıları da söner. Yine bazı halklar vardır söner; bazı halklar vardır parlarlar. Biz bu yaşamın neresindeyiz? Sönmeye doğru mu gidiyoruz, parlamaya doğru mu? Bu soruları anlamak istiyorsak, gerçekleşen düzeyimizin kavranması gerekir..."

Acaba, barışla-savaş aynı gerçeğin iki yüzü değil midir? Biri diğerini zorunlu kılmıyor mu? Bu evrensel bir zorunluluğun ifadesi değil midir? Bu sorunlar, düşündürücüdür.

Evrende bazı yıldızlar parlarken, bazıları da söner. Bu yasa insanlar için de geçerli olabilir. Bazı insanlar parlar bazıları da söner. Yine bazı halklar vardır, söner; bazı halklar vardır, parlarlar. Bunu, en gelişmiş uluslardan tutalım, en gelişmiş insan kümelerine kadar indirgeyebiliriz. Böyle bir yanıp-sönme, bugün oldukça kabul gören diyalektik bir yasa oluyor. Nesli tükenen varlıklar vardır. Gittikçe çoğalan ve yaşam kabiliyetini önünde durulamaz bir biçimde sergileyenler vardır. Hepsi, bu yasa içinde ifadesini bulur.

Biz, bu yaşamın neresindeyiz? Sönmeye doğru mu gidiyoruz, parlamaya doğru mu? Bu soruları anlamak istiyorsak, gerçekleşen düzeyimizin kavranması gerekir. Son bir kez tekrar alevlenip öldürücü rüzgarlar karşısında sönmeye doğru mu gidiyoruz? Yoksa hafiften alev alıp, gittikçe tutuşan bir gerçek mi oluyoruz? Bunlar biraz da kadromuzun hikayesidir. Kadronun kişiliğine indirgediğimizde, ölgün ve sönük bir kişiliğin hiç de az olmadığını görürüz. Bunlar aynı zamanda şahıslarda bir tükenişi ifade etmiyor mu? Yaşamı zorlayanlar var. Acaba neyin ifadesidir? Her ne kadar konuya felsefi yaklaşım getirmeye çalışıyorsak da, felsefe, son tahlilde siyaseti daha iyi kavramanın, daha geniş soluklu ele almanın bir yöntemidir.

"Utanılası durumlardan nasıl kurtulacağız? Gerçekten, utanılası bir halk gerçekliğinden nasıl kurtulunabilir? Geldiğimiz düzeyde karşımıza çıkan soru bu oluyor. Tabii insanlığın da böyle utanılası bir durumu söz konusu ise, ona da sahip çıkmak gerekiyor."

Şüphesiz; kördüğüm olmuş ve neredeyse partiyi çatlatacak noktalarda kendini tıkatmış -öğelerle- kümelerle karşı karşıya geldiğimizde, felsefi yaklaşıma da müracaat edeceğiz. Savaşa da, askerlik bilimine de ilgi göstereceğiz. Siyasetin neyi ifade ettiğini anlayacak ve uygulayacağız. Sanatın bir rolü olabilecek mi? Onun da gereklerine bakacağız. Bütün bunlar, insan çözümlemeleri için vazgeçilmez oluyor. Bugün, insanlığın genel durumunda yaşandığı gibi, en yakıcı bir biçimde bizde de yaşanan gerçeklik ve buna ilişkin sorunlar, böyle ele alınabilir.

Utanılası durumlardan nasıl kurtulacağız? Gerçekten, utanılası bir halk gerçekliğinden nasıl kurtulunabilir? Geldiğimiz düzeyde karşımıza çıkan soru bu oluyor. Tabii insanlığın da böyle utanılası bir durumu söz konusu ise, ona da sahip çıkmak gerekiyor.

İnsanlığın durumu derken, onun siyasal durumunu anlayacağız. Çünkü uğraştığımız sorun siyasaldır. Zaten siyasal olarak ele alınmadıkça, ne alt yapısını ne de üst yapısını yeniliğe uğratmak mümkündür. Genelde, siyasal sorun iktidar sorunudur. İktidar söz konusu olduğunda, orada öncülerden, öncü savaşlardan giderek de yığınlaşmış savaşlardan bahsedilir. Dolayısıyla, siyasi düzey üzerine bir kez daha yoğunlaşmak, çözümün gerçekçi yöntemi, yolu oluyor.

Toplumlara devrim çıkışı yaptırabilmek için, ilk etapta yapılan şey, toplum yapısının bilimsel bir tahlile tabii tutulması ve bunun teoriye dökülmesidir. Bir devrim teorisi, tahlile uğratılan toplumun bütün koşullarını içerir. Bu, en basit sorundan en karmaşık soruna kadar; en alt kümeden, o toplumun bir elemanı olduğu bütün insanlığa kadar yayılır. Bizim de böylesine bir teoriye dayanarak çıkış yapmak istediğimiz biliniyor. Bu devrimci teorinin kendine göre bir tahlil anlayışı, güncel çağ değerlendirmesi, çağ ve güncelliğin değerlendirmesi, bunun için de saf belirlemesi olacaktı. Bu işe başlarken yaptığımız buydu. Acaba bu çok gerekli miydi? Adı bile pek dile alınmayan bir halk için, böylesi kapsamlı bir değerlendirme ile yola çıkmak akıllıca bir yol muydu? Genel bir eğilim olarak, her devrim için yapılanı bizim de yapmamız gerekiyor muydu? Oldukça resmi dikkate almamız bize bir tutuculuk çemberi çizmez miydi? Yoksa bizi gelişmenin ana güzergahına mı çekerdi? Bir kez daha üzerinde düşünme durumu ile karşı karşıyayız.

Bu yaklaşım, eğer çok doğmatik ve geçmiş ideolojik doğmalardan daha katı uygulansaydı, biz de onu böyle ele alsaydık bu tutum bizi değişik yerlere götürebilirdi. Eğer bir değişikliğe yönelinecekse neye dayanılmalıydı ve ne zaman söz konusu olmalıydı? Buna da gerçekçi ve adına devrim denilen olguya dikkat ederek yaklaşmak önem taşıyor. Bunun mevcut sonuçları da var.

İnsanlığın bir çok döneminde olduğu gibi, günümüzde de bir çok eski inanç ve oldukça bağlı olmaya öykündüğünüz sosyalizm anlayışları yıkılıyor. Biz bu anlayışların neresindeydik? Acaba yıkılan, bizim de sosyalist anlayışlarımız mıdır? Değilse, biz neyiz ve neyi temsil ediyoruz? Acaba yenilgiye giden nedir? İnsanlığın durumunda aşılan, yenilen nedir? İlerleme kaydeden veya varsa bir yaşama şansı onu temsil eden nedir? Bizde bu temelde gerçekleşen nedir? Yitirileni ne kadar temsil etmişiz? Yaşama şansı olanları ne kadar sürüklemişiz? Görmekte yarar var. Acaba biz, uğruna savaş verdiğimiz halk kesimi için çağla sağlam köprüler kurmayı becermiş miyiz? Çağı yakalamak için ideolojik kökler kurmaya çalışmak ne kadar isabetlidir? İsabetliyse, bu köprü kurma işinde, köprünün harcını, demirini nasıl almalıydık. Köprü yetkince kurulmuş mudur? Üzerinden güvenle geçilebilir mi? Alınması gerekenle verilmesi gereken nedir? Veya karşı tarafa geçerken almamız gereken nedir? Karşı taraftan, bu tarafa geçilirken alınması gereken nedir? Hiç şüphesiz, bunların tümü düşünmeyi gerektirir.

Uyuyan gerçek, ne anlama gelebilir? Yanmaya mı, sönmeyemi yüz tutacaktır? Veya, eğer sihirli çözüm yolu dediğimiz devrimler olmazsa, bu uyuyan gerçek kendi içinde çürüyüp yok olma ile yüzyüze kalmayacak mı? O zaman devrimci teori, biraz da patlamanın diğer ifadesinde görüldüğü gibi, bizim için yaşamın biricik gerçekleşme şansı olan, uyumadan uyanmaya doğru gitme olmuyor mu? Fakat, teorilerle işler ne kadar idare edilebilir? Gerçeğin kendisi ne kadar teorik ifadeye uygundur, veya çağdaş teorik ifade ile oldukça çağdışı bir gerçeğin ifade edilmesi mümkün müdür? Mümkünse, özgünlüğü ne olacaktır? Mutlaka bir özgünlüğü vardır. Teori burada nasıl dönüşecektir? Dönüşürken bilimsel olmak zorunluluğunu koruyacak mıdır? Oldukça hayali yanı mı gelişecek veya daha bilimsel ifadeye doğru mu zorlanacaktır? Bizde o kendisini hissettiren sorunlar bunlardır ve boşuna değildir. Bir olay var; anlatmakta yarar var. Gazetelerde göze çarpıyor. Hz. İbrahim'in İsmail'i kurban ettiği yerde bir tarihte şeyhi, bir müridine şunu söylüyor: "Sen allahtan daha çok, üç yaşındaki çocuğunu seviyorsun". Mümin de diyor ki; "Hayır allahtan çok çocuğumu sevmiyorum!" Kanıtlamak için de gidip, çocuğunu boğazından kesiyor. Bunu yapan, aslında kutsal bir ilkeye bağlılığını gösteriyor. Büyük allah sevgisinin, kendisinde ne kadar var olduğunu göstermeye çalışıyor. Bir ilkenin sözcüsü olmaya çalışıyor. Ne kadar çağdışı diye adlandırılırsa adlandırılsın, insanlıkla bağlantılı bir olay, hem de bizim insanlığımızla. Acaba sembolik gibi gözüken bu olguda büyük bir gerçeğimiz yatmıyor mu? Böylesine çok şeyimiz kesilmiyor mu? Düşünmeye değer. Düşünülmesi gereken ve herhalde biçtiğimiz değerler çoktur. Aslında bu, onun için bir çözümdür. Bir şeyleri kurtarmaya çalışıyor. Büyük bir fedakarlıkla allahına olan sevgisini kurtarmaya çalışıyor.

Diğer yandan her türlü ilkeyi kesmiş, ilkelerin katliamıyla yaşayan yığınların durumu var. Acaba bu yığınların durumu onun durumundan daha mı parlaktır? Yığınların katlettiği ilkeler vardır. Acaba, bu mecnunun durumundan daha farklı bir gerçeği mi yaşıyorlar? Sanmıyorum. Yığınlara yaptırılan daha fazla dehşettir. Ve bunlar bizde gerçekleşiyor. Peki hepsini aşacak hakikat ilkesi, kabul edeceğimiz ilke neredendir? Dönüp-dolaşıp, söylediğimiz gerçek budur. Ne zaman böylesine katiller olmaktan kurtulunacak, vijdanların rahat olduğuna ne zaman hükmedilecek? Evet, bu soruya böyle olumlu bir cevap vermek, öyle düşünüldüğü gibi basit değildir. Sığınılmaması gereken şeylere sığınılıyor. İşte mecnun, hiç olmazsa burada namusu, vijdanı veya yüksek bir ilkeyi koruyor; "Çocuğu allahtan fazla sevmedim" diyor. Böyle fedakarlıklar yapılabilir mi? Bırakalım çocukları, tapınılan bazı küçük putlar var, bu putlar kırılabiliyor mu? Kişiliğin bu durumu incelenmeye değerdir. Bu, gerçeğin ortaya çıkışı ve daha çok da başka katliamların düzeyini göstermek için gerekiyordu. Yazıları olsaydı, bu çarpıcı gerçeklerden insanlık durumu açıklığa kavuşturabilirdi. Bizde gerçekleşen budur. Tabii ki, diğer cellatlar da vardır, resmi cellat ne diyor: "Yüzlercesini idam ettirelim!" Bunu da yasalara, dünya güç dengesine dayandırıyor. Savaşın durumuna dayandırıyor. Sonuç: Her an gelişebilecek bir cellatlık olayıyla karşı karşıyayız.

Ölüm makinasının her an biçmek üzere olduğu giyotine yatırılmış kişiler vardır. Bu insanlık durumuna ne ad vereceğiz? Üzerine az mı düşünülmesi gerekiyor. Az mı siyasi sorundur? Eğer düşünce gücünü sınırlandırmışsanız vay halinize! İnsanlık kavgasında çok şey yitirilmiş olur. Hele, ölüm makinasının tehditi altında bulunanlar bizimle yoldaşlık statüsü içinde bulunuyorsa. Bu statü, her zaman insanlığın bir durak noktasıdır. Yoksa malımız mülkümüz gibi değerlendirdiğimiz bir statü değildir. Bunun üzerine düşünemiyor ve çare bulamıyorsak, acaba biz çok şey yitirmiş olmuyor muyuz? Kesilen, biçilmeyle her an yüzyüze olan bazı bireyler midir, yoksa genel bir durum mudur? Biraz da, biz miyiz? Düşünce geliştirilirse, biz olduğumuz görülecektir. Bir parçamızın kesildiğini anlayacağız. Kesilenin, üç yaşındaki çocuk değil, biz olduğumuz anlaşılacaktır. O, çocuk; bu, tutuklu.

Durum kendi gerçeğimizin en yalın ifadesidir. Bu aşamada, en korunmasız bir durumu yaşıyoruz. Canavarların ortamında ne kadar ayaklanabiliyoruz, ne kadar doğru çözüm getirebiliyoruz? Büyük ilkeye bağlı olanlar bunun konusunu oluşturuyor. Cellatlar böyle düşünür, mahkum da böyle düşünür. Dar anlamda ele alınırsa onların arasında bir çözüme gidiliyor. Bizim bugün bir yığın olarak çözmeye çalıştığımız ve özellikle sonuca götürmek istediğimiz sorun, gerçekliğin daha geniş boyutlusudur. Ve daha hızlı çözümler istemektedir.

Dinlerde, yücelmeden bahsedilir. Onun anlamı, işte bu tür durumlarda çözüm bulmadır. Aynı şey siyasette de sözkonusudur. Siyasette gelişme, yücelme bu tahammül edilemez durumlardan sıyrılmadır. İşte, kadronun siyasallaşması, bir tıkayıcı kördüğüm olarak ikide bir kendisini ileri sürmesi, gerçekten biraz cellatlık, biraz mahkumluk, biraz üç yaşındaki çocuk, çocuğu gerçektende çok seven babanın rolünde olmuyor mu? Her an ne kadar katledildiğimizi ve katlettiğimizi ölçüp biçebiliyor muyuz? İşte, siyasette yücelme bu soruya verilecek cevaplara bağlıdır. Dinde yücelme de evliyadan, seyitten, pirden, dervişten istenir. Dindeki yücelme bu temeldedir.

Hz İbrahim, İsmail'i kurban etmedi. Kurban etmek üzereyken, koç geldi, onu kurban etti. Ama biz şimdi o dönemden daha kötü kurbanlar veriyoruz.

Acaba ileri durumda olan kimdi. O zamanki "tanrı" çözüm gücü olup bir koç yetiştirebiliyor. Ama şimdiki "tanrı" bunu yapamıyor, çözüm gücü olamıyor. Tamamen böyledir. İnsanlığın şimdiki durumunun pek de içaçıcı olmadığı anlaşılıyor. O zamanki arayışlar daha da yüceydi. Şimdiki daha da tıkanmış, sıkboğaz durumdadır. Bunlar, hep düşüncelerdir. Bizi, bir gerçeğe yaklaştırmaya hizmet etmek içindir. Burada bazı gerçekleri anlatmaya çalışıyoruz. Eğer obje çok anlayışlı olsaydı, şüphesiz bu durumlara düşmek söz konusu olmazdı.

"Evet, halk kümemizi devrime kaldırmak istiyoruz. Onu devrime kaldırırken, insanlık tarihinin, çağın ve güncelliğin bilimsel ifadesiyle bunu yapmak istiyoruz"

Evet, halk kümemizi devrime kaldırmak istiyoruz. Onu devrime kaldırırken, insanlık tarihinin, çağın ve güncelliğin bilimsel ifadesiyle bunu yapmak istiyoruz. Buna göre bir siyasi saflaşmaya geçmek istedik. Siyasi saflaşma, her dönemde vardır. Çağımızda da bazı temel saflaşmalar olmuştur. Bu, en son, adına kapitalizm-sosyalizm saflaşması denilen olayda bir biçimiyle yaşandı. Ve o biçimi -resmi biçimi- reel sosyalizmin kendini biraz tasfiye etmesiyle daha farklı bir duruma doğru yol alıyor. Onlar bizi ilgilendirir mi? İlgilendiriyor. Çünkü çıkışımız önemli oranda reel-sosyalizmin yol açtığı saflaşmaya dayanıyordu. Bu saflaşmada ideolojik düzeyde de olsa -ki bu çok önem-

lidir-, ideolojik yanı ağır basan bir düzlemde yer aldık. Bu düzlem şimdi yıkılıyor. Peki, bu yıkılış gerçekten bizden birşeyler alıp götürüyor mu, yoksa daha rahat bir saflaşma içinde kendimizi ifade etme imkanını mı yaratıyor?

Bizim için, halk olarak ölümcül bir sürece girişimizin nedeni -aslında, ortaya attığı iddialarla çözümü getirmesi gereken- olan sosyalist sistemin anlamı ne olabilirdi? Bunun bizden aldıkları mı çoktu, verdikleri mi?

Sosyalizmin doğuşunun ilk günlerinde Kürdistan'da bir çözüm kapısı aralanıyordu. Bugün kemalist literatürün çokça mahkum ettiği ve aslında günümüze doğru geldiğimizde, kendisinin tam içinde ifadesini bulduğu Sevr Antlaşması gerçeği vardır. Sevr Antlaşması gerçeği: Emperyalist sistem içinde Kürt sorununu, Türk sorununu, Ermeni sorununu çözme ifadesidir. Tam da bu noktada, kemalist kılıklı Türklük hareketi -milliyetçilik deniliyor buna- günümüzde yıkılmaya yüz tutan veya daha değişik dönüşümlere yol açan sosyalist bir ülkeye dayanarak, bu emperyalist çözüm sistemini esasta bozdu. Bir sosyalist ülke çıkışı veya en azından, bir Ekim Devrimi'nin sonuçları olmasaydı, kemalist Türk milliyetçiliği çıkışı söz konusu olamazdı.

Demek ki, biz eğer bugün Kemalizmin mahkumuysak, bunun idam hükümlüsüysek, bunu ortaya çıkaran gerçeği görmek zorundayız. Kemalizmin dayandığı Osmanlı zemini, en azından yüzelli yıl kapitalizmin ve onun en son aşaması emperyalizmin zorla ayakta tuttuğu bir durumdaydı. Neden? Batı kapitalizmi insanlık üzerinde en büyük kuşatma, hegamonya ve kontrol gücüdür. İnsanlığın yaşamından da ölümünden de sorumlu gücüdür. Bu aşamada, onun denge hesapları vardır. Ortadoğu halkları gerçeğinin üzerine yürümeye çalışıyor. Kendine göre rakipleri vardır. Çarlık Rusya'sına karşı bir dengeye -denge noktasına- ihtiyacı vardır. Balkanlar'da karmaşa vardır; kendi aralarında devletler çelişkisi vardır. Bütün bunların süzüle süzüle ortaya çıkardığı denge mantığı, hiç de yaşamaya hakkı olmayan, daha 19. yüzyıla vardığımızda sönmeye mahkum olan ve insanlık tarihinde en olumsuz rollerden birisini oynamış düzeni yaşatmaya çalışıyor. Aslında bir yan kuvvet, bir kalkan olarak kullanılmaya çalışılıyor. Halkın aleyhinde kullanılıyor. Bu kalkan kullanılarak halklar katlediliyor. Kendi aralarındaki çelişkiler çözümleniyor, rakipler tasfiye ediliyor. Bu silah madem ki bir hizmet görüyor, o halde paslanmışta olsa onlar tarafından kullanılacaktır. Ve kullanılarak ayakta tutuluyor.

Tam da, bütünüyle aşılmaya yüz tuttuğunda, yüzelli yıl hasta adam olarak tanımlanan, zor bela yaşatılan bu yaratık, tarihin çöp sepetine atılmak istenildiğinde kimler yaşatıyor, dikkat edelim. Osmanlı devlet yapısından çıkan ve onun tüm talancı, hegemonyacı, baskıcı, katliamcı özelliklerine sahip olan, I. Dünya Savaşı'nda hayalleri yıkılan, devletteki generallerden yüksek memurlardan oluşan Türk burjuvazisi son olarak yakalamış olduğu bir fırsatı değerlendiriyor. Mustafa Kemal'in öncülüğünü yapmış olduğu bu çıkış, en geri ve yaşamaya hakkı olmayan bir oluşum, yaşamaya en fazla hakkı olan bir çıkışın kritik tarihi döneminde beliriveren yeni dengeleri kullanıyor. Tam da Kürdistan halkı için -çağın esprisine uygun olmasa da- doğan bir fırsata denk geliyor.Tarihin sayfaları bir kez daha, ama bu kez ilerleme adına yüzümüze kapanıyor. Bu sefer yeniye dayalı olarak "altta kalanın canı cehenneme" dercesine daha acımasızca vuruyor.

70 yıldır bu sistem bilinçli veya bilinçsiz objektif olarak aleyhte işleme durumunda kalıyor. Hiç şüphesiz eğer evreni çok adil bir ruh yönetseydi bu durum olmazdı. Kimbilir, evreni yarattığı söylenen ruh belki de halk olarak bizi günahkar görmüş ve cezalandırmıştır. Çünkü, ancak büyük günahkarlara bu durumlar yaşatılabilir. Elbette evrenin kanunu bilimin ifade ettiği gibidir. Evrende sistemler oluşurken, teğet durumları ortaya çıkar, uç noktalarda seyretmeler olur, sistem mükemmel yaşanmayabilir, sistemlerarası karışık durumlar ortaya çıkar ve o durumlar içinde bazı göktaşlarının şu gezegenden bu gezegene, şu çekim merkezinden bu çekim merkezine doğru yol alırken, hiç de gezegenleşmeden, yani sistemin bir parçası haline gelmeden, şu yüzeyden bu yüzeye vurarak, sönerek dağılmasında olduğu gibi toplumların da buna benzer durumları yaşaması söz konusu olabilir.

Kısacası; sistemde yer bulamadık. Sistemde gezegen olamadık. Sistemlerin savaşında, bu anlamda bağımsızlığa yol alamadık. Hiç şüphesiz bu durumun sistemlerle çok yakından ilgisi var.

Devrimimizi etkileyen bazı gelişmeler ve halk iktidarı olasılığı

Kürdistan tarihi, daha çok dış gelişmelerin belirleyici etkisi altında şekillenmiş, içteki gelişmeler dış koşulların ağır etkisi altında gündeme gelmiştir.

Bağımsız, özgür gelişme imkanlarına kavuşmayan, iç dinamizmini konuşturmayan -ya da çok az konuşturan- bu tarih, genel olarak dış çevredeki gelişme ve değişmenin etkisi altında yol almıştır.

Uzun bir tarihi süreç içinde geçerliliğini koruyan söz konusu olgu, halkımızın yakın tarihinde de kendini göstermiştir. Bunun en büyük nedeni, kendi iç yapılanmasıdır; bu yapılanmanın taşımış olduğu özelliklerdir. Toplumdaki feodal-aşiretçi yapı, hakim yapı olarak, kendi halk gerçekliğine yabancılık temelinde oluşmuş ve sürekli olarak yabancılara uşaklık, ajanlık temelinde bir bağlılık olmuştur. Bu yapı, tam bir uydu bağlılığı içinde, dış güçlerin arzuladığı yönde hareket etmiş ve halkı bunlara bağlamıştır. Bunun bir sonucu olarak, dışta, içteki dinamizmin açığa çıkması için ne kadar elverişli bir yapı oluştursa da, arzulanan veya istenen gelişme sağlanamamıştır.

Dolayısıyla, koşullar uluslararası alanda ne kadar hızlı gelişmelere yol açmış ve birçok toplumsal-ulusal hareketler, devrimler yanıbaşında patlak vermişse de, bunların içe yansıması olmamış ve böylece, unutulmuş ülke ve halk gerçekliğiyle günümüze kadar gelinmiştir.

20. yüzyılın ilk çeyreğinde, Kürdistan'ı gelişmelere kapalı tutan Osmanlı egemenliği parçalanınca, Kürdistan'ın kendini emperyalizm koşullarında ifade edebilme şansı doğmuştu. Gecikmiş de olsa, emperyalizm koşullarında bir çözüm söz konusu olabilirdi. Fakat, tam da bu noktada tarihin bizim için garip bir cilvesi tecelli etti. Alabildiğine elverişli dış ortama karşı, işbirlikçi öğelerin kapalı yapısı ve halk çıkarlarına yabancılığı; buna karşın Jön Türk geleneğinden gelen Türk burjuvazisinin erken harekete geçmesi sözünü ettiğimiz talihsizliği bize yaşattı.

"Öncelikle halledilmesi gereken kimlik sorunudur; kimlik savaşının kazanılması gereği birincil derecede önem kazanmaktadır."

Böylece birkez daha, Türk egemenleri Kürdistan'ı, günümüze kadar etkileri devam eden bir baskı ve karanlığa mahkum etme imkanını elde ettiler. Bu süre içinde ülkemizi dünyadaki gelişmelerden tamamen koparma temelinde tam bir baskı ve sömürü, halkımızı ise tasfiye etme politikasını sürdürdüler.

Güney Kürdistan'da, II. Dünya Savaşı'nın yol açmış olduğu gelişmeler (İran'da Mahabat Kürt Cumhuriyeti) ve ardından oluşan elverişli koşullara dayanan bir ayaklanma yaşandı. Ancak, bunun özgüce dayalı yanları oldukça zayıftır. Hatta elverişli dış koşullara rağmen özgelişmeyi ciddi bir biçimde gerçekleştirememiştir. Sonuçta acılı yenilgilerin ardından, sorunları daha da ağırlaştıran, daha olumsuz koşulların doğmasına neden olan, işbirlikçi yapının dış gelişmeyi iç gelişmeye dönüştürememe ve bu fırsatları kullanma yeteneğini gösterememesidir. Bu da, o olaylara öncülük edenlerin tamamen sosyal-aşiretsel-ailesel çıkarlarına bağlı bir gelişmedir. Elbette, gelişmeye kapalı, çağa yabancı bir yapının öncülüğü altında, özgür çabanın geliştirilmesi, örgütlendirilmesi ve bunun sonucunda eyleme akması beklenemezdi. Fırsatlardan ucuzca yararlanmak istediler. Bu mantık, daha sonra bunların bütünüyle iflas etmelerine, utanılası kaçışlara mahkum olmalarına; halkın da, bu yüzden, daha ağır sorunlarla ve hatta topraklarını terketmelerle yaşanan en kötü mülteci koşullarına düşmesi ile sonuçlanmıştır.

Özcesi, olumsuz dış koşullardan zaten alabildiğine olumsuz etkilenen Kürdistan'da, bu güçlerin öncü pratiğinde olumlu gelişmelerin de içe yansımadığı veya çok ters yansıdığına tanık olmaktayız.

Yakın dönemlere kadar Kürdistan'a dayalı iradelerin sonuçlarının sürekli böyle belirivermesi, uluslararası kamuoyunun, -tutucusuyla ilericisiyle- Kürdistan hakkında, artık anlamlı politikalar oluşturma gereği duymamalarına neden olmuştur. Bağımsız bir politika oluşturabilecek kadar, kendi özgüllüğünü ortaya koyamadığı ve daha çok da hakim ülkelerin, ulusların, devletlerin gerçekliğine bağlı olarak, onları biçimsellik içinde görmeyi temel politika haline getirdiklerinden dolayı, Kürdistan'a dönük olumlu bir ilgi gündeme gelmemiştir. Dolayısıyla, neden gerçeğimizi tanımıyorlar, neden mazlumdan yana tavır almıyorlar(?); haklar neden göz önüne getirilmiyor(?), soruları da havada kalmakta, anlamını yitirmektedir. Çünkü, objesi yok ki subjesi gelişsin. Bağımsız bir kimlik kazanılmamış ki, o kimliğe dayalı bağımsız politikalar; dolayısıyla, kaderini tayin hakkı, insan hakları, kültürel haklar, siyasi haklar söz konusu edilsin.

"Uluslararası gelişmelerin bölgesel etkilerinin somuta indirgenmesindeki çarpıklıklar, gelişmelerin kimlik savaşına dönüştürülmemesi halkımız için en sağlıksız ve hiç de anlamlı sonuçlar vermeyecek yanları yaşatmaktadır."

Oluşan gerçek bu olunca, uluslararası siyasetten olumlu bir beklenti içine girmenin anlamı kalmıyor. Öncelikle halledilmesi gereken kimlik sorunudur; kimlik savaşının kazanılması gereği birincil derecede önem kazanmaktadır. Bugün de savaşın bir boyutu "kimlik savaşı" olmaktadır. Bireysel düzeyden tutalım, ulusal düzeye kadar, geliştirmeye çalıştığımız, biraz da kazanmaya çalıştığımız ulusal kimlik ve onun üzerinde gelişecek toplumsal özgürlük iradesidir.

Genel hatlarıyla durumu böyle ortaya koyduktan sonra, biraz daha ayrıntılı değerlendirmeye gitmek gerekiyor. Somutluk hakkında oldukça yalan görüşler ortalıkta gelişmekte; politika adına ucuz, geçerli olmayan örgütlenmelere gidilmektedir. Bu tam bir aldatmaca olmaktadır. Tabii ki bu temelde anlamlı bir siyasi gelişme yaratmak söz konusu olmamaktadır. Uluslararası gelişmelerin bölgesel etkilerinin somuta indirgenmesindeki çarpıklıklar, gelişmelerin kimlik savaşına dönüştürülememesi halkımız için en sağlıksız ve hiç de anlamlı sonuçlar vermeyecek yanları yaşatmaktadır.

Kürdistan adına, sözümona bazı siyasal hareketler fırsattan istifade ortaya çıkarılmak istendi. Fakat, mevcut önderlikler ve bağlı oldukları anlayışlar o kadar özden ve özgüce dayanmaktan yoksunlar ki, müthiş olanaklara rağmen, çok büyük fırsatları yitirdikleri gibi, kendilerini 24 saat bile ayakta tutamadılar. Son dönemlerde yaşanan durumlar, bunun ne denli böyle olduğunu iyice ortaya koymaktadır.

Kısaca; somut siyasal durumun gerçekçi konulmayışı, konulsa bile karşı koymanın doğru oluşmaması, bulanıklıkları artırmakta, siyasal gelişmelerin yoğunlaşmasını engellemektedir.

"Hareketimiz, ilk özgürlük denemesi olmaktadır."

Bütün bu gelişmelere bir tepki olarak ve daha çok da, ne pahasına olursa olsun özgüce dayalı olmayı varolmanın bir ifadesi olarak oluşturan, siyasal yanı gittikçe gelişen ve günümüzde kendini oldukça etkin bir şekilde kabul ettiren hareketimiz, ilk özgürlük denemesi olmaktadır. Bu temelde hareket ederek, olası tarihsel fırsatlara da kendini son derece duyarlı ve açık tutmaktadır. Özgücü konuşturmayı esas alan, buna geçerlilik şansı kazandırmaya çalışan çıkışımız, Kürdistan'da kimlik savaşımını oldukça hızlandırmakta, bazı gelişmelere daha şimdiden yol açmaktadır. Biraz açığa çıkartılan özgücün üzerinde, uluslararası ve bölgesel güç odaklarının politik arayış, araştırma ve bazı eğilimler belirlemek zorunda kalmaları, bu çıkışla mümkün olabilmiştir. Giderek daha özgün politikalar geliştirmektedirler. İmhacı, tasfiyeci yaklaşımlar ve bunların giderek kendisini hissettiren bağımsız-özgür politikalara karşı konumunun ne olacağı, olası her türlü etkinin yönü ve biçimi olasılık hesapları içinde ele alınmakta ve sorun gündemleştirilmeye çalışılmaktadır. Son İran-Irak savaşında ve şimdiki Körfez bunalımında, yine Türkiye'deki rejimin sorunlarında, durum ele alınmaya ve olası gelişmelere nasıl etkide bulunacağı değerlendirilmeye çalışılmakta; ilk defa öz kimliğin etkili olabileceği ve kendine bir yer arayabileceği düşünülmekte, bu temelde bazı senaryolara kadar gidilebilmektedir.

Acaba, dış etkilenmelerle birlikte, içten gelişmelerin yol açtığı ortam sonucu gerçekten bir iktidar olasılığı olabilir mi? Bunun gerçeklik şansı var mıdır? Buna yaklaşım gösterme önem taşıyor.

Bugün uluslararası alandaki en önemli akım insan hakları ve demokrasi olgusudur. Böyle bir akımın dünya siyasetinin temeline oturduğu koşullarda, eğer bir halk ulusal kimliğe sahip çıkma iradesini göstermişse ve kendini, ortama cılız da olsa dayatmışsa; her ne kadar bir ulusal kurtuluş yaklaşımı göstermese de, oldukça inkarcı yaklaşımlara muhatap olsa da, halkın kimliğine sahip çıkması güçlü bir iradeye oturmamışsa da, iktidar bazında, sınırlı bir gelişmenin olabileceği ve bunun, giderek ağırlığını hissettireceği beklenmelidir.

"Gerek sistemleri tahlilimizde ve gerekse bundan da öteye tarihi tahlilimizde, gelişmenin ne kadar gerisinde de bırakılsak, tecrit çemberlerine ne kadar maruz da kalsak, mevcut gerçeklik tasfiyeye ne kadar götürse de, yine bir gelişme olasılığı bulunabileceği ve bunun giderek bir siyasallaşmaya dönüşme olasılığın güçlü olduğu vardır."

Bizim siyasal tutumumuzun özünde de bu vardır. Gerek sistemleri tahlilimizde ve gerekse bundan da öteye tarihi tahlilimizde, gelişmenin ne kadar gerisinde de bırakılsak, tecrit çemberlerine ne kadar maruz da kalsak, mevcut gerçeklik tasfiyeye ne kadar götürse de, yine bir gelişme olasılığı bulunabileceği ve bunun, giderek, bir siyasallaşmaya dönüşme olasılığının güçlü olduğu vardır. Böyle bir durumda bunda ısrar edilmesi, buna hizmet eden örgüt ve eylemliliğin bütün yönleriyle, olanaklar elverdikçe süreklileştirilerek ve yoğunlaştırılarak sürdürülmesi zorunludur. Bunun sonuca götürebileceği ve yine ortaya çıkabilecek fırsatların iyi değerlendirilmesi halinde bu gelişmelerin daha da hızlanacağı ve iktidara aday olma, ortak olmanın gündeme gelebileceği gerçeği yabana atılma-

malıdır. Bunun, kimsenin fazla inanmak istemediği bir gelişme olarak kabul göreceği ve öncü düzeyinde, ısrarla bu politik tutumu esas alan çalışmalarımızın sonuç verebileceği bugün biraz da olsa kanıtlanmış olmaktadır.

O halde, mevcut durumda, uluslararası insan hakları ve demokrasi normlarına rağmen, onunla çelişik ve ona karşı sürdürülen özel savaşın Kürdistan'daki imhacı uygulamalarına karşı, oldukça elverişsiz koşullarda da olsa, sürdürülecek bir devrimci savaşta ısrar edilecek olursa, demokratik değişimlerin ve ulusal gelişmelerin beklenmesi yanlış olmayacaktır. Ancak bu temelde çağla bağlantı kurulabileceği, biricik doğru tutumun bu olabileceği, yürütülen çok yönlü mücadeleyle kanıtlanmaktadır. Gelişmelerin bu yönlü olması tüm dikkatleri toplamaktadır. Bu şekilde, sorunun varlığı bir yandan uluslararası gündeme yansırken, bir yandan da gerçek sahibi olan halka oturmaktadır. Terör, halkın güncel yaşamıyla, et ve tırnak gibi bütünleşmektedir. Ve et tırnağı, tırnak eti kabul etmiyor. Dolayısıyla da çözüme en yakın bir gelişme aşamasına ulaşılmaktadır. O halde, bir ayrıntı olarak son Körfez bunalımı bir fırsat yaratır mı? Yine, Türk özel savaşının olası bir tecriti ve tasfiyesi gerçek bir fırsata yol açabilir mi?

"Güney Kürdistan'da hangi gelişmelerin ağırlık kazanacağı, toplumsal yapıdaki güçlerin mücadelesine bağlıdır; ne kadar öz güce dayalı olabilecekler, ne kadar emperyalist iradelerin maşası olacaklar, gelişmeyi belirleyecek olan budur."

Körfez krizine yol açan sorun, tamamen emperyalizmin yapay bir oluşumunun tasfiyesinden kaynaklanmaktadır. Kavga, çok zengin petrol kaynakları üzerinde olmaktadır. Irak rejimi, kendi sıkışıklığını -ki İran'la savaş içinde tırmanmıştır- aşmak ve kendi kamuoyunu bir noktaya yöneltmek, tatmin etmek için, Arap milliyetçiliğinin de ilgisinden yararlanarak bölgeye yüklendi ve bu yüklenme dünya çapında bir gelişmeye yol açtı. Tam da bu aşamada Irak'a yönelik abluka uluslararası nitelik kazandı. Acaba bu nitelikteki amborgoya sadece rejimin karakteri mi sebep olmakta, Irak'taki haksızlıklar mı buna neden teşkil etmektedir? Yoksa tüm dünyanın ilgi kaynağı olan -başta emperyalizmin- petrolün tehlikeye girmesi midir sebep? Bu soruların daha kapsamlı tartışmalarda cevapları verilebilir. Bizim açımızdan böyle kapsamlı tartışmalar geliştirmek şu an için fazla anlamlı değildir. Ortaya çıkan gerçeğin bizi ilgilendiren yönü, bu ablukanın olası sonuçlarıdır. Abluka, bünyesindeki Kürt sorununu sıcak savaşla, hatta kimyasal silahlarla çözmek isteyen bir iktidarı hedeflemiş durumdadır. Eğer bu yönetim ablukayla çözülecekse, Kürdistan ulusal sorununun çözümünde yeni ve daha değişik durumlar ortaya çıkabilir. Irak rejiminin olası çözülüş durumu, Kürdistan'da hiç şüphesiz öz iradeye dayalı gelişmeye yol açacaktır. İhtimaller üzerinde bir kesinleşmeye gitmek doğru değildir. Hangi gelişmenin ağırlık kazanacağı, toplumsal yapıdaki güçlerin mücadelesine bağlıdır; ne kadar öz güce dayalı olabilecekler, ne kadar emperyalist iradelerin maşası olacaklar, gelişmeyi belirleyecek olan budur. Fakat, şimdiden söyleyebiliriz ki, iktidarın askeri gücünü, Irak'ın güneyine, Arap krallığının sınırlarına yöneltmesi, daha bugünden Kürdistan'a objektif bir serbestlik getiriyor.

Unutmamak gerekir ki, Irak rejimi daha önce Kürdistan probleminde baş çelişkimiz olan Türk faşist sömürgeciliği ile dolaylı ve açık işbirliği içindeydi. Türk rejiminin genel ablukada en önde yer tutması, bu geleneksel işbirliğini birdenbire bozdu. Bu bozulma, Kürdistan'ın iki parçası arasında daha büyük dayanışma imkan ve ortamını açtı. Irak rejimi bu temelde, gerek tümden ve gerekse olası yakın bir tarihi süreç içinde, daha dün Türk rejimi ile birlikte geliştirdiği ortaklaşa bastırma çabalarına kolay kolay yönelemeyecektir. Bu, son derece önemli bir taktik fırsat yaratıyor. Bu taktik fırsat, gerçekten iyi bir niyetin eseri değil, kötü niyetlerin ortaya çıkardığı objektif bir durumdur. Taraflar bunu istemese bile, uluslararası gelişmelerin etkisi buna yol açmıştır. Bu, ne kadar içsel olguya dönüştürülebilir? Şüphesiz bunun cevabını tamamen doğru mevzilenme, örgütlenme ve mücadele verecektir. Taktiklerimiz söz konusu olduğunda, hemen belirtelim ki, baş çelişki olayında burayı yedek olarak kullanma şansı artmıştır. Daha dün aleyhimize çalışan bu sahayı, çok iyi bir şekilde yedeğimize alarak güçlü bir işleve ulaştırabiliriz. Taktik ustalık gösterildiğinde, yakın dönemde özellikle de coğrafyası, cephe gerisi konumu ve insan kitlesi itibariyle önemli bir gelişme kaynağı olacaktır. Özellikle partinin oturtmaya çalıştığı silahlı savaşım için eşsiz bir fırsat sunmaktadır. Bunun yanında, Irak rejiminin daha da daralarak çözülmesi, bu fırsattan yararlanma şansını arttıracaktır. Olası bir teslim olma veya çözülmesi durumunda bile, eski ile kıyaslanamayacak elverişli koşullara yol açacaktır. Abluka sürer ve rejim sıkışırsa kesinlikle bu, Kürdistan'ın bu parçası üzerinde serbestliğe biraz daha yol açacak, dolayısıyla taktik gelişmeleri daha da etkileyecektir. Çözülme veya teslim olma durumunda siyasal harita değişikliği söz konusu olacaktır. Kürt bölgesinde ister federatif veya otonomici olsun, ister ayrı bir devlet konumuna geçsin mücadeleyi daha da kızıştıracak, dolayısıyla taktik olanakları arttıracak durumların ortaya çıkması kaçınılmaz olacaktır. İşte bu bunalıma, dolayısıyla bir kez daha ortaya çıkan fırsat diyoruz. Bu, bir dış gelişme olayının Kürdistan üzerinde önemli bir etkide bulunmasıdır. Bu etki, eğer iyi değerlendirilirse, ucunda ulusal özelliği, kimliği açık bir siyasal iktidar olayına kadar götürebilecektir. Bu parça üzerindeki gelişmelerin hızla Kürdistan'ın geneline etkide bulunması kaçınılmaz olacaktır. Bu nedenle, Kürt problemi daha şimdiden dünyanın belli başlı güç odaklarını ilgilendirmekte, bütün görüşmelerde bunun üzerine konuşulmakta, bazı politikalar üretilmeye çalışılmaktadır.

Böylesine olası bir iktidar sorunu haline gelmişken, Kürdistan hakkında çeşitli çözümlerin kendini dayatacağı açıktır. Geleneksel otonomici güçlerin emperyalizm yanlısı tutumları zaten belirgindir. Bunların, emperyalizmin iradesine daha da tabi olarak, onların çözümü içerisinde yer almayı dört gözle beklediklerini bilmekteyiz. Bu çevre, daha şimdiden tarihlerine yaraşırcasına, bir kez daha bu fırsattan yararlanabilme çabalarını diplomatik çatı altında sergilemektedir. Diğer yanda bağımsız ve özgür yaklaşım etkili olmaya çalışmaktadır. Hareketimizin baştan beri, yaymaya çalıştığı bağımsız ve özgür hareket, emperyalist çözüme karşı halkın özgücünü yakalama, devrime kanalize etme, Kürdistan devriminin genel çıkarlarına ve de komşu halkların antiemperyalist ulusal ve demokratik mücadelelerine akıtma biçimindeki politikasına işlerlik kazandırmak, çözümü bu temelde zorlamak için etkili olarak çabalamaktadır.

Rejimin geleneksel yapısı, bir ayrışma gösterecektir. Olası bir çözülme karşısında, emperyalizm yanlısı tutumlar da halkın bağımsızlık ve özgürlük eğilimi de kendisini gösterecektir. Bunu da şüphesiz, örgütlü mücadelenin düzeyi belirleyecektir.

Kürdistan'daki güncel siyasal gelişmeler üzerinde diğer etkili olan bir olgu da, Türk rejimi ve onunla birlikte Kürdistan'daki özel savaş durumudur. Özel savaş ifade edildiği gibi, bir olağanüstü dönemin olağanüstü bir yönetim ve savaş tarzıdır. Olağanüstü dönemler, olağanüstü savaşlar ve yönetimlerin mantığı gereği sürelidir. Bu süreler içinde mutlaka sonuç almak isterler. Sonuç almamaları halinde, yenilgiyle karşılaşmaktan kurtulamazlar. Ya yerine yeni bir savaş tarzını ikame ederler, ya ağır yenilgilere uğrayarak yerlerini devrimci çözümlere bırakırlar. Hali hazırdaki Türk özel savaşı tam başarılı olmaktan uzaktır. Hiç şüphesiz, özel savaş çözümünden vazgeçmiş değiller. Geleneksel imhacı politikayı özel savaşla yürütmeyi sürdürüyorlar. İnsanlığa meydan okurcasına, bütünüyle güncel, etkin, uluslararası gelişmeleri de hiçe sayarcasına müttefikleriyle girdikleri kirli pazarlıkları da kullanarak, kendilerine göre mücadelenin zayıflıklarını, zorluklarını iyi değerlendirerek başarılı olmaya çalışmaktadırlar. Eski bastırmacı yöntemlerinden farklı ve daha çok da, Kürt isyanlarına dayattıkları imha seferlerinden farklı boyutlandırılmış azgınca yürütülen bir özel savaş söz konusudur.

Bu özel savaş, mantığı icabı, zıddını yaratmak zorundadır. Özel savaşın karşı-devrimci özelliği, devrimci savaşı geliştirme gibi bir tehlikeyi de taşır. Buna bilinçli müdahale edilirse özel savaşın imha etmek istediği bütün olgular bilinçle ele alınıp, bizzat özel savaşa karşı diktirilebilir. Bu anlamda sınırlı da olsa yürütülen devrimci savaş, önemli siyasal gelişmelere yol açmıştır.

Batılı sisteme girmek için kendini oldukça zorlayan, demokratik görünüme bürünmeye çalışan bu Türk rejimi de ciddi bunalımlar yaratıyor. Rejimin teşhir ve tecritini geliştiriyor, iç çelişkilerini tahammül edilemez boyutlara getiriyor. Ne kadar sinsi yürütülürse yürütülsün, özel savaş, Türk siyasi sistemini felç etmekte, işlevsiz bırakmakta, bu da ekonomik temelden tutalım, kültürel, sosyal alanı ve bir bütün olarak toplumu bir kaosa sürüklemektedir. Toplumu böylesine tehlikeli bir durumla karşı karşıya bırakan özel savaş, kendi zıt kuvvetlerine yol açmakta; bu da, devletin varlığını bile tehlikeye sokmaktadır.

Nitekim kendi demeçlerinde görüldüğü gibi, "TC tarihinin en büyük tehlikesi altındadır. Ulus büyük bir tehlikenin altındadır. Anayasanın insan hakları maddesini -15. madde deniliyor- şimdilik yürürlükten kaldırıyoruz" demeleri de gösteriyor ki, uluslararası ölçülere bağlı kalmayacaklarını resmen açıklıyorlar. Bir devrimsel gelişmenin etkisi altında bulunmaktadırlar. Devrimci hareketin özel savaşı daha da sınırlandırması ve giderek bir iktidar olasılığını yakalaması söz konusudur. Hiç şüphesiz özel savaş demek, siyasal iktidarın büyük bir zaafı yaşaması demektir.

"Siyasal ve toplumsal denetimin TC açısından bu kadar zaafa uğratılması devrim için büyük bir siyasal-toplumsal etkinlik kurma anlamına gelmektedir. Yani, devrimin otoriteye, siyasal iktidara dönüşümü koşullarının çok elverişli olması anlamına gelmektedir."

Kısaca, sömürgeciliğin çok güç kaybettiği anlaşılmaktadır. Siyasal denetim artık yitiriliyor. Siyasal denetim yitirilirse, toplumun her alanındaki denetim hızla yitirilecektir. Geriye askeri ve özel savaş birliklerinin sınırlı denetimi kalmaktadır ki, bu da sonuç vermemektedir. Söz konusu durum, gerçekten büyük bir siyasal-toplumsal kaos anlamına geliyor. Bu bir gerçektir. Kürdistan üzerinde büyük bir siyasal boşluğun yaşandığını önemle görmekteyiz. Toplumun önemli oranda denetim dışına çıktığını görmek mümkündür. Siyasal ve toplumsal denetimin TC açısından bu kadar zaafa uğratılması devrim için büyük bir siyasal-toplumsal etkinlik kurma anlamına gelmektedir. Yani, devrimin otoriteye, siyasal iktidara dönüşümü koşullarının çok elverişli olması anlamına gelmektedir.

Özel savaşın hukuk tanımaması, kendini politik kurallara bağlı hissetmemesi -ki burjuva partilerine politika yaptırmadığını biliyoruz- politik kuralları felç etmesi kendi içinde büyük tehlikeler taşır. Bir anlamda, özel savaş, sömürgeciliğin, sömürgesel savaşların en tehlikeli halini oluşturmaktadır. Sadece özel savaş birliklerinin kural tanımaz, neredeyse bütün toplumu karşısına alan, acımasız yöntemleri geriye kalmaktadır ki, bu yöntemlere de uzun vadede iyi direnilir, iyi karşı konulursa, yenilgisi kaçınılmaz olmaktadır. İşte yaşanılan durum şimdi budur. Önemli bir siyasal-toplumsal boşluğa düşmüştür ama, bu boşluğun henüz doldurulduğunu göremiyoruz. Yürüttüğümüz devrimci savaş, daha çok özel savaşa karşı bir direnme durumundadır. Onu gittikçe sınırlayan ve tam yenilgisini hazırlayan bir gelişme temposuna ulaşamadığımız, ancak, bunun büyük çabası içinde bulunduğumuz biliniyor.

"Şu anda yaşanan sorunlara ikili iktidar ve hatta dereceli bir iktidar mantığıyla karşılık vermeye çalıştık. İktidarı, bir kurtarılmış toprak parçası üzerinde inşa etmeyi değil, en alttan, çok dar miktarlardan başlayarak, düşmanın denetimi altındaki alanlarda, halkı devrimin otoritesine tabi kılarak (örgütleyerek) inşa etme yoluna gittik..."

Şu anda yaşanan sorunlara ikili iktidar ve hatta dereceli bir iktidar mantığıyla karşılık vermeye çalıştık. İktidarı, bir kurtarılmış toprak parçası üzerinde inşa etmeyi değil, en alttan, çok dar miktarlardan başlayarak, düşmanın denetimi altındaki alanlarda, halkı devrimin otoritesine tabi kılarak (örgütleyerek) inşa etme yoluna gittik. İktidarı, kır ve şehir alanlarında, yüzdelere vurulmuş, niceliklere bölünmüş halkın derece derece otorite içine çekilerek inşasını gerçekleştirmek Kürdistan'daki iktidar savaşımının bir özelliğidir. Yürütülen özel savaş, genelde Kürdistan'da yürütülen sömürgecilik, iktidar olayına böyle yaklaşmamızı zorunlu kılıyor. Birdenbire, kurtarılmış bölgelere dayalı iktidar olayına ulaşma, mevcut güç dengesi nedeniyle, mümkün olamamaktadır. Aynı biçimde, ikili iktidarı paylaşmanın da dezavantajları fazla olmakta. Buna karşı, dereceli iktidar, otorite olmanın kaçınılmaz bir modeli olarak kendini dayatıyor. Kürdistan'daki gelişmelerin bunu zorladığı görülmektedir. Yapılması gereken, böylesine karış-karış, derece-derece, dengesiz bir iktidar tırmanışını gerçekleştirmektir. Bunu yalnız siyasal düzeyde belirtmiyoruz; sosyal, ekonomik, kültürel yaşamın her alanında durum böyledir. Cesaretin, moralin kazanılmasının bile iktidar sorunuyla yakın ilişkileri vardır. Bireyin devrime katılması, özgür kimlik sahibi olması, bireyin yaratılması iktidar savaşıyla ilişkilidir.

Ülke sathında, belli bir yerde yoğun bir mücadele yaşanabilecekken, diğer tarafta ise daha zayıf bir durum yaşanabilir. Savaşı büyük bir olay olarak görmek; oldukça zengin taktiği ve evreyi kendi içinde barındırdığını, çatışma ve uzlaşmaların içiçe yaşanabileceğini gözönüne getirmemiz gerekiyor. Özel savaş, ancak karmaşık yöntemlerle sonuç almaktan alıkonulabilir. Yürürlükteki sömürge tipi, onun yürürlükteki savaşımının gerçeği bizi böyle bir siyasal iktidarı oluşturmaya zorluyor. Bu biçimde bir siyasal savaşımı vermemiz gerektiğini iyi anlamamız, dolayısıyla oldukça basit biçimlerden karmaşık biçimlere, alt biçimlerden üst biçimlere, küçücük otoritelerden daha geniş otoritelere ulaşmayı kavramak ve sağlamak koşullarımızın bize dayattığı savaş gerçeğimizdir. Öz kimliğin kazanılması, ulusal ve sosyal boyutta kazanımlar bu temelde sözkonusu oluyor. Birdenbire gidilecek büyük kopuşmalarla iktidar olayına varma kendisiyle birlikte imhayı getirebilir ve getirir.

İktidarın, düşmanın özel birliklerinin, özel savaş güçlerinin ulaşamayacağı biçimini yarattığımız için, yaratmak zorunda olduğumuz için, o geleneksel -adeta bir kader gibi algılanan- imha süreçlerinden kurtulacağımız ve önünde durulamaz, gelişmesi önlenemez bir seviyeye ulusal, toplumsal düzeyde gideceğimiz, sadece taktik belirlemeler düzeyinde değil, gittikçe uygulanan savaş gerçeklerimiz olarak kendisini ortaya koyarak kanıtlamaktadır.

Mevcut bunalımdan rejim sahiplerinin özel savaşla çıkmak istemeleri karşısında, biz de siyasal yanı ağır basmakla birlikte, yaşamın her alanında -toplumsal siyasetten bireydeki psikolojiye kadar- uygulayacağımız silahlı-silahsız bir savaşla karşılık verme, düşmanın içinde bulunduğu bunalımdan oldukça güçlü bir Kürdistan kimliği ile çıkma ve bunun iktidarla taçlandırılmasına ulaşma durumundayız. Bu yol bizim için kaçınılmazdır. Partimiz taktiğini yetkinleştirmeyi daha çok rejimin bu bunalımlı karakterine dayatmıştır. Bu, ortaya çıkışımızda olduğu gibi, 1980-90 arasındaki düşmanın bastırma ve imha etme taktiğine karşı dayanmış olduğumuz bir anlayış ve var olma pratiğidir. Biz, bu anlayış ve kavrayışın uygulama olanaklarını geliştirerek bazı sonuçlara ulaştık.

Hiç şüphesiz, taktik uygulama sorunlarımız, bazı eksik yönleriyle varlığını devam ettiriyor. Parti, silahlı

mücadele cephesi, halk ayaklanması cephesi vb. mücadele alanı sorunları çözüm bekliyor. Ortaya çıkan sorunlara karşı çözüm üretilmektedir ama, hiç bir dönemle kıyaslanmayacak kadar yoğun bir ilgilenme ve çözüme ulaştırma zorunluluğuyla karşı karşıyayız. Özel savaşın zorluklarına karşı, devrimci savaşa bu çapta yaklaşmanın dışında bir yaklaşımın, durumu kurtaramayacağı açıktır. Bizim deneyimlerimiz de bunu defalarca kanıtlamıştır.

Güney Kürdistan'daki Körfez bunalımının yaratmış olduğu yeni koşullarda, Kürdistan'a dayanan savaşımla, kimliği geliştirme şansı bir kez daha yakalanmıştır. Halk savaşında yakalanan durumu, geliştirdiğimiz savaşın ortaya çıkardığı fırsatları, otonomi güçlerinin kullanabilme şansları oldukça zayıftır. Biz, İran-Irak savaşımında ortaya çıkan fırsatları sınırlı da olsa değerlendirmiştik. Yeni dönemde, daha güçlü bir hazırlık ve çabalarımız devrimi güçlendirecektir. Anti-emperyalist, demokratik devrim sürecini geliştirmemiz Güney'de gelişmeleri hızlandırmaya katkıda bulunacaktır. Türk özel savaşımının - karşı-devrimci savaşımının- bunalımdan başarılı çıkmasına fırsat vermeksizin devrimci savaşı geliştirerek, tarihte belki de ilk defa Kürdistan'da kimliğine ulaşmış, devrimci bir siyasal iktidara tırmanma şansını yakalamış bulunuyoruz. Bunu zengin bir devrimci-demokratik içerikle başararak çözüme götürme yolunda daha şimdiden küçümsenmeyecek gelişmeler yaşanmaktadır.

"Kuzey Kürdistan üzerinde, öz güce dayalı bir iç gelişmenin, Kürdistan'ın kaderini değiştirmede büyük rol oynayacağını rahatlıkla belirtebiliriz."

Kuzey Kürdistan üzerinde, öz güce dayalı bir iç gelişmenin, Kürdistan'ın kaderini değiştirmede büyük rol oynayacağını rahatlıkla belirtebiliriz. Burada tarihimize yaptığımız esas katkı, halkımızın artık dış zorba güçlerin çizdiği kaderden kurtulmaya başlaması ve özgücün kendini konuşturarak, çözümü kendisinde yaratmaya başlamasıdır. Esas katkı budur. Devrimle karşı devrimin savaşımında belirleyici yön devrimden yana işlemektedir. Zaten, öylesine bir devrimci sürecin yaşanacağını teoride öngörmüştük. Geçen uzun mücadele pratiğinde gösterilen çabaların bir sonucu olarak söz konusu durum pratik bir olgu haline gelmiş bulunmaktadır.

Artık Kürdistan problemi teorik düzeyde tartışılan bir mesele olmaktan çıkmıştır. Bu, yalnız geniş gençlik-aydın kitlesi ve halk yığınlarımız açısından değil, uluslararası resmi düzeyler için de böyledir. Kürdistan gerçeğinin teorik kabulü gerçekleşmiştir. Yine, Kürdistan'ın ciddi bir siyasal sorun haline geldiği, siyasal gelişmelerin odağı durumuna ulaştığı sadece Türk rejimine yönelik değil, hatta bölgeye yönelik de değil, diğer uluslararası hesaplarda da gözönüne getirilmesi gereken bir aşamaya ulaştığı, böylesine bir siyasal gerçeklik haline geldiği kabul görmekte, böyle değerlendirilmektedir.

Gelişmenin bu yönleri tartışmasızdır. Ama bütün bunlara rağmen imha politikalarının da yürürlükte olduğu, egemenlerin sonucu kendi leyhlerine çevirmekte bütün gücünü kullandığı da bir gerçektir. Kısaca; sorun, örtbas edilmiş, bastırılmış, betonlaşmış halinden kurtulmuş olup, üzerinde yoğunlaşılarak çözümü dayatılmış ve çözümü için çaba üretilen, politik çabaya girişilen bir duruma vardırılmıştır. Durum, düşmanın da itiraf ettiği bir gerçekliğe dönüşmüştür. Şüphesiz, buna da yol açan öncü gücün rolüdür. PKK olarak gerçekleşen öncülüğümüzün şimdiye kadar yaptığı, sorunun bu düzeye tırmandırılmasına geçerlilik kazandırmadır. Bu aşamaya ilk aşama dersek, bu aşamayı gerçekleştirmiş bulunuyoruz.

Bir sorunun çözümüne gitmeden önce, o sorunun varlığını gerçekçi olarak ortaya çıkarmak şarttır. Tarih, çözümden önce sorunların bütün yönleriyle kendini açığa vurmasıyla ve çözüm olanaklarını da artık gündemleştirmesiyle etkili çözüm araçlarının devreye gireceğini göstermektedir. Dolayısıyla ancak savaşla sorunun varlığının kanıtlanması, Kürdistan için tipik bir durumdur.

"Savaşın şimdiye dek oynamış olduğu rol, çözümden önce sorunu gerçek sahiplerine tartıştırmak, ilerici insanlığın gündemine sokmaktır. Savaşımızla başarılan ve küçümsenemeyecek yan budur. Öncelikle sorunu ortaya çıkarmak için savaştık."

Kürdistan'ın yaşadığı halk gerçekliğinin bastırılmış, inkar edilmiş ve sağıyla-soluyla tutucusu-ilericisiyle, tüm güçlere bu temelde adeta onaylattırılmış bir statüde olduğu bilinmektedir. Sadece uluslararası resmi düzey nezdinde değil, kendi halkına da, aydınına da böyle kabul ettirilmiş bir statüyü parçalamak, çok ciddi bir devrimci savaşı zorunlu kılmaktadır. Bu sorunun teorik-ideolojik kabülünün silahlı savaşımı kaçınılmaz kıldığını bilmekteyiz. Bu anlamda, bizim verdiğimiz savaş, şimdiye kadar çözüm için değil, çözüme götürecek sorunu ispatlamak içindir. Savaşın şimdiye dek oynamış olduğu rol, çözümden önce sorunu gerçek sahiplerine tartıştırmak, ilerici insanlığın gündemine sokmadır. Savaşımızla başarılan ve küçümsenmeyen yan budur. Öncelikle sorunu ortaya çıkarmak için savaştık.

Diğer benzeri kurtuluş hareketlerinin öncü gücünün rolü bu değildir. Onlar, varlığı başlangıçtan beri kabul edilen, hatta bundan da öteye bir çok çözüm aracı devrede olan düzeylerden kalkarak, bizzat çözüm için savaşmışlardır. Bizim durum bu değildir, bu ayırdedici yanı görmek gerekiyor. Örneğin, bir Vietnam Emekçileri Partisi -ki en uzun vadeli halk savaşıyla sonuca gitmiş olması itibarıyla örnek gösteriyoruz- gelişmiş bir Vietnam yurtseverliğine dayanıyor. Vietnam sorununun, ulusal kurtuluş sorununun ortaya çıkarılması, hatta uluslararası alana kabul ettirilmesi diye bir sorunu yoktu. Böylesine bir sorunu kanıtlamak için savaşma ihtiyacı yoktu. Onlar için gerekli şey, çözümü olgun araçlarla, savaşım biçimleriyle karşılamaktır. Bu Çin devrimi için de, Rus devrimi için de böyleydi. Günümüze doğru gelindiğinde, bütün ulusal kurtuluş hareketlerinde durum böyledir. Anlaşılırdır; çünkü, onların üzerindeki sömürgeci güçlerin politikasında inkar yoktur, sorunu örtbas etme yoktur. Hatta reformist çözümlerle bile -ki bizim otonomicilerin yıllardır uğruna savaştıkları bir amaç oluyor-, kendiliğinden reformlara açık olan, açık kapı bırakan rejimlerdir. Yine, çözüm için yapmış oldukları etkilerle birçok toplumsal gelişme düzeylerini hazırlayan rejimlerdir. Bu durumda, öncü örgütler bizim çok ilerimizde bir seviyede savaşı programlıyorlar, hareket ve savaş tarzlarını geliştirip, ileri bir aşamadan çözüme gitmeye çabalıyorlar. Bizde durum böyle değildir. Alaca karanlıkta kendine yabancılaştırılmış bir halk gerçeğinde, halkın bile kendi kimliğini yitirdiği bir ortamda çıkışımızı gözönüne getirelim. İlk çıktığımızda, iki sözcüğü çevreye kabul ettirmek için yıllarca savaş verdik. Sorunu kendimize kabul ettirmenin yılları aldığını gözönüne getirirsek, bütün bir halka kabul ettirme ve bunun ötesinde uluslararası planda kabul ettirmenin öyle küçümsenir bir savaşla olmayacağı, hayli büyük bir çaba isteyeceği açıktır. Kürdistan özgülünde örtbas edilmişliğin, inkarın bunca çabayı kaçınılmaz kıldığı bugün daha iyi anlaşılmaktadır.

Şimdi mevcut durumda, ülke ve halk varlığı düşman tarafından da itiraf edilen bir düzeydedir. Bu, çözümün yakınlaştığı düzey demektir. Bu düzey üzerinde, sorun, milyonlarca halk yığını tarafından tartışılıyor. Türk halkınca da tartışılan bir gerçek haline gelmiş bulunuyor. Hatta reformist çözüm yolları düzen içi güçler tarafından bile rapor haline geliyor. Özel savaşın yürütülen bu biçimle sonuç alamayacağını gören bazı çevreler, devleti yürütmüş olduğumuz devrimci savaş karşısında içine gireceği tıkanıklıktan kurtarma amacıyla şimdiden bazı reform programlarını hazırlamakta ve kendi eğilimlerini devlete egemen kılmanın çabası içine girmiş bulunmaktadırlar. Bu çerçevede, devletin en temel örgütleri bile kollarını sıvamış bulunuyorlar. MİT, Kürtlere özerklik brifinglerinde işi o denli ileri götürüyorki, PKK'yi bile otonomici bir çözüme yatırmanın çabasına yatıyor. PKK'yi bile otonomici çizgiye çekme çabalarının Kürt reformist güçleri ile ilişkili olduğu veya ilişki arayacağı açıktır. Nitekim bunu programladıklarını daha açıkça belirtiyorlar.

Bu çabalar çok değişik biçimlerde geliştirilmeye çalışıldı ve hala, bu devam etmektedir. Gerek partimizin içten tasfiyesi ve gerekse, dıştan çembere alınarak etkisizleştirilmesi çabalarını yürüten düşman, bu amaçla iki cepheden saldırıya geçti.

Düşmanın partiyi 1988'de bitirme planlarının bir yanı da, partiyi içten çizgi düzeyinde tasfiye ederek, emperyalizmin sosyal-demokrat kesimine bağlamaktır. Avrupa emperyalizmini arkasına alan 1988 provokasyonunun bir eli de Türkiye'de SHP'deydi. SHP'nin bugün programlaştırdığı Kürtlere kültürel haklar adımı, daha o zaman provokasyonla işbirliği içinde atılıyordu. Bu emperyalizmin de -özellikle Alman emperyalizminin- gündeminde olan bir durumdu.

Yine 1989'dan başlayarak, Avrupa merkezli yeni adımlar atıldı. Dışımızdaki tüm Kürt güçleri biraraya getirilerek, Avrupa'nın uygun gördüğü bir programa tabii kılınmaya çalışıldı. Kürt Konferansları bu çabanın ürünü olarak gündeme geldiler. Bu konferanslarda biraraya gelen Kürt reformist örgüt ve kişilerin tümü de öne sürülen reformcu çözümlere büyük rıza göstermişlerdi. Bu yürütmüş olduğumuz savaşı dünya kamuoyundan tecrit etmenin de bir aracı haline getirilmek istendi.

PKK dışındaki Kürt güçlerini reformist çözümlerde ikna eden emperyalizm, TC'yi de buna çekmenin hesaplarını yapıyordu. Bugün de, bu hesapları canlı olarak besleyen emperyalizmin özel savaştan bir sonuç alınamazsa, reformist çözümü TC'ye dayatacağı bilinmektedir.

Aslında, TC'de bu çözüme kesin bir "hayır"la karşı çıkmıyor. PKK'nin varlığı koşullarında, böyle bir çözümün yarardan çok zarar vereceğini hesaplıyor. "PKK ve halk bunu bir taviz olarak görür ve artık önü alınamaz" kaygısından dolayı, "İlkin PKK'nin tasfiyesi, ondan sonra özerkliğin tartışılması" diyor. TC, özel savaşın süresinin uzatılması doğrultusunda emperyalizmle uzlaşmış durumdadır. Ancak, özel savaştan bir sonuç alınamayacağını yavaş yavaş kabul etmeye başladılar ve MİT bazı bölgesel brifinglerde bunu açık açık tartışmaya girişiyor. Sorun, PKK'yi buna razı edecekler mi, yada; PKK'yi bu temelde tasfiye edecekler mi sorusunda düğümleniyor. Bu amaçla "PKK içinde ve dışında reformistlerle görüşelim" kararlarını alıyorlar.

Bunun çok önemli bir gelişme olduğunu belirtmek gerekir. Düşman reform programlarına geçerlilik kazandırmak için, PKK'yi içten ve dıştan kuşatarak, reforme etmenin çabasında bulunuyor.

Bu özel savaşa karşı yürütmüş olduğumuz devrimci savaşımızın üzerinde yapılan hesapları gösteriyor. Devrimci savaşın partinin çizgisindeki devamının zafere götürücü özelliği bir kez daha burada ortaya çıkıyor. Özel savaşı boşa çıkaran parti taktiğidir. Parti taktiğinin uygulanmadığı bir alanın düşmanın üzerinde hesap yaptığı ve programlarına temel yapmak istediği alan olduğu çok daha net bir şekilde anlaşılıyor.

"Toplum kendi öz gücünü konuşturacak düzeye gelmiş ve buna cesaretle yönelmiştir. Bu temelde ayaklanmalar gündeme geliyor, uzun süreli bir savaşı yürütecek gerilla hareketi yaygınlaşıyor. Bütün bunlar, çözüm için artık ileri koşullara ulaşıldığını göstermektedir."

Ancak şu gerçek artık oluşmuştur: Toplum kendi özgücünü konuşturacak düzeye gelmiş ve buna cesaretle yönelmiştir. Bu temelde, ayaklanmalar gündeme geliyor, uzun süreli bir savaşı yürütecek gerilla hareketi yaygınlaşıyor. Bütünbunlar, çözüm için artık ileri koşullara ulaşıldığını göstermektedir.

O halde; bundan sonra yürüteceğimiz savaş, geçmiş yıllardaki aşamalardan düzey itibariyle farklıdır. Bu düzeyin ortaya çıkardığı olanaklar ve bu olanakları kullanacak olan örgütlenme ve eylem biçimleri de farklıdır.

Bu farklılığı saptarken, daha önceki dönemin öncülük konumunu ve bugüne tekabül edecek öncünün durumunu değerlendirmek gerekiyor. Kendini ifade etmek için, büyük bir savaş veren ve bu savaşta önemli hatalara, yetmezliklere, olumsuzluklara düşmüş ve bundan da kötüsü provokasyonlara, imha operasyonlarına uğramış bir öncü gücün durumunu değerlendirmek büyük önem taşımaktadır.

Öncü gücün durumunu tartışmak demek, aynı zamanda gerçeğin bir parçasını ameliyat masasına yatırmak demektir. Öncü tahlilinin başarıyla gerçekleşmesi ve bu temelde tedavisi, sağlıklı koşullara kavuşması, sağlıklı temelde gelişmesi sağlanırsa, bu aynı zamanda, öncünün önderlik etme iddiasında bulunduğu toplumsal gerçeğin de sağlıklı bir gelişme şansına kavuşması anlamına gelmektedir. Dolayısıyla, öncü tahlilinin çok çeşitli yönleriyle gözden geçirilişi devrimin olmazsa olmaz koşulu olmaktadır.

Günümüzde, reel sosyalizmin de içine girmiş olduğu tıkanıklığın nedeni olarak gösterildiğinden en çok tartışılan sorun devrimde öncülük sorunudur. Öncünün merkeziyetçi yanının anti-demokratikliğe yol açması ve giderek sosyalizmi bir bürokratik-tekelci devlet kapitalizmine götürebildiği tartışmaları gelişmektedir. Kendi gerçekliğimizi gözönüne getirdiğimizde, kapitalizmin de gerisinde, feodal yapılanmanın oldukça güçlü olduğu bir ortamın beslediği eğilimlerin öncüye yansımalarının kaçınılmazlığı anlaşılacaktır. Çarpık kapitalizmin alabildiğine bir inkar sürecinden geçirdiği, özümsediği tipten yansımaları da gözönüne getirdiğimizde, ne kadar problemli bir gelişme içinde olduğumuz anlaşılacaktır. Bu anlamda, herhangi bir ülkeden çok daha fazla bizde, öncü sorunu, parti sorunu, temel bir sorun olmaktadır ve sağlıklı çözüm, daha sonraki ulusal-toplumsal düzeydeki çözümlerin vazgeçilmez koşulu olmaktadır.

Yaşadığımız savaş deneyi bile öncüyü, partiyi nasıl hızlı bir şekilde aşındırdığını, inkarına götürdüğünü, kaskatı feodal eğilimlerden ve komplolardan tutalım savaş taktiklerinin bir tarafa atılmasına kadar, her türlü ikiyüzlülüğün ortaya çıktığını göstermektedir. Bunun, düşmanca eğilimleri, provokasyonları sonuna kadar geliştirebileceği gözönüne getirildiğinde, ısrarlı bir şekilde, bir kez daha parti sorunu üzerinde çok yönlü durmak, yakın tarihi, sosyalizmin yakın tarihinin deneyimlerini bu temelde bir kez daha gözönüne getirerek soruna yönelmek ve böylece, önemli oranda temel çözüm aracı olarak parti meselesini dikkatle değerlendirmek şimdiye kadar olduğu gibi, daha çok da bundan sonraki gelişmelerimiz açısından hayati bir önem arzetmektedir.

Şimdiye kadar oldukça üzerinde durduğumuz bu konuyu, önümüzdeki dönemin savaşının çok yönlü ortaya çıkardığı görevleri başarmanın vazgeçilmez koşulu olarak görüyoruz. Parti aracını bütün boyutlarıyla ele almak, yarının sağlıklı yürüyüşünün garantisi olacaktır. Onun, ideolojik-politik yanı kadar, uluslararası ittifak arayışı, ulusal alandaki politik arayışı ve çözümün temel militan ifadesi ele alınıp değerlendirilmelidir. Bu, geçmiş tecrübemizin sağlıklı bir değerlendirmesi ve ondan da çok, geleceği güçlü bir şekilde yakalayabilmenin, kazanmanın temel şartı oluyor. Parti sorununu bu anlayışla değerlendirmeye çalışacağız.

Böylece bugün bazı uluslararası gelişmelerin yeni yanlarıyla birlikte, Kürdistan'da gelişme gerçeğini de bazı yeni yanlarıyla değerlendirmeye çalıştık. Hiç şüphesiz, ortaya önemli sorunlar konuldu. Fırsat olsaydı tartışmalar daha sağlıklı bir kavrayışa ve oldukça da siyasallaşmaya götürebilirdi. Şüphesiz bu, bundan sonraki çalışmalarda gerekleri yerine getirilecek görevlerimizdendir. Biz daha çok soruları sormaya çalıştık. Onların cevabını yaratıcı bir yaklaşımla ele almasını bilmek zorundayız. Ortaya atılan sorunların kapsamlı değerlendirilmesi mümkündür. Üzerinde yıllarca çalıştığımız, tüm gücümüzü verdiğimiz sorunlardır. Bizim açımızdan fazla muğlaklık, cevap verememe düşünülemez. Ama aynı şey aynı nitelik ve kesinlikte parti yapısı açısından söz konusu edilemiyor. Dolayısıyla bu sorunlar üzerinde durmayı bilmemiz önem taşımaktadır.

PKK IV. Ulusal Kongresi kararları -II-

Parti içi eğitim

IV. Ulusal Kongremiz Parti örgütümüzün azami verimlilikte çalışabilmesi için, kadro ve kadro adaylarına ideolojik-politik, askeri ve pratik alanda deneyim ve tecrübelerinin aktarılması gereği üzerinde önemle durmuştur.

Kadro ve kadro adaylarının, döneme uygun olarak kısa dönemsel ve akademik eğitim faaliyetlerine tabi tutularak, genel devrimci kültürel birikimi sağlayacak kapsamda, önderlik sorunlarımız, taktik sorunlarımız, partileşme, politik-örgütsel ve partinin silahlı mücadele sorunlarını kapsayan bir çözümleme gücüne ulaştırılmaları gerekmektedir.

Bunun için Kongremiz;

a- Karargahlar bünyesinde merkezi akademilerin ve bunlara bağlı şubelerin oluşturulmasını;

b- Eğitimin sağlıklı bir şekilde sürdürülebilmesi için her türlü (yer, zaman, eğitim materyalleri, güvenlik, lojistik vb. alanlarda) önlemlerin alınmasını;

c- Merkezi eğitim komisyonunun oluşturulup eğitim programlarının çıkarılarak alt birimlerine ulaştırılmasını;

d - Parti, Ordu ve kitleler içinde eğitimin parti çizgisi doğrultusunda sonuç alıcı bir tarzda yürütülmesi ve ulusal kurtuluşçu çizgi dışında her türlü etkilenmenin önüne geçmek için parti öncülüğü ve denetiminin kurulmasını;

e- Eğitimlerin parti çizgisi, taktiği ve eğitmenlik formasyonları bakımından yetkin kişi ve birimler tarafından verilmesi, bu faaliyetin önemsiz bir şeymiş gibi adeta boşta kalmış kişilerce yürütülmemesi ve bu tür yaklaşımların mahkum edilmesini karar altına alır.

Kadro ve kadro adaylarına yönelik eğitim hususları

1- Kadro adaylarının merkezi-akademik eğitime tabi tutulması;

2- Taktik önderlik konumundaki kadroların yıllık eyalet toplantılarında, geçen bir yılın faaliyetlerinin özeleştirisel bir biçimde değerlendirilerek bir sonraki yılın faaliyetlerinin planlanması ve bunun bir konferans düzeyinde yürütülerek özümsetilmesi,

3- Parti Önderliğimizin çözümlemeleri ve talimatlarının tüm kadrolarımız için temel eğitim aracı olarak alınması ve özümsetilmesi;

4- Dönemin görevlerine cevap vermeyen, tıkanmış kadroların yeniden döneme cevap verebilecek bir düzeye getirilmesi ve yenilenmesini sağlayacak eğitimlere alınması;

5- Yukarda sayılan maddeler doğrultusunda kadro ve kadro adaylarının eğitimlerini aksatacak veya geciktirecek üst düzey temsilci ve komitelerin durumlarının tüzük maddeleri gereğince yeniden gözden geçirilmesi gerekmektedir.

Basım-yayın, propaganda ve ajitasyon

Merkez Komite'den en alt komite ve temsilciliklere kadar ideolojik-politik faaliyetlerin örgütlendirilip geliştirilmesi için, Kongremiz;

1- Parti öncülüğünün Cephe ve Ordu faaliyetlerinde hakim kılınmasının temel aracı olarak basım-yayın faaliyetlerine şimdiye kadar verilmemiş olan önemin verilmesi; bu faaliyetin yetkin yürütülmesi için koşulların yaratılması ve bu konuda eskiden beri var olan küçümseyici ve diğer yanlış yaklaşımlarla mücadele edilerek mahkum edilmesini;

2- Merkezi basım-yayın örgütlenmesi ile bağ içerisinde, fakat daha çok eyaleti kapsayan eyalet basım-yayın komitelerinin oluşturulması ve örgütlülüğe kavuşturularak geliştirilmesini;

3- Merkezi ve eyalet düzeyinde, her birinin kendi sorumluluğu kapsamında en az bir yayın organının çıkarılması ve bu yayınların giderek çeşitlendirilip çoğaltılmasını;

4- Kadro yapısı ve örgütlülüğünün güçlendirilmesi dağ, zindan ve diğer direniş olaylarının bu yayınlarımızda kültürel yansımasını yeterlice bulmasının sağlanmasını;

5- Ordunun merkezi yayın organı olarak Pêşmerge'nin isminin **"Dengê Artêşa Gel"** olarak değiştirilip yayın hayatına devam etmesi, ambleminin aynı kalması, başlık alt yazısının **"Rizgariya Gel Di Şerê Gel Deye"** olması, arka kapak düzeninin aynı kalması, derginin ağırlıklı olarak ordu için olmakla beraber, halk kitlelerine yönelik olarak da çıkarılıp dağıtılması ve bu yayın organının aylık sistem içinde periyodik olarak çıkarılmasını;

6- Başta modern ulusal kurtuluş kültürünü işlemek üzere merkezi bir kültürel yayın organının çıkarılmasını;

7- Şimdiye kadar yazılı hale gelmiş, gelmemiş bütün ulusal kurtuluşçu kültürel değerlerin kitap ve kitapçık halinde biraraya getirilip basılması ve yayınlanarak halk içerisinde dağıtımının sağlanmasını;

8- Sorumluluk statüsü doğrultusunda merkez ve eyalet basım-yayın birimlerinin kadrolara ve kitlelere yönelik olarak, mücadele sorunlarımızı çözümlemesini, partinin ideoloji ve politikasının etkinliğini yayarak, kişileri bu yönde biçimlendirmek, kadro ve kitle kesimlerini eğitmek, savaşa kanalize etmek amacıyla, çeşitli içerik ve biçimlerde, kitap, broşür, bildiri, gazete, dergi, takimat, kaset, video, afiş, pul vb. araç-gereçlerin dönemin koşullarına uygun bir tarzda yoğunca çıkarılıp dağıtılmasını, bütün bu yayınların, Parti Önderliği'nin çözümlemeleri ve diğer parti yayınlarımız temelinde hazırlanmasını;

9- Parti Önderliği'nin çözümlemelerinin ve parti yayınlarının dağıtımının olabildiğince yaygınlaştırılmasını, bu doğrultuda ilişki ağının oluşturulmasını;

10- (...)

11- Propaganda-ajitasyon faaliyetlerinin parti tarafından ordu ve kitleler içerisinde merkezi olarak yönlendirilmesini, bu faaliyetlerin içeriğinin partinin ideoloji-politikası ve taktikleri temelinde halkın ulusal kurtuluşçu doğrultuda ve partinin önderliği altında savaşa atılmasına hizmet etmeyi amaçlaması ve bunu yönlendirmesini;

12- Genelde bu faaliyetin örgütsüz olmasının gerekli tedbirlerle önlenmesi, değişik anlayış, güç ve odakların etki ve denetimine girmesine izin verilmemesi, geri kesimlerin elinde seviyenin düşürülmesine müsaade edilmeyerek döneme özgü dolgunlukla sürdürülmesini;

Her alan ve düzeydeki propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinin yukardaki yazılı-teknik ve merkezi radyo yayını sayesinde parti öncülüğünün denetimine yürütülmesini;

Bunun için;

1- En geç bir yıl içinde merkezi radyonun ülke sathında resmi yayın faaliyetine sokulmasını;

2- Bir yıl içinde, muhabirler ağına sahip Kürdistan Haberler Ajansı'nın kurulmasını karar altına almıştır.

(Cephe birliklerinin örgütlendirilmesi, dinsel-mezhepsel, aşiretsel gerçekliğe yaklaşım, azınlıklara yaklaşım, cephe birliklerinin kitle içinde çalışma tarzı, olanakları ve örgütlenme araçları konularındaki PKK II. Ulusal Konferans kararları IV. Ulusal Kongremizde olduğu gibi karar altına alındığından ve Ağustos 1990 tarihli Serxwebûn'da yayınlandığından buraya alınmıyoruz.)

Cephe faaliyetlerinin ve halk ayaklanmasının örgütlendirilmesine ilişkin

Uzun süredir sürdürülen ulusal kurtuluş mücadelemizin yarattığı en önemli kazanımlarından biri de halkımızın ayaklanma sürecine girmesidir. Geniş halk yığınları ulusal kurtuluş savaşında büyük bir kararlılık, fedakarlık ve azimle yerlerini almış bulunuyorlar. Diyebiliriz ki, halkımız, topyekun ayağa kalkmıştır. Böylece tarihimizde ilk kez, halkın hem nicelik, hem nitelik yönden en üst düzeyde sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe karşı kurtuluş savaşına katılma fırsatı yakalanmıştır.

Gelinen aşamada, halkın ulusal kurtuluş savaşımına katılımını yaygın ve güçlü kılmak, başta gelen görevlerimizdendir. Bu görev, yetkin bir cephe faaliyetiyle yerine getirilebilir. Geçmiş pratik faaliyet sürecinde, bir türlü bu görev başarılamamış, ağır aksak bir biçimde yürütülmüştür. Partinin bu konudaki karar ve yaklaşımlarının tersine tutumlar sergilenmiş, çok sıradan bir çabayla yetinilmiştir. Doğru çalışma tarzı tutturulmamış, uygun örgütleme biçimleri geliştirilmemiştir. Çalışmalar gerilla birliklerince yürütülmek istenmiş; bu hem cephe faaliyetlerinin hem de gerillanın darbe yemesini getirmiştir. Kitle faaliyetlerine yüklenen gerilla kendi asli görevi olan savaş faaliyetlerini geliştirme görevleri üzerine yoğunlaşmamıştır. Kitle faaliyeti gerillanın düşman tarafından takibini ve bunun sonucunda darbe yemesini kolaylaştırmıştır. Diğer taraftan kitle ilişkilerinin erken deşifrasyonuna ve yakalanmalara neden olmuştur.

Halk hareketinin vardığı boyut, eski faaliyet biçimini her dönemden daha çok işlevsiz kılmaktadır. Eski tarz ve yaklaşımlarla sonuç almak mümkün değildir. Cephe faaliyetlerini yeni bir tarzda örgütlemek, dönemin dayattığı bir zorunluluktur.

Bunun için;

1- Parti, Cephe ve gerillanın birleşik yönetim organı işlevini görecek Eyalet Devrim Konseyi'ni oluşturmak, Konsey'in siyasal, örgütsel ve askeri faaliyet olmak üzere iki temelde yapacağı işbölümüne bağlı olarak cephe faaliyetleri ve buna bağlı gelişecek halk ayaklanmasının siyasal-örgütsel bölüm tarafından örgütlenmesinin sevk ve idaresini gerçekleştirmek,

2- Eyalet Devrim Konseyleri'nde merkezileşen cephe faaliyetleri ve halk ayaklanmalarını şehirden kıra doğru örgütleyip geliştirmek, gerillanın kitle ilişkilerini kırsal alanla sınırlarken, onun savaşçı, teknik lojistik ve diğer ihtiyaçlarını cephe faaliyetleri çerçevesinde çözmek,

3- Cephe faaliyetlerini ve halk ayaklanmasını yaygın bir biçimde kurulacak Halk Komiteleri (Koma Gel) tarafından yürütmek,

4- Halk ayaklanması kapsamında geliştirilecek kitle eylemliliğini örgütlü ve başarılı kılmak için, ilk elde silahsız olan ve kendi içinde eğitim grupları işlevini gören ayaklanma birliklerini oluşturmak,

5- Cephe faaliyetlerinin öncelik kazanacağı ve yoğunlaşacağı alanlarda siyasal-örgütsel niteliği ağırlıkta olan küçük silahlı birlikler örgütlemek, bunlara faaliyetlerde koordinasyon, sevk ve idare işlerini gördürmek,

6- Halkı silahlı ayaklanmaya hazırlamak amacıyla silahlanmasını sağlamak, silahlı eylemliliği geliştirecek eylem hücrelerini Eyalet Devrim Konseyi'ne bağlı bir biçimde örgütlemek,

7- Başlangıçta Cephe Merkez Hazırlık Komitesi'nin oluşumuna gitmek, bu komitenin önüne Kongre'yi gerçekleştirme görevi koymak ve yeni bir Cephe Merkezi oluşturulana kadar bu işlevini sürdürmesi gereklidir.

Koma Gel'lerin kuruluşu ve işlevi

Başkan Apo diyor ki, *"Uluslaşma, ulusal kurtuluşla ve halklaşmayla birlikte yürüyor. Bu, bizde aynı zamanda siyasallaşmaktır. Nedir, siyasallaşmak? Sömürgeci-faşist iktidarı geriletmek, bunun yanında halk iktidarını, halk otoritesini geliştirmektir. Faşist-sömürgeci iktidarın çok çeşitli etkinliklerinin aşılması söz konusu olduğunda, ortaya çıkan, halkın siyasal gelişmesi ve iktidarının gelişmesidir.*

Bu da bizde birdenbire patlamalı da gelişmez. Parça parça, hatta ikili iktidar biçiminde gelişir. Bazı bölgelerde %5, bazı bölgelerde %95, bazılarında %50, bazı bölgelerde de şu veya bu oranda etkisini, otoritesini geliştirerek derin siyasal karakter kazanmasına yol açar. Siyasallaşmayla uluslaşma, ulusal kurtuluş ve halklaşma hepsi içiçedir. Bu, Kürdistan özgüllüğünden ötürüdür. İşe el attın mı ulusal olacaksın, sınıfsal olacaksın, siyasal olacaksın."

Siyasal savaşım, bir iktidar savaşımıdır. Biz, ulusal kurtuluş savaşımımızda bunu iki biçimde yürütmek durumundayız: Gerilla aracılığıyla düşmanın siyasi otoritesinin gücü olan askeri kuvvetini darbeleyerek, işlemez kılarak, hareket kabiliyetini ve alanını daraltarak hem bilinçte ve hem de fiili alanda halk üzerindeki otoritesini geriletirken, halkın özgür hareketini ve fiili olarak gerillanın oturmuş otoritesini açığa çıkarmaktayız.

Diğer yandan da halkın sivil-siyasal eylemini, düşman otoritesine ve idaresine sivil itaatsizliği geliştirerek ve idaresine onu kendi kendisini idare etme yeteneğine ulaştırıp bunu kurumlaştırmak durumundayız.

Bu durum, Başkan Apo'nun belirttiği gibi, tam tamına bir ikili iktidar olayına varmadır. Geriletilen düşman iktidarına karşı geliştirilen halk iktidarı ulusal iktidar, halk iktidarının organları ise, Halk Komiteleri (Koma Gel'ler)dir. Halkın iktidar aracı olan Halk Komiteleri, Cephe esprisiyle kurulur ve bundan dolayı da, tüm halk kesimlerinin kendi bünyesinde temsilini esas alır.

Halk Komiteleri, ulusal kurtuluş savaşı sürecinde, halk hareketlerini örgütler, idare eder ve günlük yaşamı düzenler;

1- Düşmana karşı halkın sivil eylemini örgütler, planlar ve yürütür.

2- Düşmana karşı halkın sivil eylemleriyle gerilla arasında köprübaşı olur.

3- Halka ulusal kurtuluş savaşı doğrultusunda eğitim verir ve harekete sevk eder.

4- Halkın ekonomik, sosyal, siyasal ve günlük yaşam sorunlarını demokratik bir tarzda çözüme ulaştırır ve ulusal kurtuluş siyaseti doğrultusunda düzene sokar.

5- Güce göre, halk komiteleri, kendilerini kent, köy, semt, mahalle ve sokak düzeyinde örgütlemeye ulaştırır.

Cephenin eylemi

Ulusal özgünlüklerimizi dikkate alan cephesel birliklere gitmek; aynı zamanda oldukça kapsamlı ve ulusal kurtuluşta artık vazgeçilmez bir hareketliliğin esası olarak soruna yaklaşmak durumunda bırakıyor bizi. Burada bütün cephe birliklerinin iç içe geçmiş eylemliliğini yaratmak; cephenin ulusal kurtuluş savaşı içindeki eylemini yaratmak olacaktır.

Halkımız '90 Newroz eylemliliğiyle bunun çok iyi bir örneğini vermiştir. Bizde sorun, bunu cephe birliklerine kavuşturmak ve bunun üzerinde daha güçlü ve kapsamlı eylemliliği yaratmaktır. *"Böyle bir örgütlenme bizi nereye götürür? Ulusal kurtuluşa, uluslaşmaya, ulusal savaşa götürür. Cephenin savaş tarzı şiddet ögesini içinde fazla barındırmayan siyasi başkaldırı niteliğindedir. Buna ayaklanma da demek gerekmiyor."* (Parti Önderliği, 2. Konferans Konuşmalarından).

Cephe tüm ulus demek olduğundan, cephenin eylemi demek, onun düzenle olan her çelişkisinden bir eylem çıkarmak, bir eylem biçimi geliştirmek demektir. Bu, alabildiğine zengin bir eylem ortamı ve biçimi vererek ulusu sürekli olarak bir hareket içinde tutmak demek olacaktır. Sömürgeciliğin empoze ettiği siyasal, sosyal, ekonomik, kültürel tüm politikalarına karşı, cephenin, cephe birliklerinin ulusal kurtuluş siyaseti doğrultusundaki muhalefetini dikmeli ve bu muhalefeti, gerilla savaşından farklı bir şekilde alabildiğine özgün olan bir eylemlilikle geliştirmeliyiz. Bu, anti-sömürgeci ulusal kurtuluş mücadelesinde tansiyonu sürekli yüksek tutarak, düşmanı da sürekli bir teyakkuz halinde bırakır, maddi ve manevi çöküntüye götürür. Aynı zamanda cephenin siyasal eylemi, gerillanın fiili savaşına bir destek olduğu gibi, ona direkt destek verme tarzında da geliştirilebilir ve geliştirilmelidir. Cephenin siyasal eylemi, fiili savaşa akacak gücün de savaşı, direnmeyi öğreneceği ön okul vazifesini görecektir.

Cephenin kendi eylemini, kitlelerin günlük basit çelişkisinden yola çıkarak ve karmaşığa, en üst siyasal çelişkiye vardırarak, anti-sömürgeci ulusal eylem kültürünün günlük yaşama tarzı haline getirmek gerekmektedir. Yaşamın her alanında bir cephe pratiği yaratmak için kadın hareketi, işçi hareketi, gençlik hareketi, köylü hareketi yaratmak ve bu şekilde, tüm halk kesimlerini ulusal kalıba sokmak, bir ulusal şekil vermek gerekir. Kısacası öyle bir birlikte hareket etme alışkanlığı doğmalı ki, örneğin bir belediye zabıtasının haksız cezalandırmasıkarşısında, bütün esnaf kepenk kapatmalıdır. İşte bu esnafın cephe pratiğidir. Ve yine öyle bir cephe pratiği yaratmalıyız ki, bir fiyat artışı karşısında alıcı ve satıcılar olarak herkes protestoyu yükseltmelidir. İşte bu halkın cephe pratiğidir. Düşmanın tek bir hareketi, tokatı bile ortak bir potansiyel doğurmalıdır. Bunlar kitlesel sivil eylemler olarak gelişti-rilirken, düşmanın saldırıları karşı-

sında da kitlesel sivil savunma tedbirleriyle karşılık verilmelidir.

Bu temelde;

1- Sivil protesto eylemlerini örgütlemek ve geliştirmek. Genelde legal yollarla ve halkın fiili gücüyle yapılacak olan bu eylem biçimleri düşmanı taciz etmeyi, ekonomik olarak yıpratmayı ve otoritesini zayıflatmayı hedefler. Çok zengin bir içeriğe sahip olan ve özgül şartlara göre çoğaltılabilecek olan bazı sivil protesto eylemlerini şöyle geliştirmek mümkündür:

a) Fabrikalarda işi yavaşlatmak, iş durdurmak, grevlere gitmek,

b) Okullarda boykotlar geliştirmek,

c) Kepenk kapatmak

d) Açlık grevleri, ölüm oruçları, oturma eylemleri, protesto yürüyüşleri ve mitingleri geliştirmek,

e) Ulusal günlerimizi (15 Ağustos, 21 Mart vb.) mücadeleyi yükselterek, bayram şenliğinde kutlamak, kutlama biçimi olarak uygun eylemler seçmek,

f) Büyük katliamların ardından yas ilan etmek ve buna uygun eylem biçimlerini geliştirmek,

g) Gerillaların cenazelerine sahip çıkmak ve cenaze törenleri düzenlemek,

h) Spor müsabakalarında protesto eylemlerini gerçekleştirmek,

i) Devlet dairelerini işlemez kılmak, elden geldiği kadar resmi işlemleri yapmamak, resmi daireleri boykot etmek,

j) Devlete ve belediyelere vergi vermemek,

k) Bankalara para yatırmamak, bunlardan para çekmemek,

l) Sömürgecilere ait her şeye zarar vermek,

m) Burjuva basınını dönem dönem protesto etmek, bazı özel savaş sözcüsü gazeteleri boykot etmek, ülkeye sokmamak,

n) Sömürgeci siyasal partilerin gösterilerini, karşı gösteri ve mitinglere çevirmek,

o) Fiyat artışlarını protesto etmek, bunun için uygun gösteri ve boykot eylemleri geliştirmek,

p) Sokağa çıkma yasaklarını protesto etmek, bunun için de, uygun eylem biçimlerini geliştirmek, örneğin damlara çıkıp slogan atmak, gürültü çıkarmak veya kitlesel olarak sokağa çıkmak, sokağa çıkma yasaklarının resmen sona erdiği andan itibaren belli bir süreye yayılacak biçimde sokağa çıkmamak,

r) Gösterilerde Başkan APO'nun ve şehitlerin posterlerini taşımak.

2- Sivil savunma tedbirleri, sivil protesto eylemleri her ne kadar gerilladan ayrı olarak geliştirilecek olsa da, düşman saldırılarına karşı sivil savunma tedbirleri geliştirilerek direnişe geçilir. Sivil savunma esas olarak bütün halk tarafından geliştirileceği gibi, eylem anında direkt bununla görevli olanlar, birliklerin militanları ve şehir milisleri olur. Sivil savunma tedbiri olarak geliştirilecek bazı eylem tür ve araçlarını şu şekilde sıralamak mümkündür.

a) Yürüyüş ve mitinglere yapılan saldırılarda toplu karşı koymak, protestocuları düşmana kaptırmamak, düşmanın kapmış olduğu protestocuları düşmandan geri almak için düşmanın üzerine kalabalık olarak saldırmak,

b) Gösterilere yapılan saldırılar karşısında toplanma, dağılma, yayılma ilkesini hayata geçirerek, çatışmayı tüm şehre yaymak,

c) Taş, sopa, molotof kokteyli kullanmak, sokaklara, yollara yaygın barikatlar kurmak, fiziki engeller dikmek, hendekler açmak, çivili tahtaları yollara serpmek,

3- Sivil savunma tedbirleri için halkı eğitmek. Düşmanın saldırılarına karşı topyekun direniş esastır. Bu temelde, her yurttaş anında bir eylemcidir de. Halkı bu düzeye çıkarmak için düzenlenecek pratik kurslarla, bu eylemlerde düşmana karşı kullanılacak ve halk silahları diyebileceğimiz araçlar, teknikler gösterilmeli ve bunların, eylem anında nasıl tatbik edileceği öğretilmelidir.

4- Cephenin sivil protestosunun iç koordinasyonu. Kitleleri eyleme çekmek; onlara nüfuz eden politik öncülük ve kitleleri örgüte ulaştırmakla doğru orantılıdır. Eylemin gücünü bu belirleyecektir. Kitlelerin eylem bilinci, neye karşı, niçin baş kaldırdıklarının bilinci ve bunu örgüte dönüştürmenin çapı belirleyicidir.

Bu temelde, kitle eyleminde koordinasyon, bireyden kitleye, üyeden örgüte kadar alabildiğine esnetilmiş bir inisiyatifle başlayarak, alabildiğine disiplinli bir birliğe doğru gelişen bilinç ve davranış biçimiyle sağlanır. Örgütün görevi baştan sona kadar inisiyatifi elinde tutarak; kitlelere komutayı yapabilmek; eylemin nerde başlayıp nerde biteceğini tesbit etmektir.

Şehir devrimi

Cephemizin siyasal protesto eylemini pasif biçimlerden daha aktif biçimlere doğru sürekli bir tırmanışa tabi tutmalı ve kitleleri böyle bir süreklilik içinde öz güvene ulaştırarak aktif bir direnişçiliğe ulaştırmalıyız. Zamanla korku duvarlarında delikler açan ve gittikçe bu delikleri genişletip duvarı tamamen yıkacak olan kitleler, artık daha üst eylem biçimlerine başvurabilecek veya buna hazır olabilecek duruma gelirler. Bu kısmi ve genel halk ayaklanmasıdır.

Halk ayaklanması en üst boyutta bir eylem biçimi oluyor. Bu eylem biçimi kısmi ve genel biçimde gelişecektir. Ve bunun en önemli merkezleri kentler olacaktır. Başkan APO'nun belirttiği gibi; *"Kürdistan'ın irili-ufaklı birçok şehri için şehir devrimi modelini planlamalıyız. Bu mümkün müdür? Evet, mümkündür. Kürdistan'ın her şehrinin bir devrime ihtiyacı vardır. Biz bir anda devrimi gerçekleştiremeyiz. Yani, birdenbire bütün Kürdistan çapında bir ayaklanma ne mümkündür ne de gereklidir. Fakat, gerillanın genel yağınlaşması ölçüsünde ve halkın cephesinin pasif eylem biçimleriyle ve yine milisin de rolünü oynamasıyla birlikte öyle bir duruma varılır ki, şehirde kitleler gırtlağına kadar kin ve öfkeyle dolmuşlardır, kırsal alan her an şehre hücum etmekle yüzyüzedir..."*

Ayaklanmalar bu temelde başlayabilir. Bunların amacısız, kendiliğinden değil de bir devrim değerinde olması gerekiyor.

O halde, önümüzdeki dönemin halk ayaklanmalarında en önemli mücadele noktamız, şehir devrimlerini geliştirmek biçiminde olacaktır. Şehir devrimlerinin çok yönlü hazırlıklarını, basitten başlayarak geliştirmeliyiz ve uygun bir zamanlamayla, bu ayaklanmaları fazla ertelemeksizin başlatmalıyız. Köyler için de aynı modeli geliştirmek gerekir. *"Köye gerillanın girişi bir köy devrimidir"* sloganıyla hareket etmeliyiz. Sallapati bir tarzda köye giriş olmaz. Eylem önceden hazırlanmalı, bunu köydeki birlik üyeleri ve milisler yürütmeli ve son darbeyi ise, gerilla vurmalıdır. Son gerilla birliği köye girdiğinde o köyün devrimi adeta tamamlanmalıdır.

Bu; korkuyu ve sömürgeciliğin etkisini yıkmadır ve alanı ardına kadar parti faaliyetlerine açmadır.

1- Şehir devrimleri kitlelerin gücünü, milis ve gerillanın gücüne bağlayarak geliştirilir. Gerilla ve silahlı milis kuvvetleri açık silahlı hedeflere saldırırken, kitleler de sivil hedeflere saldırırlar. Bu saldırıyı da yönlendiren yine örgüt olacaktır.

2- Şehir devrimleri alabildiğine güçlü planlamalarla ve yetkin bir koordinasyonla gerçekleştirilir.

3- Şehir devrimlerinden amaç kitleleri ulusal kurtuluş savaşı temelinde düşmana ve işbirlikçilerine karşı en üst tavır alışa yöneltmek; düşmanı kısmen darbelemek veya tamamen imha etmektir.

4- Düşmanın askeri, ekonomik, mali ve siyasi kurumlarına saldırmak, bunun için;

a) Düşmanın açık silahlı güçlerine saldırmak ve güçlerimize göre, bunları mevzilerinden çıkarmamak, taciz etmek, darbelemek ve gücümüz yettiği kadarıyla imha etmek, düşmanı silahsızlandırmak,

b) Bankalardaki bütün maliyete el koymak,

c) Önemli ekonomik kuruluşları (santraller vb.) imha etmek,

d) Hükümet konaklarına el koyup, bütün resmi evrakı imha ederek, tüm devlet vergilerini, borçlarını iptal etmek, sabıka kayıtlarını ortadan kaldırmak vb.

5- Gerillanın hazırlığının da kaldırabileceği güce göre ve katılımdaki isteği esas alarak asker çıkarmak,

6- Eylemin çapına göre sokakta, mahallede, şehirde gösteri ve mitingler düzenlemek, ulusal kurtuluş savaşının propagandasını yapmak, halkı daha yüksek mücadele biçimlerine teşvik etmek,

7- Genel olarak eylemin süresini ve çapını, düşmanın, kitlenin, gerilla ve milisin gücüne ve konumlanmasına sıkı sıkıya bağlı kalarak tayin etmek ve kesinlikle eylemin planlamasına bağlı kalmak, coşkuya kapılıp objektif sabote durumuna düşmemek,

8- Aynı modeli kendi çapında köye indirgemek ve köy koşullarında bunu gerçekleştirmek.

Ulusal Kongre'ye ilişkin

Günümüzde gelişmeler dikkate alındığında her zamankinden daha fazla ulusal birliğin zemininin doğmuş olduğu görülür. Ulusal kurtuluş cephemizin örgütlenmesi sürecinde atılan adımlara uygun olarak geliştirilebilecek, anlama kavuşturulabilecek bir kurumlaşmadır. Kuzey'deki ulusal kurtuluş cephesinin sağlayacağı gelişmeye paralel olarak diğer parçalarda da bir gelişme sağlanacaktır. Diğer alanlardaki örgütlü gelişmelerde Kürdistan genelindeki çeşitli halk hareketlerinin biribirlerini desteklemesi gündeme gelecektir. Bunları ayrı kararlara götürebilecek esaslara ve ilkelere bağlamak için hayata geçirilmesi gereken bir kurumlaşmadır. Bu kurumlaşma sadece PKK tarafından oluşturulan cephelerin birliğini değil, dışımızda kurulmuş olan yurtsever ve ulusal nitelikli diğer örgütleri de bağrında toplamayı hedefler. Bu bir türlü partileşmeyen, cepheleşmeyen çeşitli unsur, grup ve partileri bir araya getirmek için gerekli oluyor.

Ulusal Kongre parçalar arasındaki dengesizliği gidermeyi, parçaların biribirlerini dıştalamamasını ve biribirlerinin aleyhine politika üretmesine engel olmayı ve biribirini güçlendirmeyi hedef alır ve bunu mümkün kılar. Ulusal Kongre bu amaçla Devrimci Ulusal Yasama Meclisi'ni geliştirebilir ve geliştirmelidir.

Mevcut koşullar dikkate alındığında;

V. Kongre'ye kadar Ulusal Kongre'ye gitme hedeflenmelidir. Şimdiden başlayarak Kongre'nin hazırlık çalışmaları (çeşitli örgütleri geliştirme, ilişkileri kurma, temsilcilikleri tespit etme, örgüt toplantılarını gerçekleştirme) tamamlanmalıdır.

Ulusal Meclis

Böyle bir kuruluş Ulusal Kongre'den çıkar. Kongre böyle bir kuruluşa gider. Ulusal Meclis'in yüklendiği rol, Kürdistan genelini ilgilendiren yurtseverliğin esas ilkelerine bağlı olarak, güçler arasındaki çelişkileri azaltan, bütün yurtsever güçlerin çıkarlarını amaçlayan yasaların çıkarılması olacaktır.

Ulusal Meclis bütün halkı bağlayan yasalar çıkaracaktır. Bu yasalarla halk daha fazla askerileşmeye ve savaşı beslemeye çekilir. Yine bu meclis dış politikalara ilişkin kararlar da alabilir.

Emperyalizmin "Uluslararası Kürt Konferansları" adı altında geliştirmek istediği oluşumlara karşı halkımızın iradesinin bir Ulusal Mecliste temsili, Kürdistan devrimi açısından can alıcı bir sorun olmaktadır.

Devrim Konseyi

Böyle bir kurumlaşma özgül koşullara göre çeşitli biçimlerde gelişir. Esasında parti, cephe, ordu bileşkesinde temsilini bulur. Ulusal Kongre çerçevesinde ele alındığında Ulusal Meclis tarafından belirlenmesi daha uygun olacaktır. Ve orada seçilir. Ulusal Meclis'in çıkaracağı yasaları hayata geçirmek ve yürütmekle yükümlüdür. Bu işlevine uygun olarak üstten alta kadar ihtiyaç duyduğu kurum ve kuruluşları gerçekleştirir.

Bunun için;

Ulusal Kongre'den çıkan Ulusal Meclis'le beraber Devrim Konseyi'nin oluşumuna da gidilmelidir.

Devrim Konseyi en üstten başlayarak en alta kadar her alanda kendi kurum ve kuruluşlarını yaratmalıdır.

Bağımsızlık Mahkemeleri

Ulusal kurtuluş mücadelemizin siyasal ordulaşmasına ulaştığı, devrimci politikanın etkisi altında halk kitlelerinin katılımının yaygınlaştığı, halk demokrasisinin inşası sürecine girildiği, bunun kendine özgü örgütlenme ve kurumlaşmasını dayattığı, bağımsızlık ve özgürlük çizgisinin tek doğru yol olduğunun günümüzde ispatlandığı ve bu doğrultuda önemli gelişmelerin yaşandığı bu aşamada, bağımsızlık ve özgürlük çizgisine, politikasına, savaşına karşı hem içten ve hem de dıştan gelebilecek her türlü tehlikelere ve düşmanca çabalara karşı koymak, ulusal kurtuluş mücadelesine karşı işlenen ve işlenmekte olan suçları açığa çıkarmak, geçmişte yer zaman ve mekan göz önüne getirilmeden geliştirilen çarpık cezalandırmalara yeniden meydan vermemek, bu tür bireysel uygulamaların ve bunların yaratacağı tahribatların önüne geçmek, bunların örgütlenme ve cephe politikamızda yarattığı olumsuz gelişmeleri bertaraf etmek için, hak ve adaletin yargı sistemini oluşturmak, geliştirmek ve kurumlaştırmak vazgeçilmez bir görev olarak kendisini dayatmıştır.

II. Ulusal Konferans'ta karar altına alınan Bağımsızlık Mahkemelerinin Kongremizce de onaylanması gerektiği açıktır.

Bağımsızlık Mahkemeleri Ulusal Kurtuluş Cephesi Merkezi düzeyinde örgütlendirilerek, eyalet düzeyinde örgütlenmesine kavuşturulmalıdır. Bağımsızlık Mahkemeleri'nin görevlerini, çalışma kapasitelerini, yetkilerini ERNK'nin Merkez Komitesi belirler.

Bağımsızlık Mahkemeleri, bağımsızlık ve özgürlük adına işlenen suçları, düşman faaliyetlerini ortaya çıkarmak, araştırmak, inceleyip sonuçlandırmak ve karar çıkarıp uygulatmakla yetkili olan yargı kurumlaşmasıdır.

Bağımsızlık Mahkemeleri'nin yargı kapsamına giren suçlar:

1- Sömürgeciliğin ulusal kurtuluş savaşına karşı yürütmüş olduğu karşı-devrimci özel savaşı açık yürüten kişi, kurum ve kuruluşlar,

2- Kürdistan'da özel savaş kurumu olarak işlev gören parti ve üyeleri (düzen partileri, düzen partileri içerisinde yer alan ancak iyi niyetli ve bilinçsiz olan kişileri ve kazanılabilecek olanları ikna ve kazanma temelinde yargılamak),

3- Özel savaşın sahte reformculuk politikasına göre program geliştiren, ulusal kurtuluş mücadelesinin tasfiyesini hedefleyen kişi, kurum, örgüt ve çabalar,

4- Kürt kimliği adına düşman politikasıyla bütünleşen işbirlikçi ihanetçi kişi, kurum ve örgütler (milletvekili, belediye reisleri, parti temsilcilik ve meclisleri, il müdürlükleri vb.) ile askeri, siyasi, sosyal, kültürel ve ekonomik kapsamda yer alan bütün düşman kesimleri,

5- Din maskesi altında tarikatçılığı geliştiren, mezhepçiliği körükleyen, halkın dini değer yargılarını düşman için kullananlar; düşmanla işbirliği içinde aşiretçiliği körükleyen, kullanan, bu anlamda ulusal birliği parçalayan, ülkeyi düşmana peşkeş çeken, ülke değerlerine düşmanlık eden, sömürgeciliğin işbirlikçisi ve ajanı durumunda olan kişi, kurum, kuruluş, örgüt ve çabalar,

6- Ulusal kurtuluş mücadelemizin yaratmış olduğu gelişmeler üzerinde oturmak isteyen reformist, ilkel milliyetçi, teslimiyetçi güçlerin özerklik ve tasfiye planlarını dayatan, ulusal birliği parçalayan, düşmanın özel savaş taktiklerini hayata geçiren ve onunla bütünleşen güç, örgüt ve kişiler,

Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini engelleyen, savaşçılarını katleden, halkın katliamına yol açan, geliştiren, örgütleyen veya uygulayan kişi, kurum ve tüm güçler,

Bağımsızlık Mahkemeleri'nin görev kapsamı içerisinde (suç statüsünde) ele alınması ve mutlaka yargılanması gereken husus ve çevrelerdir.

Bağımsızlık Mahkemeleri suçları araştırır, inceler ve yargı sistemini geliştirirken, mücadelemizin siyasal muhtevasının, gelişim seyrinin, örgütlenmesinin, kitle politikasının zedelenmemesini, engellenmemesini ön planda tutan, düşman güçlerini tasfiye eden, etkisizleştiren, nötralize eden ve kazanmayı da esas alan bir yargı sistemini oturtmak zorundadır.

Ulusal yargılama esasları

Kürdistan tarihine baktığımızda yaşam bir suçluluk yumağı ve bir suçlar toplamıdır. Bu Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesi ortaya çıkana kadar böyledir. Kürdistan günümüze kadar böyle bir yapıda kalan sınırlı sayıdaki ülkelerden birisidir. Yabancı egemenlik ve sömürgecilik altında denilebilir ki, Kürdistan'da işlenmemiş suç, kendi gerçekliğine karşı suçlu durumuna düşürülmemiş insan kalmamıştır. Bunun için yakın tarihe kadar Kürdistan'da suçu tanımlayabilmek ve suçluyu ayırabilmek en zor iş olmuştur. Ancak bu tanımı ve ayrımı, gelişen ulusal kurtuluş hareketi, insanca yaşam için sürdürülen bağımsızlık kavgası olanaklı kılmıştır. Kürdistan'daki suçların kaynağı, onları yaşatan güç, varlığı dünyada tanımlanan en büyük suçluluk, sömügeci egemenliktir. Yine bunlarla kader birliği yapmış olan işbirlikçi-

Devamı 31. sayfada

PKK IV. Ulusal Kongresi belgelerinden...

Ülke İçi Parti Merkez Rapor'undan

SİLAHLI MÜCADELE SORUNLARI ÜZERİNE

Gerilla ordusunun kuruluşu

Gerilla ordusunun kuruluşunda olduğu gibi, gelişiminde de Parti öncülüğü esastır. III. Kongre'de Parti'nin temel yaklaşımı bu tarzda karara bağlandı, Ancak, gerilla savaşını başta Botan olmak üzere ülkenin birçok alanında yaygın bir şekilde geliştirmekten ve gerilla ordusunun kuruluş çalışmalarını merkezi bir yapıya kavuşturup tamamlamaktan sorumlu olan Merkez bu alandaki görevini yerine gereğince getiremedi.

Gerilla ordusunun kuruluşundan en çok onun merkezi komuta sistemine kavuşturulmasını anlamak gerekir. Komuta merkezi olmayan bir ordu düşünülemez, Ancak ordu kuruluşunun tamamlanmasından sadece komuta merkezinin oluşumunu anlamamak gerekir. Kuruluşun gelişimi ancak komuta merkezinin üstten aşağıya doğru en alt birim olan mangaya dek kendisini örgütleyip kurumlaştırmasıyla tamamlanır. Dört yıllık süreç değerlendirildiğinde, bu alanda belli mesafeler kaydedilmiş olsa da bunun yeterince gelişkin boyutlara ulaştırılamadığı, belli bir yüzeyselliğin yaşandığı görülecektir. Bu durum en üst düzeyden alt örgütlenmelere kadar şu veya bu ölçüde kendisini göstermiştir. Bunun sonucu olarak, güçlerin sevk ve idaresinde, alanlara dengeli dağılımında, aralarındaki koordinasyonun geliştirilmesinde, denetim, emir-talimat ve rapor sisteminin sağlıklı işletilmesinde istenen ölçülere ulaşılamamıştır.

Ülke genelinde gerilla birliklerinin oturtulması, hem derinliğine ve hem de genişliğine geliştirilmesi gerekmekteydi. Bunun silahlı mücadelenin açılım sağlaması ile doğrudan bir bağlantısı vardır. Ancak silahlı mücadelenin Botan'da yoğunlaşması aynı zamanda gücün de Botan'da yoğunlaşmasına yolaçmıştır. Gerilla savaşının temel alanı olduğu için gücün burada yoğunlaşması elbette doğrudur. Ancak yoğunlaşan gücün hem eyalet geneline ve hem de ülkenin iç kesimlerine doğru kaydırılması gerekirdi. Bu yığılmanın ortaya çıkmasında yeni alanlara açılımdaki yetersizlik hem bir etken ve hem de bir sonuçtur. Botan dışındaki eyaletler de, nasıl olsa en önemli savaş merkezidir diyerek alanlarından çıkardıkları tüm yeni güçleri Botan'a aktarmış, bunun sonucunda da kendi alanlarında gerekli açılımı sağlamamışlardır. Bu da dar alanlara sıkışıp kalmalarına yol açmıştır.

Komutan ve savaşçılara yaklaşım sorunu ve gerilla yaşamı

Komutan ve savaşçılara doğru yaklaşım, dönemin silahlı mücadele taktiğine göre gerilla savaşını yürütmek ve savaştırmaktır. Ülkede silahlı mücadele taktiğine uygun bir gerilla savaşının yürütülmediği, ağırlıklı olarak sağ savunmacı bir konumda kalındığı bilinmektedir. Bu açıdan ne komutanlık vasıflarının sonuna kadar sergilendiği bir gerilla savaşının yürütüldüğünden ve ne de savaşçılara iyi bir gerilla eğitimi kazandırıldığından söz edilebilir.

Ülkenin birçok alanına III. Kongre'den bu yana yüzlerce kadro ve komutan adayı gönderildi. Silahlı mücadelenin ağırlıklı kesimi bu arkadaşlara dayanarak geliştirildi. Eğer ülkede geliştirilen bir gelişme varsa, o da Parti anlayışı temelinde eğitilen ve hazırlanarak gönderilen bu arkadaşların gösterdikleri çabalar sonucu olmuştur.

Ne var ki, yoğun bir çaba ve büyük bir özveriyle bizzat Parti Önderliği tarafından hazırlanan bu arkadaşların ülkede tüm yeteneklerini konuşturdukları söylenemez. Herşeyden önce, tecrübesiz olan komutan adayını pratiğe hazırlama, deney kazandırma ve belli bir sınavdan geçirdikten sonra uygun bir görevlendirme ile pratiğe sokma taktiği çok az işletilmiştir. Görevlendirmelerde rastgelelik görülmüş, o anda hangi bölge ve mıntıkanın ihtiyacı varsa ona göre bir dağılıma gitme, başından beri izlenen bir yöntem olmuştur. Böyle olunca da, yeterli ilgi gösterilmeyen, uygun bir görevlendirmeye tabi tutulmayan, deneyim kazandırılmadan ağır görevlerin altına sokulan ya da kaldırabileceği daha üst görevler varken ya doğru dürüst görevlendirilmeyen ya da basit görevler içinde tutulan çoğu kadro ve komutan adayı gerekli verimi göstermemişlerdir.

Parti eğitiminden geçmiş çok sayıda arkadaşın bu tarzda boşa çıkarılması aynı zamanda taktiğin ve Parti öncülüğünün de boşa çıkarılması anlamına gelir. Çünkü, eğitilmiş komutanın işlevsiz kılınması, zorunlu olarak sadece silah kullanan, çatışmadan anlayan, dayanıklı yerli arkadaşlara dayanmayı mecbur kılmıştır. Bu arkadaşlar da gerilla savaşımını geliştiren, bu tarzda komutanlaşmayı sağlayan bir yaklaşımın sonucunda eğitilmediği için veya eğitimin düzeyi, yol açtığı sonuçlar bu arkadaşlarda bu düzeyde bir gelişme yaratmadığından dolayı, geleneksel köylü anlayışı gerilla savaş tarzının egemen biçimi olmuştur. Dolayısıyla; taktiğin işletilmesinde olduğu gibi, Parti öncülüğü ve yaşam tarzının da gerilla savaşında aşındırılması ve boşa çıkartılması bir de bu biçimde gelişmiştir.

Kadro, komutan ve savaşçılara doğru temelde yaklaşılmadığı için, mevcut sorunlarının çözümünde ve savaş kapasitelerinin geliştirilmesinde ya bastırmacı, ya sekter, ya ağavari bir yaklaşım gösterilmiş ya da yanlış anlayış ve tutumlara göz yumularak liberal bir pratik sergilenmiştir. Bu yaklaşım genelde komutan ve savaşçılarda üste karşı boyun eğmeci, fazla eleştirici olmayan ve yaranmacı, alta karşı ise bastırmacı, sekter, ağavari bir tipin ortaya çıkmasına neden olmuştur. Açık ki, şekillenen tüm yapı böyledir demek fazla gerçekçi değildir. Ancak bu tür yanlış yaklaşım ve anlayışların oldukça yaygın olduğu da bir gerçektir.

Komutan ve savaşçılara doğru yaklaşım gösterilmeyince onun yaşamına da devrimci tarzda yön verilmeyeceği açıktır. Her ne kadar geçen yıllara göre, olumsuzluğun giderilmesinde, devrimci yaşam ve kuralların benimsetilmesinde ve bu temelde yaşamın niteliklileştirilmesinde oldukça ileri düzeyde gelişmeler sağlanmışsa da bunun yeterli olmadığı açıktır.

Gerilla birliklerinde devrimci yaşamın özünü eğitim çalışmaları belirler. III. Kongre'den bu yana, amacına tam ulaşamasa da, eğitim faaliyeti geliştirilmektedir. Daha çok kış sürecinde yürütülen eğitim çalışmaları daha planlı ve programlı sürdürülmektedir. Kış sürecinde yürütülen eğitim çalışmalarının yapının geliştirilmesinde önemli bir rol oynadığı kesindir. Ancak, eğitim çalışmalarına özellikle son iki yılda giderek artan bir ağırlık verilmesine rağmen, bunun süreklileştirildiği ve döneme cevap verecek tarzda geliştirildiği söylenemez. Özellikle eğitimin belli dönemlerle sınırlı olması ve komutanlara yönelik özel eğitimlerin geliştirilmemesi ciddi yetersizlikler olmuştur. Yine, eğitim için doğan olanaklar yeterince değerlendirilmemiştir birliklerimiz bünyesinde. Eğitimin olmadığı yerde geri özellikler ve devrimci yaşamla uyuşmayan bir pratiğin sergilenmesi, gruplar içerisinde didişmeci, tepkici, görevlere itiraz eden, dikkatsiz, kural ve kaideleri bir tarafa iten, disiplin ve yoldaşlık ilişkilerini zedeleyen bir yaşamın ortaya çıkması, bunun bir ürünüdür. Bu yanlış anlayış ve yaşam tarzına karşı mücadele verilmiştir. Ancak ya doğru mücadele tarzı tutturulamadığından ya da bu anlayış ve yaşam tarzının kökü kurutulmadığından, devrimci yaşam tarzı ve anlayışlar tam hakim kılınamamıştır.

Devrimci yaşamı zedeleyen ve yoldaşlık ruhunu öldüren bir başka yanlış yaklaşım da güven olgusunda ortaya çıkmaktadır. Aslında düşmanın özel savaş uygulamalarının zemin hazırladığı güvensizlik olayı gerilla birliklerini en çok tehdit eden bir gelişme olmaktadır. Düşmanın saflarımıza ajan gönderdiği, komplo peşinde koştuğu bilinen bir gerçektir. Ancak, düşmanın bu savaş tarzına karşılık bizim de bir mücadele tarzımız vardır. Ne var ki bu tarz hemen hemen hiç tutturulmamış, ciddi hatalara düşülmüştür. Bunun sonucu olarak özellikle şehirlerden gelen savaşçı ve kadro adaylarına güvensiz yaklaşılmış; sonuçta önemli bir kadro kaynağımız gereğince mücadelenin hizmetine sokulmazken, saflara gelenlere de parti anlayışımızla bağdaşmayan tarzda yaklaşılmıştır. 1990 yılından itibaren bu yanlış yaklaşım önemli oranda aşılmış olsa da izleri tam olarak henüz silinmemiştir.

Ancak gerek 1990 yılında ve gerekse daha önceki yıllarda savaşçı yapıyı en çok tahrip eden, moral bozukluğu yaratan ve devrimci yaşamı alt üst eden esas etken gerilla savaş tarzımızın yitirilmesidir. Gerillanın hareketli, gizli ve vurup kaybolan vuruş tarzı yitirildiği için, birliklerimiz düşmanla istenmeyen onlarca çatışmaya girmek zorunda kalmışlardır. İnisiyatifin yitirilmesine, düşman çemberinde günlerce kalmaya, pusuya düşmeye ve sürekli zorluklarla yüzyüze gelmeye yol açan, gerilla savaş tarzımızdan böylesine uzaklaşma, önemli kayıpların verilmesine yol açmış; bu zor yaşama dayanamayan bazı unsurların kaçıp düşmana sığınması ile birçok taraftarımızın tutuklanması ve önemli değerlerin düşmanın eline geçmesi durumu yaşanmıştır.

Askerlik Yasası

Genelde tüm ordularda olduğu gibi, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusunun kuruluş aşamasında da geçerli üç temel yasa vardır. Bunlar, gönüllülük, yükümlülük ve zorunluluk yasalarından oluşmaktadır. Askerlik yasasını içeren bu kanunların varlığı her ordunun kuruluşunda vazgeçilmez bir gerekliliğe sahiptir. Orduların kuruluşunda bu yasaların vazgeçilmezliği tartışılmamakla beraber, uygulamada her ülkenin koşullarına göre farklı biçimler alır. Gönüllülük genelde her koşul altında tüm orduların başvurduğu temel bir yasadır. Buna karşılık, yükümlülüğe dayanan Askerlik Yasası farklı bir uygulamayı gerekli kılar. Dolayısıyla yasanın uygulanış biçimi, yasayı uygulayan gücün durumuna göre değişir. Koşulları hazırlanmayan bir askerlik yasasının ordunun kuruluşuna değil, dağılmasına neden olduğunu birçok ülke pratiği göstermiştir. Ama doğru işletildiğinde askerlik yasasının sadece ordu kuruluşuna değil, aynı zamanda silahlı mücadelenin tüm topluma hükmetmesine de temel teşkil ettiği bilinen bir gerçektir.

Zorunlu askerlik yasasının karar düzeyine çıkartılması III. Kongre'de gerçekleşti. Uygulamaların sonuçlarına bakıldığında, kararın çıkartılması doğru olmakla beraber, zorunlu askerlik yasasının özellikle uygulama biçimi üzerinde yeterince durulmadığı, yoğunlaşılmadığı ve nasıl hayata geçirileceği konusunda net bir anlayışa ulaşılmadığı ortaya çıkmaktadır. Bu konuda tecrübesizliğin de önemli bir payı vardır. Ancak esas olarak savaşa, ordu kuruluşuna inançsız yaklaşıldığı için bu konu üzerinde yeterince yoğunlaşılmamıştır. Dolayısıyla nasıl uygulanacağı konusunda netleşmiş bir görüş birliğine varılmadığı gibi, uygulamada doğabilecek muhtemel tehlikeli yanlara yeterince dikkat çekilmemiştir.

Askerlik yasasının işletilmesinde sürece esas olarak damgasını vuran Kör Cemal'in anlayış ve pratiği olmuştur. Olumlu birçok adım atılmasına rağmen, en çok tahribatın zorunlu askerlik yasasında ortaya çıkması, yasanın ilk olarak onun tarafından pratiğe geçirilmesinden ileri gelmektedir. Daha sonra Kör Cemal'in pratiği mahkum edilmiştir. Ancak, bu anlayışın izleri silinmediği gibi, uygulamada her seferinde onun pratiğine saplanılmıştır. Çünkü, anlayışı sözde mahkum edilmiş, gerçekte pratiğini aynı anlayışla sürdüren birçok arkadaş gittikleri her alanda askerlik yasasına öncülük ederek aslında bu anlayışın devam ettirilmesini sağlamışlardır.

Kesinlikle ulaşılmayacak abartmalı hedeflerin yapının önüne konulması, çok sayıda kişinin tasvip edilmeyen bir yöntemle ve rastgele toplanmasına neden olmuştur. Hiç bir ön hazırlık yapılmadan ve zemin elverişli hale getirilmeden girişilen bu uygulama ağır tahribatları da birlikte getirmiştir. Bir yandan halkın tepkisi çekilirken, diğer yandan gerilla savaşının ve yaşamının zor koşullarına ayak uyduramayan, hasta ya da küçük yaştan kişilerin de içinde bulunduğu, çok sayıda savaşçının bu şekilde saflara yığılması gerilla birliklerinin hantallaşmasına yol açmıştır. Bunlardan kaçanlar olmuş ve mücadeleye zarar vermişlerdir. Yasanın uygulanmasında halkın düzeyi, tepkilerin dikkate alınması ve eğitim-ikna faaliyetinin geliştirilmemesi birçok ailenin mücadeleden soğumasına veya göç etmesine yol açmıştır. Aynı şekilde, bazı aşiret güçleri, bunu da gerekçe göstererek mücadeleye düşman kesilmiş, düşmanın silahını almış ve zarar vermişlerdir.

Gerek zorunlu askerlik ve gerekse gönüllülük yasasının ordu kuruluşunda gerçek işlevine kavuşması için bunun yoğun bir ilgilenme, sıkı bir denetim ve eğitimle bütünleştirilmesi gerekir. Askerlik yasasında sadece doğru bir seçim, sorunun çözümünde yetmiyor. En çok ihlal edilen doğru seçimle birlikte, alınan savaşçının tüm ihtiyaçlarının karşılanmasından tutalım, yakından ilgilenmeye, eğitiminden tutalım deney ve tecrübe kazandırılarak savaştırmaya kadar hemen her konuda yoğun bir çaba göstermek gerekir. Ancak bu anlamda atılan adımlar çok sınırlıdır. Öncelikle doğru seçim ilkesine çok az riayet edilmiştir. Bu ilke tutturulmadıktan sonra yoğun ilgilenme ve eğitim fazla bir anlam ifade etmez. Ancak buna rağmen, ilgilenme ve eğitim de istenilen şekilde sürdürülmemiştir, sınırlı olmuştur.

Askerlik yasasının uygulanmasındaki eksiklik ve yetmezliklerden biri de bu yasayı uygulama gücünü göstermemedir. Uygulamanın yapıldığı alanlarda yaşanan yetmezliklere tepki olarak veya güç büyütmekten korkulduğu için, bazı alanlarda da yasa ya hiç uygulanmamış veya çok sınırlı uygulanmıştır.

Botan Eyaleti dışındaki eyaletlerde dört yıllık süreç içinde iki alay gücünde savaşçı çıkarılmıştır. Çıkan savaşçıların tümü gönüllülük temelinde saflara alınmıştır. Ancak orana bakıldığında mevcut potansiyelin çok az bir kesiminin saflara çekildiği anlaşılmaktadır. Nüfusun en yoğun olduğu bu alanlarda binlerce savaşçı çıkarmak mümkündü.

Gerilla savaşında hareket ve vuruş tarzı

III. Kongre'den sonra silahlı mücadelemizin temel merkezi alanı olarak yine Botan alanı seçilmiştir. Ancak Botan temel alınmasına rağmen buraya dayanılarak gerilla savaşının ülkenin geride kalan diğer tüm eyaletlerinde oturtulması ve yaygınlaştırılarak gerilla savaş alanlarına dönüştürülmesi tüm alanların önüne bir hedef olarak konulmuştur. Ancak eyaletler bünyesinde kendi alanlarında genişliğine ve derinliğine kök salmadan ziyade Botan veya dış bazı alanlara dayanarak mücadeleyi geliştirme anlayışı güdülmüş, bu da ülkenin tüm eyaletlerinde hedeflenen düzeyde bir açılımın sağlanmamasına yolaçmıştır. Çıkarılan savaşçılar aynı şekilde Botan veya dış alanlara aktarılmış, bulundukları alanda yetiştirilip yeni alanlara açılım sağlamada seferber edilmemişlerdir. Görülmektedir ki, gerilla savaşının ülke genelinde gereğince yaygınlaştırılamamasında, olanaksızlıklar, güç getirememe, coğrafik ve iklim koşullarının elverişsizliği gibi faktörler değil, gerilla mücadele tarzının yeterince oturtulmaması rol oynamıştır. Bunun sonucu olarak da eyaletler stratejik konumlarına denk düşen bir rol oynamamışlardır.

Başta Botan olmak üzere, tüm eyalet ve bölgelerde üzerinde en çok oynanan ve amacından saptırılarak ciddi kayıplara yol açan olguların başında gerillanın hareket ve vuruş tarzı gelmektedir. Son dört yıllık silahlı mücadele tarihimizin pratiğine baktığımızda, kesinlikle gerilla savaşının, onun hareket ve vuruş tarzının uygulanmak için değil, ihlal edilmek veya oynanarak tahrip edilmek için geliştirildiğini görmekteyiz. Bu süreç içinde sağlıklı bir gerilla, onun hareket ve vuruş tarzından bahsetmek mümkün değildir. Gerilla savaşından sapış ile hareket ve vuruş tarzının tersten uygulanması elbette her eyalette farklı farklıdır. Ancak hepsinde ortak olan bir nokta vardır; o da, gerilla savaşının yetkince uygulanmaması ve hareket tarzının bir tarafa bırakılarak gerilla dışı bir vuruş tarzının geliştirilmesidir.

Gerillanın başta gelen özelliği; planlı hareket etmesidir. Gerilla doğası gereği merkezi planlamanın çok katı uygulanmasını reddeder. Bu anlamda gerillayı kuralllı-kuralsızlık gibi, planlı-plansızlık olarak da

belirtmek mümkündür. Planlamada gerillayı en çok ilgilendiren bölüm genel merkezi planlama değil; ayrıntıda hareket, vuruş ve hedefler programının en ince detayına kadar planlanmasıdır. Gerilla bu yönü ile müthiş planlı olur. Hedef, vuruş ve harekette plansızlık gerillanın ölümüdür. Boş, avare, hedefsiz ve rastgele pratiğin üstü kazındığında görülecektir ki, kesinlikle plansız hareket edilmiştir. Plansızlık, gerillanın hem faaliyetlerde ve hem de düşmana karşı mücadelesinde sağa veya sola savrulmasının başta gelen nedenidir. Gerillada plansızlık mevcut olanakların devrime kanalize edilmemesidir. Ama aynı zamanda hedeften sapış, rastgelecilik ve düşmanın özel savaş politikasının boşa çıkarılmamasıdır. Hedefler programı iyi planlanmadığı için birçok güç yersiz yere düşman yapıldığı gibi, isabetsiz hedeflere yönelinerek de birçok darbe yenmiştir. Yine eylemde plansızlık egemen olduğu için hedefe ulaşmama ve darbe yemenin onlarca örneği yaşanmıştır. Plansız, rastgele bir pratik sergilendiği için açığa çıkarak düşmana yem olan gruplar olduğu gibi, düşmanın operasyon ve baskılarına dayanamayarak oradan oraya savrulan ve sonunda tuzağa düşerek imha olan bir çok birlik de vardır. Sonuç; gelişme yaratabilecekken, olanakları değerlendirmeme; düşmanı vurma fırsatı varken, peş-peşe darbe yeme; düşmandan kapılması gerekirken, düşmana birçok değerin kaptırılması olmuştur.

Gerillada plansızlık kadar abartılı planlar da tahribat yaratmıştır. Somut hiç bir gelişmeye dayanmayan ve tamamen subjektif niyetlerle hazırlanan planları gerçekleştirmek üzere pratiğe sunulduğunda ya yerine getirilmediği için inançsızlık yaratmış ya da hedefe varmak için gözükara bir şekilde hareket edilmesine neden olmuştur.

İnisiyatif; gerillanın hareket ve vuruş özgürlüğü, onun hedefe varma kabiliyetidir. Bu özellikleri kaybeden bir gerillanın başarıya ulaşması düşünülemez. Dört yıllık pratiğin sonuçlarına bakıldığında, gerilla savaşının yitirilen en önemli özelliğinin inisiyatif olduğu görülecektir. Kuşku yok ki her dönemde inisiyatif tümden yitirilmemiştir. Bazı dönemlerde gerillanın inisiyatifinde gelişen süreçler de yaşanmıştır. Ancak dört yıllık gelişmenin ülke genelindeki düzeyi değerlendirildiğinde, inisiyatifin esas olarak yitirildiği ortaya çıkmaktadır. Buna en iyi örneklerden birisi, mücadelemizin hedeflenen tüm alanlarda gereğince geliştirilmeyip daha çok belli alanlarda yoğunlaşmasıdır. Bu, düşmanın güçlerini bu gibi alanlara yığarak kuvvetlerimize belli zararlar vermesini doğurmuştur.

Silahlı mücadelede inisiyatifin yitirilmesine yol açan bir başka gelişme de; gerilla savaş tarzının özellikle Botan'da ihlal edilmesi ve gerilla hareket tarzı yerine bazen hareketli savaş tarzının uygulanmasıdır. Aslında hareketli savaş tarzı da diyemeyeceğimiz, daha çok dar sınırlar içerisinde sıkışma ve savunma anlayışının zorunlu bir sonucu olarak kalabalık birlikler halinde hareket etme, düşmanın; açığa çıkmış, kendini gizleyemez ve ağır hareket etmek zorunda kalan birliklerin üzerine gelerek inisiyatifi elinde bulundurmasına yol açmıştır. Gidilen yerde bu tür birliklerin hareket tarzı kamufle edilemediği için düşman tarafından takip edilmiş ve en uygunsuz yerlerde sıkıştırılarak darbelenmiştir.

Düşman kuşatması altında çıkan çatışmaların çoğu, zamanında açılım sağlanmadığı için, dar bir alanda sıkışan grupların düşmanın saldırıları karşısında savunmada kalarak inisiyatifi yitirimesinden ileri gelmiştir. Ancak bu istenilmeyen çatışmaların sadece bir nedenidir. İkinci bir nedeni de; düşmanın üzerine yürümeyerek savunma konumunda kalmadır. Saldırı ruhu olmayan grupların günlerce aynı noktada kalarak kendisini açığa çıkartması düşman inisiyatifinde gelişen çok sayıda çatışmanın esas nedenidir. Başlangıçta biraz zorunluluktan ileri gelen bu çatışmalarda, iyi bir savunma direnmesinin gösterilmesi ve kayıp vermeden düşmana birçok darbenin indirilmesi, daha sonra bu tarz bir çatışmanın anlayış düzeyine çıkartılarak sürdürülmesine yol açmıştır. Düşman süreç içerisinde bu çatışmalardan ders çıkartarak, savunma mevzilerini yarma taktiği geliştir ve bu temelde peş-peşe darbe indirmiştir. Buna karşılık, yanlış bir taktik olmasına ve kesinlikle bu anlayışta ısrar edilmesi halinde darbe yenileceği bilinmesine rağmen, bu çatışma biçimlerini terk etmeyen, bunda ısrar eden bir pratik sergilenmiştir.

Gerilla savaşında aynı zamanda güç büyütmeye tümden yanlış yaklaşılmıştır. Sağ savunmacı anlayışın bir sonucu olarak gelişen kalabalık, hantal grupların örgütlendirilmesi, gerilla savaşından sapmanın en önemli belirtilerinden biri olmuştur. Birliklerin bu tarzda örgütlendirilmesi, yayılmayı önlediği gibi hız, kabiliyet, gizlilik ve inisiyatif gibi, gerillanın en temel bazı özelliklerini işlevsiz bırakan bir pratiğin başlangıcı olmuştur.

Gizlilik; hareket tarzında gerillanın şah damarıdır. Kalabalık grupların örgütlendirilmesi, Botan'da gerillanın kaçınılmaz olarak açığa çıkartılmasına neden olmuştur. Ağır, hantal, manevra gücünden yoksun birliklerin istese bile gizlenemeyeceği açıktır. Sadece lojistik sorunu bile grupların açığa çıkartılması için yeterlidir. Birliklerin örgütlenme tarzından dolayı hareket tarzının legalize edilmesi, düşmanın rahatlıkla saldırıya geçmesine, inisiyatifi kapmasına ve bu temelde birçok darbenin yenmesine neden olmuştur. Hızla hareket etmeyen, manevra kabiliyetinden yoksun, açıktan hareket etmek zorunda kalan birlikler düşmanın saldırılarına açık kapı bıraktığı, için istenilmeyen birçok çatışmaya girilmiştir. Açık ki gizliliğin ihlali sadece kalabalık grupların varlığı ile izah edilemez. Aynı zamanda küçük gruplar da kendilerini legalize ederek darbe yemiştir.

Gerilla savaşının en belirgin özelliği; onun çok hızlı hareket etme kabiliyetine sahip olmasıdır. Gerillanın hızlı hareket etmesi, onun örgütleme tarzından ileri gelir. Küçük nitelikli gruplar her zaman hareketlidir. Ancak bu hareket tarzı 1987 yılından itibaren önemli ölçüde yitirildi. Kendini koruma taktiği, kalabalık gruplarla hareket etmeyi oldukça rağbet edilir hale getirdi. Böylece gerilla savaşında hız, yerini hantallık ve hareketsizliğe bıraktı. Kalabalık gruplarla hareket etme, zamanın büyük kısmının yollarda geçmesine, lojistik sorununun ağırlaşmasına, grubun açığa çıkmasına, yapının yıpranmasına ve günlerce aynı yerde hareketsiz beklenmesine yol açtı. Hareketsiz, günlerce aynı yerde bekleme düşmanın sürekli saldırıya geçmesine ve darbe vurmasına neden oldu.

Gerillanın en önemli özelliklerinden biri de, onun manevra kabiliyetine sahip olmasıdır. Manevra, gerilla savaşında inisiyatifi elinde bulundurma hareketidir. Manevra bizde en çok yanlış anlaşılan ve ihlal edilen bir hareket tarzı olmuştur. Manevra adına düşmandan sürekli kaçış, düşmandan kurtulma değil, düşmana yem olmanın aracına dönüşmüştür. Bu tarz bir manevranın gerillayla alakasının olmadığı açıktır. Şimdiye kadar manevralar büyük çoğunlukla düşmanın takibinden kurtulmak veya inisiyatifinin dışında gelişen eylemlerde zorunlu olarak başvurulan bu hareket olmuştur. İnisiyatif yitirildikten sonra, başvurulan bu hareket çoğu zaman isabetsiz kararlar doğrultusunda yapıldığı için ağır darbeler yenilmiştir.

4 yıllık silahlı mücedele pratiğimizde en tahripkar ve birçok grubun imhasına yol açan anlayışlardan biri de, boş pratikçi, asi-avare ve intiharvari köylü isyancılığının ge lişmesidir.

Mardin'de, yapılan onlarca müdahaleye rağmen kayıpların önüne bir türlü geçilememesinin eğer bir nedeni deşifre olmuş sığınaklarda saldırı ruhunun kaybedilerek savunma konumunda kalınması ise, diğer bir nedeni de buna tepki duyularak yapılan intiharvari sol çıkışlardır. Zemin dikkate alınmadan ve hiç bir tedbire baş vurulmadan köylere rastgele giriş, uygun olmayan yerlerde konumlanma ve eylem adına yapılan ölçüsüz girişimler Mardin'deki kayıpların esas nedenidir. Serhad'daki kayıplarda da boş pratikçilik, avare dolaşma ve tepkisel çıkışlar önemli bir rol oynamışıtır. Kalıcı bir sonuç almadan sürekli hareket halinde olarak boş bir pratikçiliğin sergilenmesi ve ardından bu tarz yaşama tepki duyularak yanlış bir hareket tarzının tutturulması; açıktan hareket etme ve yanlış konumlanma, yenilen darbelerin başlıca nedeni olmuştur.

Gerilla hareket tarzının ihlalinde ifadesini bulan bu yanlış yaklaşımları aşmaya yönelik önemli bazı çıkışlar elbette yapılmıştır. Gerek gerilla savaşının açılımında ve gerekse eylemsel alanda düşmandan inisiyatifi alan ve partinin siyasal etkinliğini artıran çok önemli bazı çıkışlar olmuştur. Ancak sağlanılan bu gelişmeler sürekklileştirilemediği için, dönemi kurtarmaktan uzak kalınmıştır. Silahlı mücadelenin yol açtığı gelişmelerin süreklileştirilmemesi, sadece gerilla hareket tarzının ihlalinden değil, aynı zamanda döneme cevap verecek bir vuruş tarzının da hayata geçirilememesinden ileri gelmektedir.

Kürdistan'da düşmana taktik geri adım attıracak ve gücünü dağıtarak hedef durumuna getirecek en etkili eylem biçimi gerilla savaşının yaygınlaştırılmasıdır. Yaygın gerillanın etkili pusu, baskın, mayınlama, ekonomik kaynaklara yönelme, şehir baskınları, sabotaj, ulaşımın felç edilmesi, sosyal, kültürel kurumların tahrip edilmesi gibi çok çeşitli eylem biçimleri ile geliştirilmesi, düşmanı şaşkına çevirecek, gücünü dağıtacak ve sürekli indirilen darbelerle gücünü tüketecektir.

Kısaca dört yıllık silahlı mücadele pratiğimizde gerilla savaşının hareket ve vuruş tarzında görülen hatalı tutum ve yaklaşımlar bu şekilde görülebilir. Bu tarzda geliştirilen gerilla mücadelesinin, gerillanın hareket ve vuruş tarzından çok, onun ihlalini içerdiği, dejenere ettiği ve ağır tahribatlara neden olduğunu belirtmek gerekir. Gerilla savaşında taktik dışı bir yaklaşımın gösterilmesinin, sadece silahlı mücadelenin gelişmesini engellemekle kalmadığı, aynı zamanda yüzlerce arkadaşın şehit düşmesine neden olarak, yapının, halkın moralini, yaşamını alt üst ettiği, saldırı ruhunu köreltiği ve düşmana karşı topyekun başkaldırısını olumsuz yönde etkilediğini pratik deneyim kanıtlamış bulunmaktadır.

Çeteciliğe karşı mücadele

Ulusal kurtuluş mücadelemizde çözülmesi gereken önemli bir sorunumuz da, çeteciliğe karşı mücadelede doğru yaklaşımın örgütlendirilmesidir. Bugüne kadar gösterilen yanlış yaklaşımlar sonucu, mücadelemize karşı sürdürülen özel savaşa oldukça malzeme sunulmuştur.

Partimizin, ajan ve işbirlikçi kesime karşı mücadelesini doğru kavramak, aynı zamanda, ulusal kurtuluş saflarında yer alması gereken sınıf ve tabakalara doğru yaklaşmaktan geçer. Çeteciliğin özellikle taban kesimi, yoksul köylü kesiminden oluşmuştur. Bu kesimler ucuz, günlük çıkarlar temelinde bir yaklaşım gösterildiği için veya ulusal kurtuluş mücadelemiz saflarına kazanmadığımız için çeteciliğin bu kesim üzerinde rahat oynamasına fırsat verilmiştir. Burada günlük, basit çıkar temel alınmıştır. İkincisi; sivri uçlara, ihanet odaklarına ölümcül darbelerden ziyade, tacizi geçmeyen bir eylem anlayışı hem düşman odaklara cesaret vermiş hem de, ne devrim ne de çetecilik saflarında yer almayan orta kesimi olumsuz yönde etkileyerek, devrime olan güvenlerini zayıflatmıştır. Bir kere devrimci zoru kişisel, sınıfsal özelliklerini koruma temelinde kullanma, hedefleri iyi seçmeme, rastgele, apolitik yaklaşımlar çeteciliği çözmeden ziyade, çeteciliği birleştirmiştir. Bir yandan çeteciliği güçlendiren, birleştiren anlayışlar yaşanırken diğer yandan, tam olmasa da, çeteciliğin çözülmesi için etkin eylemler gerçekleştirilmiş; çeteciliğin gelişmesini önleyenbilmiş eylemlerin varlığı birçok eyalette gündeme gelmiştir. Fakat tek tek eylemlilik düzeyinde kalmıştır. Gereken süreklilik kazandırılamamıştır. Bu konuda taktiğe denk gelen ve siyasi-askeri sonuçları olumlu olan eylemlerin varlığını da belirtmek gerekir. Yine baştan beri olumsuz yaklaşımlarla birlikte olumlu sonuç yaratan doğru yaklaşımların da olduğunu vurgulamak gerekir. Başta Botan Eyaleti olmak üzere, diğer eyaletlerde de böylesi durumları görmek mümkündür.

Eğer bugün birçok çete bize karşı mücadele vermiyorsa, bu genel gelişmelerin yanında, doğru yaklaşımların da büyük payını, bu yönlü bir çalışmanın baştan beri var olduğunu göstermektedir. Özellikle 90 yılının başından bu yana, bu yönlü olumlu yaklaşımlar ve mücadelemize fayda getiren durumların ağırlıkta olduğunu vurgulamak gerekir. Ancak bu durumu süreklileştirmede yetersizliklerin bugün halen devam ettiğini belirtmek gerekir. Hatta son dönemlerde az bir kesimin dışında diğer kesimler bizimle ilişki içinde olmuşlardır. Yani bu konuda tarafsızlaştırma ve kazanma faaliyetlerinde 90 yılında olumlu bir gelişmenin varlığını belirtmek gerekir.

Sonuç olarak; işlenen hataların olumsuzluğundan yola çıkarak çeteciliğe karşı mücadelenin yürütülmeyeceği veya barış içinde bir arada yaşanılacağı düşüncesine saplanmak doğru olmaz. Ancak bu konuda atılacak her adımda, seçilecek hedefte ve tarafsızlaştırmada temel alınacak şey, çeteciliğin çözümü ve işlevsiz bırakılmasının esas alınması, ulusal kurtuluşçu çıkarın herşeyin üstünde tutulmasıdır. Parti ve mücadelemizi zor durumda bırakan ve giderek bir gelenek haline getirilmek istenen ucuz eylem anlayışından sakınmak gerekir. Çetecilik uzun süreli bir direnmeden yoksundur. Şu an çetecilik dağılma ile karşıkarşıya kalmış, yıpranmış bir durumu yaşamaktadır.

Lojistik ve cephane sorunu

Yürütülecek savaşın lojistik ve cephane ihtiyacının varlığından hareketle, bu sorunda merkezi bir toplama ve uygun dağıtıma gerekli yaklaşım gösterilmemiştir. Daha çok, basit ve günlük bir ihtiyaç olarak ele alınmıştır. Uzun süreli halk savaşı esprisi temelinde bir yaklaşım söz konusu değildir. Bu temelde genelin ihtiyaçlarını karşılama yerine rastgelecilik, bögecilik, grupçuluk hakim olmuştur. Sistemli bir toplama ve dağıtma örgütlendirilmediği için, pratikte hangi bölge ve birliğin ne kadar ihtiyaç duyduğu gerçek anlamıyla bilinemez. Bu nedenle pratikte doğru bir uygulama hayata geçirilmediğinden dolayı, bu sorun kişilerin veya bölgelerin insafına terkedilmiştir. Var olan örgütsüzlüğün ortadan kaldırılması için gereken tedbirlere yönelinmemiştir.

Bu konuda olumlu düşünce ve kararlara zaman zaman ulaşılmasına rağmen pratikte gerekli adımlar istenilen düzeyde atılamamıştır. Bu nedenle depolamalar, bölgelerdeki mevcut güce göre ve mevsimlik ihtiyaç için yapılmıştır. Hiç bir eyalet ve bölgemiz savaşın gelişim seyrini dikkate almamış, bu doğrultuda bir hazırlığa girmemiştir. Bu anlayışın bir ürünü olarak, mücadelemizin gelişmesi ile birlikte, büyük sayıda savaşçının katılımı (özellikle serîhildanlarla birlikte yoğun bir savaşçı akımı başladı) dikkate alınmadığı için ve her bölge kendi sorununu kendi çapında çözemediği için, bu konuda belli bazı bölgelere yüklenme yaşanınca tam bir çıkmaz içine girildi. Şayet birçok bölgemiz bu konuda üzerine düşeni yapmış olsaydı, bazı bölgelerimiz aşırı derecede zorlanmazdı.

Depoların yapımında gerekli gizlilik kurallarının ihlal edildiği ve bu işlerle uğraşan gücün seçimine gereken önemin verilmediği de görülmüştür. Salt bu durumdan kaynaklanan bazı ihanetler sonucu, birçok lojistik ve cephanenin düşmana kaptırılması yaşanmıştır. Yine değinilmesi gereken, lojistik ve cephanenin temini sorunudur. Düşmanın mallarına el koyarak bu sorunu önemli oranda çözmek mümkünken bu konuda sınırlı adımlar atılabilmiştir. Diğer taraftan halktan bazı kesimlere aşırı yüklenme olmuş, bu da çeşitli zararlara yol açmıştır.

Aynı konuda en çok görülen diğer bir nokta ise, parti kaynakları ve imkanları üzerinde israfçı ve tasarrufçu davranma anlayışıdır. Bazı bölgelerimizde partinin birçok kaynağı mavcuttur. Oysa, bir eyaletin sorunlarını halledebilecek durumda iken tersine partinin imkanları üzerine oturup diğer birçok mıntıkayı zor duruma sokması gibi durumlar gelmiştir. Yine, mevcut imkanların bolluğundan dolayı alabildiğine bir israfçılık geliştirilmiştir. Birçok birliğimiz giyecek, atacak mermi sıkıntısı, para sıkıntısı, silah sıkıntısı çekerken bazı bölgelerimizde bu malzemeler ya depolarda çürütülmüş, keyfi kullanılmış veya bir mermiyi çok dikkatli atması gerekirken haddinden fazla harcamalar görülmüştür. Bu mantık, "benim bölgem", "benim takımım" diye dar grupçuluk anlayışının sürdürülmeye çalışılmasıdır.

Lojistik ve cephane konularına yaklaşım, parti değerlerine yaklaşım demektir. Lojistiğe ve cephaneye gereken önemi vermeyen anlayış, parti şehitlerine değer vermeyenle eşdeğerdedir. Değer yaratmayan anlayış, yaratılan değerlerin kullanımını doğru bir tarzda yapamaz. Dolayısıyla savaş, üslenme, değerlere bağlılık ilkesi ile içiçe ele alındığında bir anlamı olabilir. Çünkü savaşı geliştirmemek, bu sorunların üzerine yeterince eğilmemek, sadece ihtiyaç duyduğu veya aklına geldiği için bu soruna yaklaşmak parti ve ulusal kurtuluşun çıkarlarını reddetmek anlamına gelir.

Bu nedenle, keyfiyetciliğe, bireyselliğe son vermek için; ulusal kurtuluş mücadelemizin çıkarlarını her şeyin üstünde tutarak pratik ve örgütsel tedbirlerin alınması mutlaktır.

PKK IV. Ulusal Kongresi belgelerinden özeleştiriler

B. arkadaşın özeleştirisi:

"Azmeden ve kendisini işe tüm özüyle veren birisinin altından kalkamayacağı sorun yoktur!"

Ortadoğu'da sıcak savaş çığlıkları ile yaşanan hızlı ve karmaşık bir süreci yaşamaktayız. Bu yeni politikaların belirlendiği, bölge haritalarının yeniden çizilmek istendiği bir dönemi ifade etmektedir. Süreç yoğunlaştırılan özel savaşla ulusal kurtuluş savaşımızın ezilmek istendiği, bunun yanısıra kitlelerde yankısını bulan devrimci savaşımızın ayaklanmalar biçiminde kitle eylemliliğini gündeme getirdiği, kitlelerin parti öncülüğünde savaşa karar verdiği, ordulaşmanın güçlü zemininin oluşarak devrimci savaşımızın zaferi yakalama imkanı ve olanaklarının en çok oluştuğu bir döneme tekabül etmektedir.

IV. Ulusal Parti Kongremiz böylesi bir ortamda ve ülke koşullarında gerçekleşmektedir. Bu kongremizin anlam ve önemini ortaya koyduğu gibi, kongremizin gündemini de belirlemekte ve gündemin doğru çözümünü zorunlu kılmaktadır.

Gündeme doğru cevap tarihe doğru cevap olacağı gibi bu konuda yaşanacak en ufak bir kararsızlık, zayıflık parti ve savaş hareketimizi ciddi tehlikelerle karşı karşıya bırakarak hiç de haketmediğimiz ağır sorunların yaşanılmasını beraberinde getirecektir. Bu parti ve parti çalışanları olarak bizleri önemli bir tarihi evrenin sınavı ile karşı karşıya bırakmaktadır.

Geçmiş yaklaşımların dönemi karşılayamayacağı, sorunlara çözüm olamayacağı ortaya çıkan bir gerçekliktir. Kaldı ki, parti karşıtı anlayışlar bu yaklaşımların yön verdiği devrimciliğin oluşturduğu ortamın ürünü olarak gelişti. Partiyi parti yapan değerler böylesi bir ortamda özünden boşaltılmaya, yozlaştırılmaya çalışıldı. Kendi kendisi ile çelişki, karşıtlık bu devrimciliğin ürünü olarak gelişti. Bu zemin üzerinde, savaşa teğet geçen, inançsızlığı yaşayan, yaşatan burjuva liberal anlayışlar, sonuçta parti ve halk düşmanlığına varan feodal-komplocu pratikler boy verdi ve bunlar bizlerin de olduğu zeminlerde, yanıbaşımızda gelişti.

Kişi olarak kendimizi yaşanan süreçten sürecin ortaya çıkardığı sorunlardan ayrı olarak ele alamayacağımız açık. Belki sonuçta halk ve parti düşmanlığına varan anlayışların savunucuları, uygulayıcıları olmadık. Ama sergilediğimiz pratikle bu anlayışların gelişip güçlenmesine ortam sunduk. Önemli tahribatların yaşanmasına yol açtık.

Neydi bu pratik? Bunun doğru çözümü geleceğe atılacak ilk adımı oluşturacağından, partiyle yürümek isteyen, partilileşmek isteyen tüm parti çalışanları açısından çözüme kavuşturulması gereken bir sorudur. Atılacak bu ilk adım geleceğe yürüyüşü de önemli oranda belirleyecektir.

Başta da belirttiğim gibi, anlayışta parti ve halk düşmanlığına varan anlayışların savunucusu ve uygulayıcısı olmadım. Ancak kendini dar görev ve sorumluluklar içerisinde hapseden, genel görev ve sorumluluklarından uzak, bu anlamda ne görev ve sorumluluklarına sahip çıkan ve ne de vazgeçen, sorunları kısmen gören, ancak aşılması yönünde kendisini çözüm gücü olarak görmeyen, çözümü daha çok başkalarından bekleyen, bunu bulamayınca da içine kapanan, edilgen, içten içe öfkeli, bunu zaman zaman dışa vuran, bazen de vurdumduymaz bir tavır içerisine girerek boşveren, sorunlara daha çok pratik yönleriyle yaklaşan, bireysel, bundan dolayı örgüt gücünü harekete geçirmeyen bir pratiğin sahibi oldum. Taktik önderlik sahasında yaşanan iddiasızlığın yön verdiği bu pratik, III. Kongre sonrası yaşanan süreçte ağırlıklı yön oldu.

Bunu pratik süreç içerisinde ele alıp aşamaya çalışacağım.

III. Kongre ve kongre çalışmalarının alana taşırıldığı döneme kadar .... alan faaliyetleri içerisinde yer aldım. Bu dönem faaliyetlerinde, istenilen bir gelişme temposu tutturulmasa da belli kazanımların ortaya çıkarıldığı, sorunlar üzerine belli bir yoğunlaşmanın sağlandığı, kişilikte partileşme alanında belli adımların atıldığı bir dönem oldu, benim açımdan. Pratik kendi içerisinde belli yetersizlikler taşısa da savaş ve savaş sorunları üzerine belli bir yoğunlaşmayı sağlamış, gelişme açısından olumlu bir zemini oluşturmuştur. Atılan bu adım eğer III. Kongre çizgisinin özümsemesiyle birleştirilseydi önemli gelişmeler sağlanabilecekti.

Böylesi bir yapıyla, alana taşırılmaya çalışılan III. Kongre sürecine, ortalarına doğru katıldım.

(...)

Kör Cemal ve Şexmus tarafından dayatılan anlayışı kavramada, sergilenen pratikte bazı sonuçlara ulaşmıştım. Durumu bazı arkadaşlarla kısmen tartışmak istediysem de ortamın yarattığı baskı, sorunu gündemleştirmeyi engelledi.

(...)

Yaşadığım bu durum süreç boyu çalışmalara da yön verdiğinden birimde çalışmaların içinde yer alsam da, özde yaşamamayı getirdi. İçe kapanık, edilgen bir konum içerisine girerek, kendimi sorunlara kapattım. Bir yanda bazı olumsuzlukları görme, diğer yandan karşı koymama, susma. Bu içten içe bir birikime de yol açtığından, sorunların üzerinde yoğunlaşmaya da ortam bırakmıyordu. Bu durum beni parti sorunlarından uzaklaştırdığı için önderliğin alana yönelik müdahalesini de kavramamaya götürdü. Müdahaleyi çalışma tarzına yönelik bir eleştiri olarak algılama -ki böyle yansıtıldı-, esas yönünü görememe durumuna düştüm.

Biçimde dayatılan mantığı bazı yönleri ile görme durumu olsa da özde görmeme, sürece fazla anlam vermemeye ve içte kendi kendimle hesaplaşma konumuna girmeme yol açtı. Bunun geliştirdiği mantık, birey olarak varım mantığı oldu. Bu mantık beni sorunlardan soyutladığından, örgüt içi sorunlardan kaçmayı, özde örgüt olayından uzaklaşmayı yarattı. Böylece sorunlar üzerine netleşmeyen bir kafa yapısı ile III. Kongre sürecini fazla kavramadan ülke pratiğine yöneldim.

Bu dönem ülke pratiği kısa sürdü. Girişle birlikte yaşanan bir çatışma uzun bir süre pratik dışı kalmaya yol açtı. Süreçte Parti Önderliği'nin ..... üzeri yeni müdahaleleri gelişti. Kör Cemal ve Şexmus unsurunun temsil ettiği anlayış belli yönleri ile deşifre edildi. Yine egemen kılınmak istenen anlayış kendisini ..... pratiğinde uygulamaya çalıştığı için pratik yanlar da açığa çıkmış durumdaydı.

Gerek Parti Önderliği'nin müdahaleleri, gerekse pratik sonuçlar dayatılan anlayışın bazı yönlerini kavramaya yol açsa da yapı halen sonuç konusunda netleşmemişti. Dayatılan çizgi, örgüt üzerine kurulan hesaplar ve kadro yapımızın içerisine itildiği durum konusunda halen bir muğlaklık yaşanmaktaydı. Anlayışın özünü kavramaktan ziyade niyet veya kişi olarak soruna yaklaşım gösterilmekteydi. Böylesi bir yaklaşım dayatılan çizginin parti ve halk düşmanı yanlarını görmemezlikten geldiğinden Parti Önderliği'nin müdahalelerine de istenilen karşılık verilmedi, kadro yapısı netleştirilemedi.

Soruna daha çok pratik görüntülerle yaklaşma, kişi düzeyinde ele alma, kadro yapısına empoze edilen anlayış ve bunun genel açısından yaşattığı tehlikeyi görmeme genelden ziyade günü kurtarma mantığına yol açtı. Nitekim kişi olarak içerisine girdiğim tutum da bu oldu. Kadro yapısını dayatılan çizgi konusunda aydınlatarak netleşmeyi sağlamaktan ziyade, alanlarda yaşanan tahribatın kısmen de olsa önüne geçme çabası içerisine girdim.

'87 pratiğine yön veren bu yaklaşım .... alan faaliyetlerinde kendisini en bariz biçimi ile yaşattı. Kör Cemal'i kişi olarak karşıya alma, alanda fazla tahribatın yaşanmamasını getirmişti. Ama tutum örgüte mal edilmemiş, yapı aydınlatılmamıştı. Yapı içinde halen belirtilen mantık itibar görüyor, yer yer savunuluyordu. Bu kısa vadede olumsuzluğun önüne geçse de uzun vadede tehlike teşkil etmekteydi. Tartışmalarımız hiç olmadı değil, tartışıldı. Ancak yapıya fazla yansıtılmadığından tutum bireysel kaldı. Yapıya mal edilemedi. Bu süreç Botan-Serhed Eyalet Konferansı'na kadar devam etti.

Konferans, dayatılan tasfiye pratiğine karşı olumlu bir adım oldu. Temsil edilen anlayış çeşitli yönleri ile değerlendirilip ortaya konuldu ve bunun sonucu olarak önemli kararlara ulaşıldı. Ancak atılan bu olumlu adım pratik tedbire dönüştürülemedi. Dayatılan parti karşıtı anlayışın yapı üzerindeki etkileri yeterince kavranamadığından düzeltme hareketi yeterince geliştirilemedi. Bu köklü bir özümseme olayını dıştaladığından, yeni dönem pratiğinde aynı anlayışın yeniden kendisini belli yönleri ile konuşturma tehlikesini de beraberinde getirmekteydi. Yaşanan bu kaygı belli yönleri ile gündeme getirildiyse de ısrarlı olunamadı. Bu durumuyla konferansın atfettiği yeni görevlerle ülke pratiğine yöneldim.

Yaşanan konferans süreci bazı yönleri ile kendi durumumu görmemi sağlamıştı, ancak, örgüt olayı karşısında halen önemli çarpıklıklar yaşamaktaydım. Halen "birey olarak varım" düşüncesi ile hareket ediyordum. Bu ise örgüt olayından beni uzak tuttuğundan, atfedilen görev ve sorumluluklardan uzak bir konum sunuyordu. Ölçü, örgüt değil kişidir. Bu durum birlikte faaliyet yürüttüğüm arkadaşların pratikte içine girdikleri bazı tutumlarla birleşince ortaya bireyciliğin yön verdiği bir pratik çıktı.

Söyleniyor, sorunlar ortaya konuluyor, ancak iş pratiğe gelince yönelme olmuyordu. Bir anlamda ortaya sürülen düşünce ile pratik arasında bir çelişki yaşanıyordu. Bu birlikte çalıştığım arkadaşlara karşı önyargılı bir yaklaşıma yol açtığından ortak çalışmayı da dıştalıyordu. Aynı şekilde içten içe bir tepkiyi de taşıdığından zaman zaman sekter çıkışlara yol açtığı gibi zaman zaman da boşvermişliğe yol açarak görmezlikten gelmeye götürüyordu. Bu yaklaşım pratik sorunlar karşısında devrimci tutumu dıştaladığından mevcut sorunların çözümünü de önemli oranda etkiledi. Sergilenen örgütlü bir birim faaliyetinden ziyade bireyciliğin yön verdiği dar pratikçilik oldu. Belli çabalar var. Hatta koşturma da var. Ancak örgüt gücünü harekete geçirmekten uzak olduğundan fazla ürün ortaya çıkaramayan, bu durumda da dönemin gerisinde sağ bir konum yaşandı.

1989 baharına kadar yaşanan bu durum, yapılan bahar müdahalesi ile belli oranda aşıldı. Müdahale gücü ile yapılan durum değerlendirmesi sonrası yürütülen faaliyette belli açılımlar sağlanarak, alanda önemli bir devrim potansiyeline ulaşıldı. Faaliyetlerin önü önemli oranda açılmıştı. Mevcut zemin üzerinde geliştirilecek bir silahlı eylemlilik, sağlıklı bir siyasal-örgütsel faaliyetle birleştirilebilse, alan önemli bir devrim odağı olarak örgütlenebilir, önemli roller oynayabilirdi. Ancak Ağustos sonları yaşanan ikinci müdahale mevcut ortamın önemli oranda heba edilmesine, olumluya doğru gidişatın ters yüz edilmesine yol açtı.

Ana birliğin alana gelişi ile birlikte, dayatılan anlayış tam olmasa da bazı yönleri ile kendisini hissettirebiliyordu. Özellikle kitle politikası, askerlik yasası, çeteciliğe yönelim konusundaki çarpıklık ilk gözlemlerdi.

(...)

Kişiliklerde yaşanan Kör Cemal'likler yine öne çıkarak kendisini pratiğe uygulama ortamına kavuşmuşlardı.

Kişi olarak dayatılan politikaya karşı devrimci tutumu sergilememem, belli uyarı ve uygulamanın sivri yanlarına karşı bazı çıkışlar içerse de fazla varlık göstermemem, ortamı, dayatılan parti karşıtı anlayışa bıraktığından, sonraki süreçte, devrim potansiyelini dağıtarak düşmana üzerinde oynayabileceği bir zemin sunan sağ tasfiyeci pratiğe imkan sundu. '89 sonbaharına kadar süren bu durum Parti Önderliği'nin müdahalesi ile geliştirilen Ülke İçi Parti I. Konferansı'na kadar devam etti.

Ülke İçi Parti I. Konferansı mevcut olumsuz gidişatın önüne geçmede ileri atılan bir ön adım, bir pratik tedbirdi. Talimatların ruhuna uygun hareket parti ve savaş sorunlarımızı tüm çıplaklığıyla açığa çıkarabilecek, geliştirilecek pratik tedbirlerle olumsuz gidişatın önüne geçilecekti. Bu durumuyla parti ve halk düşmanlığına vardırılan pratik mahkum edilerek yapı köklü bir düzeltmeye tabi tutulabilecek, böylece yeni atılımlar yapma imkanına ulaşılacaktı.

Konferans bu yönlü kapsamlı görevlerle yüklüyken sergilenen tutum tersi oldu. Mahkum edilmesi gereken parti ve halk düşmanı çizgi, onay buldu. Bu anlamda Konferans yaşanan sağ tasfiyeciliğin mahkumiyetini sağlayamadı, meşrulaştırarak onay verdi.

Konferans'a katılan bir kişi olarak ortaya çıkan sonuçta benim de payım vardır. Bunda Konferans'a yaklaşımdaki tavrımın belirleyici rolü oldu. Herşeyden önce, Konferans'ı zamansız bulmuş, bunun verdiği ön yargıyla, pratikten kaçışın gerekçesi olarak değerlendirmiştim. Buna da daha çok dönemin ortaya çıkardığı gelişmelerden dolayı varmıştım. Çünkü faaliyetler belli bir düzeye getirilmiş, en fazla ürünün derleneceği bir süreç yaşanmaktaydı. Konferans çalışmaları belli bir zamanı alıp götüreceğinden yaşanan olumlu zeminden yeterince yararlanmamaya yol açacaktı. Genel sorunlardan habersiz, sadece faaliyet yürüttüğüm alandaki gelişmelerden hareketle vardığım bu düşünce Konferans'a yaklaşımımı belirledi. (...)

Konferans sonrası çeşitli alanlardan gelen arkadaş yapısıyla yaşadığım kısa pratik süreç bazı sonuçlara ulaşmama yol açtıysa da, yapılacak fazla birşey kalmamış, iş işten geçmişti. Bu durumuyla partinin istemi üzerine Lübnan alanına çıkarak Akademi faaliyetleri içerisinde yer aldım

Akademi'de yaşanan süreç benim açımdan geçmiş pratiğin çeşitli yönlerinin kavranmaya çalışıldığı bir dönem oldu. Yaşanan süreç yüklü geçti. Bizzat Parti Önderliği'nin katılımıyla yapılan yoğun çözümleme ve değerlendirmelerle pratik faaliyetin tüm sorunları ortaya konularak kapsamlı çözümlemeler gelişti. Bu yönlü faaliyet kişi olarak çeşitli sorunlara yaklaşımda bir netleşmeyi sağladı, anlayış düzeyinde önemli bir birikime yol açtı. Süreç benim açımdan bir anlamda Partiyi kavrama, anlama dönemi oldu. Süreçte güç ve destek sunma, yol göstericilik sonuna kadar oldu. Anlam veremediğim, çözemediğim soruların cevabını önemli oranda buldum. Ancak bununla yetindim, daha fazla geliştirmedim. Geleceğin üstesinden gelebilme açısından taktik önderlik sahasında tutturulması gereken formasyon konusunda hala zayıflıklar vardı. Atılan bir ön adımdı. Var olanı daha da derinleştirmede, özümseyerek buna uygun bir şekillenmeye yönelmeden ziyade, pratik bazı işlerin peşinden koşarak esasla taliyi birbirine karıştırma, taliyi esasın önüne geçirme durumuna düştüm.

Devamı 31. sayfada

E. arkadaşın özeleştirisi:

“Görev ve sorumluluklarına gerektiği gibi sahip çıkmamak meydanı boş bırakmak demektir; boş meydanda herkes atını sürmek ister!”

(...)

III. Kongre'ye ülke pratik faaliyetlerinden sorumlu biri olarak katıldım. III. Kongre, partinin en yoğun ortamıydı. Bileşimden büyük bir yoğunluk ve karar gücü istiyordu. Ancak ben zayıf ve yüzeysel bir yaklaşımla katılım gösterdim. Birçok şeye başlangıçta yeterince anlam veremedim. Partinin dev gibi sorunlarına kendi gözlüklerimle yaklaştım. Benim yaklaşımlarımın yanılgılı olduğu gerçeği ortaya çıktı. Ancak zayıf ve az katılımlı bir devrimcilikle soruna çözüm gücü olunamayacağını süreç içinde kavramaya çalıştım. III. Kongre'de geçmiş pratik, tasfiyeci bir pratik olarak değerlendirildi. Birçok yanlış anlayış mahkum edildi. Bu pratikte, sorumlu biri olarak benim de önemli payım vardır. Partiye, onun ruhuna ve devrimci çalışma tarzına kendini tam verememenin, gerçekçi bir tarzda katılım yapmamanın doğurduğu olumsuz sonuçlar olmuştur. Doğrudan bunun bir öncüsü olmasam bile, partiye sahip çıkamamamdan dolayı bu olumsuz pratiklerin yaşanmasına ortam sundum. Benim kişiliğim ve subjektif niyetlerim bunun güçlü zemini oldu. III. Kongre tüm bu sınıf dışı anlayış ve pratiklerin mahkumiyeti üzerinde zafer kazandı.

III. Kongre gerçeğini başlangıçta tam kavramasam da, Kongre süreci ve sonrasında kavramaya çalıştım. Kendi kişiliğimde ve pratiğimde ortaya çıkan, partileşmeye gelmeyen, onu zorlayan yanları görmeye ve gidermeye çalıştım. Tabii ki bunları kavrayış düzeyim oranında bir dönüşüm yapmaya çalıştım. III. Kongre, Partimizin mücadele tarihinde ve halkımızın tarihinde bir dönüm noktasını teşkil ettiği gibi benim açımdan da önemli bir dönüm noktasıdır. Parti gerçekliğini bir bütün olarak kavrayış düzeyine çıkaramasam da birçok şeyi bilince çıkardığımı söyleyebilirim.

Bu temelde soylu değerler üzerine Kongre platformunda söz verdim. Kongremizin önümüzdeki mücadele dönemine ilişkin aldığı kararları hayata geçirme, dönemin devrimci görevlerini başarma sözüydü bu. Verilen sözlerin anlamını biliyorum. Bu bağlılık, kararlılık sözüdür ve anlamlıdır. Binlerce yoldaşın şahadeti bu söze bağlılığın ne düzeyde ve nasıl olması gerektiğini belirler.

Devrimci savaşı ülke sahasında geliştirmek için olanaklar Kongre öncesinde olduğu gibi sonrasında da vardı. Hatta sonrasında her bakımdan elverişli olanaklar fazlasıyla mevcuttu. Savaşı yürütecek kadro bileşiminden tutalım savaş araç-gereçlerine, her türlü maddi ve manevi desteğe kadar, küçümsenemeyecek ölçüdeydi. İç ve dış siyasal ortam elverişli, halkın mücadeleye desteği hazır durumdaydı. Esas görev bu elverişli ortama III. Kongre gerçeğini ve çözümleyiciliğini taşırmak ve siyasal-örgütsel görevleri gerilla taktiğiyle yerine getirmekti. Parti bana merkezi düzeyde görev ve sorumluluk vermişti, parti taktiğini hayata geçirme görevlerim vardı.

1987 başlarında Akademi alanında taktiğin yanlış uygulanmasına ve hatalı tutumlara Parti Önderliği'nin talimatıyla müdahale çalışmalarında bulundum. Talimatı Akademi yapısına taşırmakla beraber yönetimde sorumluluk aldım. Mevcut çalışmalar doğrudan denetimim altında yürütülüyordu. Birkaç ay süren çalışma sürecinde ciddi hatalar gündeme gelmese de önderliğin istediği çalışma temposu da, tüm yardımlara rağmen, tutturulamamıştır. Günlük talimat ve direktiflerle bir çalışma yürütülmüş, yapı görevlere hazırlanmıştır. Ancak yönlendirme sonucu işe koşma varken, yönlendirmenin olmadığı zamanlarda veya kendi inisiyatifine dayanarak aynı doğrultu ve aktivite tutturulamamıştır. Kendine liberal yaklaşımlardan tutalım karar ve çözüm gücü olmamaya kadar görülen yetersizlikler söz konusudur. Kendi öz gücüne dayanma ve inisiyatifli hareket etme yerine, bir yerlerden medet umma, destek verildiğinde iş yapma, desteğin olmadığı yerde ise kendi tarzında iş yapma, edilgen hareket etme durumu vardı. Bu yapı kendiliğindenliğe yolaçtığı gibi, olayları geriden değerlendirmeye de götürmektedir. Kendini aşmayan bu yapı koşulların esiri olmaktan da kurtulamamaktadır. Koşulları devrim lehine dönüştürme ve her koşul altında başarılı bir devrimciliği sergileme yerine koşulların etkisinde kalma vardır. Dış koşulların hiç bir zaman belirleyici olmadığı bilinen bir gerçektir. Ancak pratiğin buna dayandırılması çözümleyiciliği sınırlandırmaktadır. Çözüm gücünün gösterilememesi veya çözümsüz kalan sorunlar hem kişiyi hem de kişinin pratiğini sınırlayacak ve tıkanmayla karşı karşıya getirecektir.

Çeşitli alanlarda üst düzey görev ve sorumluluklar aldım. Sorumluluklarımın gereğini yerine getirmiş değilim. Hem kişiliğimdeki hastalıklar hem de başkalarından kaynaklanan hata ve yetersizlikler pratiğime damgasını vurmuştur. Ancak burda esas olan benim durumumdur. Geçmişte de bazı hususları dış etkenlere bağlı olarak izah etmiş olsam da kendimi esas almaya çalıştım. Çözüm getiremediğim yerde hem tepki duydum hem de içime çektim. Yaptığımın yanlış olduğunu bildiğim ve pişmanlık duyduğum halde zaman zaman bu durumu yaşadım. Deyim yerinde ise, güç getiremediğim durumları sineye çektim. Birçok şeyin doğru olmadığını bilmeme rağmen kendimi bu konuma düşürdüm. Bunda benim ezik kişiliğimin payı belirleyicidir. İkinci planda çevrenin etkisini belirtebilirim. Bir yerde, doğru tavırla yanlış tavır, parti ölçüleriyle kişilerin kendi ölçüleri, partiden yana olanlarla parti karşıtı olanlar, doğru söz ile yanlış söz, yapılması gerekenle yapılmaması gereken, partinin resmi ortamı ile gayri resmi ortam, doğru karar ile yanlış karar, yoldaşlık ilişkisi ile komploculuk ilişkisi ayrımlarının netliği yerine bulanık bir ortama yol verdim. İşte her türlü yanlış anlayışın boy vereceği ve onay göreceği bir ortam. Bu ortamda devrimci olan da var, devrimci olmayan da. Buna yolaçan esas etken, partiye ve devrimci görevlere gününde sahip çıkmamak, devrimci sorumluluğu gereklerine göre yerine getirmemektir. Bir devrimcinin nasıl olması gerektiğini sözde biliyoruz. Ancak önemli olan bunun pratik gereklerini yerine getirmektir. Burada kendimde gördüğüm temel hata, sorunlara örgüt silahıyla yaklaşmamamdır. Partinin bana verdiği yetkiyi kullanmadım. Yoldaşlık ilişkileri temelinde her şeyi halledebileceğim yanılgısına düştüm. Bu yanılgım derin oldu ve sonuçta durumu ağırlaştırdı. Çünkü bunun sonucu olarak ortaya çıkan durum, sorunun çözümsüzlüğü, beraberinde kendini sınırlandırmayı getirmiştir. Kendini sınırlandırmış bir kişilik görev ve sorumluluklarına gerektiği gibi sahip çıkmıyorsa meydanı boş bırakmış demektir. Boş meydanda herkes atını sürmek ister, atının en iyi at olduğunu, yarışta birinci olacağını söyler. Biz de kendimizi partili olarak gördük ama partiye sahip çıkamadığımızdan nasıl bir partili olduğumuz sonuçta ortaya çıktı. Mücadelenin her döneminde, bazı farklılıklar olsa da, özü itibariyle sonuçlar farklı değildir. Bu durum sorunların kapsamına bağlı bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Ciddi engellerin olmadığı ortamlarda biraz da olsa işlere sahiplik etme yolunda çabalar sergilenmiştir. Ancak çabalar öngörü ve politik bir kişilikle birleştirilmediğinden ürün yaratmaktan uzaktır.

Belli ki, taktik önderlik üstlenen kişiden yaratıcı çaba, ustalık, politik uyanıklık ve öngörü istenir. Ancak biz önderlik hattına gelmediğimiz, bundan kaçındığımız için görevler yerine getirilmemiştir. Merkezileşme, onun hayati görevlerini yerine getirme zorunluluğu açıktı. Faaliyetlerin gelişimi bu halkaya bağlıydı. Ancak ben kendimi bu göreve vermediğim için de birçok olumsuz unsurun bununla oynamasına, her türlü sınıf dışı pratik ve anlayışları dayatmasına, mücadeleyi buradan vurup felç etmesine olanak sundum. Benim sergilediğim, kontra pratiğin komploculuğuna açık davetiye çıkaran ve ona hizmet eden bir pratiktir. Çünkü partiye sahip çıkma, ona gelen tehlikelere karşı siper olma yoktur. Ancak tehlike her tarafı sardıktan, partinin kanla oluşan ilkeleri altüst olduktan ve kendimin ateş hattına girdiğini anladıktan sonra adeta uykudan uyanma söz konusudur. Partiyi koruma, ona sahiplik etme yerine kendini savunmaya alma en kötüsünden bir önderliktir. Böylesi bir devrimciliğin zerre kadar önderlikle alakası yoktur. Tamamen ilkesizdir. Her şeyi kendiliğindenciliğe bırakarak sonuçta hesapları kendi açısından yapan köylü-küçük burjuva devrimciliğidir. İşin başında kendini tüm özüyle vermekten uzak, dar çıkarlarını hesaplayan, ilkesiz, olumluya da olumsuzluğa da rahat kayabilen, uzlaşmayı esas alan bir devrimciliktir. Sınıf savaşına girmez, özünde sınıf savaşımını reddeder.

Pratik mücadele sürecinde partiyi dışardan ve içerden tasfiyeye yönelik düşmanca saldırılar oldu. Bunlara bırakalım örgüt tarzıyla cevap vermeyi, içine girilen tutumla buna açık kapı bırakma vardır. Görevlere sarılmamış, partiyi koruma yerine kendini esas almış olan sorumsuz devrimcilik bunun güçlenmesine zemin sunmuştur.

Burada önemle üzerinde durulması gereken Hogir unsurunun durumu vardır. Bu unsurun tam bir kontra pratik sergilemesine ve partiye komplocu bir mantık dayatmasına karşın, yapılan sessizce bir onaylamadan başka bir şey değildir. Kendini görev ve sorumluluklardan azad etme, dolayısıyla buna destek sunma olayı gerçekleşmiştir. Bu pratikle partinin korunmadığı, mevzilerin terkedildiği, teslimiyet bayrağının çekildiği açıktır. Bununla doğru bir temelde mücadele edilmemiştir. İlkelerin korunması savaşı içine girmeyen sorumsuz devrimcilik, sahayı düşmana terketmedir. Bu unsurun çıkışının ısrarlı ve kararlı bir devrimcilik sergilemekten uzak bir tutumun sonucu olduğu tartışmasızdır. Kolay yoldan görev ve sorumluluklarını bir yana bırakan tutum, partiye sahip çıkmadığı gibi kendini de koruyamamış, başka yerlerden medet ummuştur. Benim şahsımda ve pratiğimde yaşanan bu durumla, kişilik dönüşümünün ne kadar uzağında olduğumu, yanılgılarımın derinliğini, bununla yürüyen devrimciliğin başarı değil başarısızlığın zemini olacağı gerçekliğini daha iyi görüyorum. Devrimle karşıdevrim cephelerinin net ortamında ortada durulamayacağı, devam edilmesi halinde düşmana köprü olmaktan kurtulunamayacağı, bunun bir düşmandan daha fazla zarar vereceği, pratiğim tarafından kanıtlanmıştır. Pratik mücadele süreci boyunca militan kişiliği temsil etmekten uzak, görev ve sorumluluklar karşısında duyarsız, ilgisiz, kendini olumsuzluklara bırakan ve bunun sonucu olarak da sınırlandıran yapı, partiye zarar vermekten kurtulamamıştır. Bu tutum feodal-komplocu, burjuva-liberal anlayışların, pratik üzerinde her türlü komplocu, tasfiyeci tahribatların yaşanmasına yol vererek bireysel kaygıları öne çıkarmıştır.

Partiye ve onun yaşamına dayatılan feodal-komplocu anlayışı benimsemiş olmasam da karşı çıkışım bir tepkiden öteye gitmemiştir. Onunla bir savaş içinde olunmamıştır. Gösterilen tutum daha çok bir seyirciliktir. Eğer yolunda bir diken olabilseydim belki bu tarzda bir blok olmayabilirlerdi. Önce bireysel tarzda karşılık vermeye çalıştım. Ancak olumsuz sonuçlarını görünce geri adım attım. Bana göre bununla uğraşmak olumsuz bir zemine yuvarlanmaktı. Esas olarak da Hogir alçağı ve arkasındaki unsurları parti karşıtı konumlarıyla değerlendirmek yerine salt kendime karşı bir hareket olarak gördüm. Çünkü böyle bir atmosfer yaratılmıştı. Böylece doğru mücadele zeminini doğru bir temelde koymadığım için kaybettim. Feodal-komplocu anlayışın parti ortamında boy vermesine yol açtım. Bireysel tarz, bireyin soruna kendi açısından yaklaşması sonucu değiştirmediği gibi, kontra pratiğin her türlü tahribatı yaratmasına da meydan verdi. Eğer partiye sahip çıkıp örgüt gücüyle bu unsurlardan hesap sorsaydım bu durumlar yaşanmayacaktı. Denilebilir ki, parti bu bloka terk edildi. Bana göre eğer ben zarar vermiyorsam bu yeterdi. Oysa Hogir alçağı her türlü kötülüğü yaparken buna karşı koyan yoktu, tam tersine kontra pratiği ölçü alınarak ödüllendiriliyordu. Bunun karşısında ben, yapacak birşey yok tarzında derin bir yanılgıyı yaşadım. İçimden bazen tepki duydum, ama sessiz kalmayı yeğledim. Sınıf savaşının devrimciliğini şahsımda yaratmadım. Öncünün aşınmasına yolaçan tutum ve davranışlarla bazen uzlaşarak bazen seyirci kalarak, daha çok da görev ve sorumluluklarımın gereğini yerine getirmeyerek, mevcut ortama katılım gösterdim.

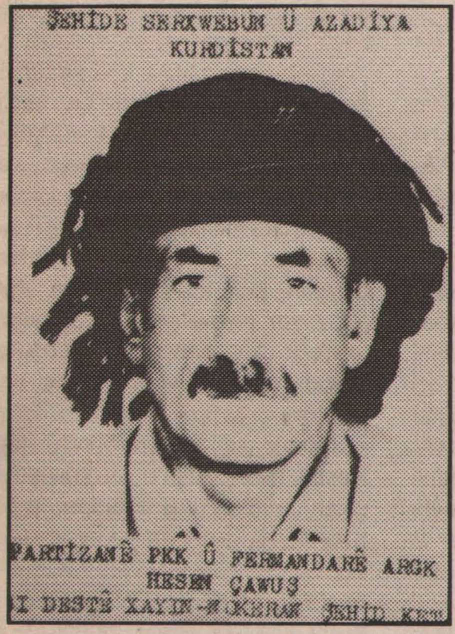
(...)

Sonuç olarak; görev ve sorumluluklarına sahip çıkmayan, örgüte gelmemekte ısrar eden, kendi kişiliğinde parti talimatlarını tıkatan, her türlü parti karşıtı anlayışlara zemin sunan, pasif, inisiyatiften yoksun, kendiliğindenci ve köylü küçük-burjuva sınıf temeline dayanan bu kişilik ve doğurduğu anlayışlar pratiğime damgasını vurarak taktik dışılığa götürmüş, tasfiyeci bir pratiğe sürüklenmiştir. Pratik mücadele ortamına bu biçimde kendini dayatan, yenilgiye açık kapı bırakan köylü küçük-burjuva anlayış ve özellikler devrime hiç bir yarar getirmediği gibi, yaşam pratiğiyle düşmana hizmet etmiştir. Partimizin varlığı ve yaşamı, tüm bu yanılgılı, sorumsuz, edilgen, parti ortamında duran ama partiye gelmeyen, şahsında merkezileşmeyi engelleyen anlayış, tutum ve davranışların mahkumiyetinden geçer. Benim şahsımda ortaya çıkan, pratiği olumsuz tarzda etkileyen bu durum çoktan parti tarafından mahkum edilmiştir. Ancak ben kendimi bunun içinde görmeyerek bu yapımı Ulusal Kongre ortamına kadar uzattım. Yüce Kongremizin sorgulayıcı ve çözümleyici gücüne dayanarak, bugüne kadar yeterince yönelmediğim, ancak bir kez daha pratiği ağır yenilgiye götüren sağ savunmacı, örgüt dışı konumumu burada sorgulayarak partiyle ruhen ve yaşamsal alanda bütünleşmek, partiyi ve kişiliğimi köstekleyen bu anlayışlardan sıyrılmak ve insanca yaşam yolunda yürümek arzusundayım. Bunun dışındaki tüm yolların düşmana uzanacağı, mevcut özelliklerin giderilmemesi halinde sonuçta kişiyi buraya götüreceği açıktır. Kendime yönelmeyi esasta pratik bir sorun olarak ele alıyor; yeniden doğuşu gerçekleştirmek ve başarıyla yerine getiremediğim pratik mücadele görevlerimi yerine getirmek dışında bir yol olmadığını, sözlerin fazla anlam taşımayacağını derinden bilince çıkarmış bulunuyorum.

IV. Ulusal Kongremiz tüm parti karşıtı anlayış, tutum ve davranışları sorgulayarak ortaya çıkarmış, bu temelde olumsuz pratiğim mahkum edilmiştir. Kendimi burda görerek, yetmez, yenilgiye açık, sorumsuz, kendiliğindenci devrimciliği mahkum ediyorum. Yüce VI. Ulusal Kongremizin güçlü zeminine ve netliğine dayanarak yeni dönem mücadele pratiğine yürüme kararlılığındayım. Geçmişin olumsuzluklarını yeni dönem pratiğimin önünde engel yapmayacağım. Önderlik ve onun çizgisinde kahramanca şahadete yürüyen ve zaferi yakınlaştıran yoldaşlara verdiğim sözün gereklerini yerine getireceğim inanç ve kararlılığındayım. Parti çizgisinin militan hattında yürüyüşü insanca varolmanın şartı olarak görüyor ve kararımı yeniliyorum. Bu temelde verilecek görevi her şeyin üstünde tutarak yerine getirmeye çalışacağıma dair, Parti Önderliği'ne, şehitlere, mücadeleci yoldaşlara onurum üzerine söz veriyor, and içiyorum.

Yoldaşça selam ve saygılarımla
25 Aralık 1990

PKK şehitleri, en sıkı ve en zorlu dönemlerde yaşamanın bedelini yaşamla, en yiğitçe ve kahramanca savaşımlar sergileyerek ödemesini bilenlerdir

Adı ve soyadı: **Yusuf ÖZKAN (Hesen Çawuş)**
Doğum yeri ve yılı: **Hakkari-Çukurca-Biya Darê köyü, 1945**
Partiye katılış tarihi: **1983**
Şahadet tarihi ve yeri: **12.2.1991, Doğu Kürdistan-Mergewer-Dizê- Lorzîn köy yolunda.**
Şahadet olayı: **Savaşımıza cephane temin etme görevi başında, işbirlikçi hain güçlerin komplosu sonucu şehit düşmüştür.**

Partimizin yaşlı ve emektar militanı Hesen ÇAWUŞ yoldaşı işbirlikçi hain güçlerin kahpe komplosunda şehit verdik

Bu, Partimize yönelik ne ilk ne de son komplodur. Partimize karşı düşmanla işbirliği içinde hain güçlerin planlı saldırı ve komplolarının bir halkasını da **Hesen Çawuş** yoldaşa karşı gerçekleştirilen komplo oluşturmaktadır. Bu nedenle acayip karşılamıyoruz. Ancak, bu sefer cevap verme görevimiz daha fazla aciliyet kazanmaktadır. Çünkü şavaşımız büyümüş, halkımız ayaklanma sürecine girmiş, düşman sıkıştırılmış ve dolayısıyla görev ve sorumluluklarımız da çoğalmıştır.

Bölgede patlak veren Körfez Savaşı'nın yarattığı ortamdan devrimimizi daha güçlü çıkarmak için, 1991 Atılımına hazırlandığımız hassas bir dönemden geçmekteyiz. Halkımızın birliği yönünde büyük çaba sarfediyoruz. Bu konuda ciddi adımlar atmış ve önemli mevziler kazanmış durumdayız. Bütün bu görevlerimizi en üst düzeyde yerine getirmek için IV. Ulusal Kongre'mizi gerçekleştirmiş durumdayız. Partimiz PKK, Cephemiz ERNK ve Ordumuz ARGK'nin kadro ve savaşçıları, önümüzdeki dönemi zaferle taçlandırmak için, hem siyasi hem de askeri olarak kendilerini savaşa yoğun bir şekilde hazırlıyorlar. Halkımızın yüzyıllardır hasret ve özlemini çektiği Bağımsız ve Özgür KÜRDİSTAN'ı yaratmak için bütün çabalarını sarfediyorlar. Dünyada eşine ender rastlanan fedakarlık ve kahramanlıklar sergiliyorlar.

İşte düşmanı canevinden vuran ve düşmanın kemik kırıntılarıyla şerefsiz bir yaşamı meslek edinen işbirlikçi-hainlerin rahatını bozan devrimimizin bu hızlı gelişimidir. Bu nedenle devrimci mücadeleyi engellemek için her türlü kirli, insanlık dışı ve namert yöntemlere başvurmaktan geri durmuyorlar.

İşte can-ciğer sevgili **ÇAWUŞ**'umuz da bu namertlerin kahpe kurşunlarına hedef oldu. O, gözlerini istediği gerçek dünyaya PKK ile açan ve büyük umutlarla dolu olarak her türlü engel ve zorluğa karşı bıkmadan savaşan, hep gülümseyen bir sevecen ve ama düşmana karşı da kükreyen bir aslan gibiydi. Ateşli Kürdistan yurtseverliğinin, yerli ve yabancı her türlü düşmana karşı kinin ve öfkenin sembolü olmakla kalmayıp en önde yürüyen bir militanıydı. Küçüklüğünden beri varolan bu özelliğini halkımızın şanlı önderi PKK'de gerçek özüne ulaştırmasını bilmekle yetinmeyerek, çevresinin ve oğlu **Azad** yoldaşın da militanlaşmasını sağlayan bir öğretmendi. İşte bunu hazmedemeyen düşman ve işbirlikçileri **Azad** yoldaşı da benzeri bir komploda şehit ettiler. Bunda da düşman yanılmıştı. **Hesen ÇAWUŞ** yoldaşa geri adım attırmak bir yana, bu, düşmana olan kinini daha da bilemişti.

Çawuş yoldaşın nasıl bir dönemde ve hangi faaliyette görevli iken şehit edildiğine bakalım. Dönem bir bölge savaşına tekabül etmektedir ve Kürdistan bu sıcak savaşın önemli bir merkezi konumundadır. Bu direkt ülkemizi etkilerken, sorumlu olduklarını belirtenler neyin peşindedirler? Kürdistan halkının umut ve arzularına cevap vermek için ne yapmaktadırlar?

Bilindiği gibi PKK dışındaki güçler, BAĞIMSIZ VE ÖZGÜR BİR KÜRDİSTAN'ı istemediklerini yarışırcasına çeşitli basın-yayın kurumlarına açıkça belirtmektedirler. Çeşitli yabancı güçlerle, özellikle ABD ve İngiliz emperyalizmi başta olmak üzere, TC, Suudi Arabistan vb. işbirlikçi faşist-gerici devletlerle işbirliği içinde hareket etmekle kalmayarak, sizi de bu yabancı güçlerin çıkarları için savaştırmaya çalışmaktadırlar. Halbuki gün, Partimiz PKK'nin belirttiği gibi, oluşan elverişli koşullarda birleşip, halkımızın özgücüne güvenerek ve bu temelde savaşarak SERÎHILDAN'larla hızla zafere yürüme günüdür.

Döneme bu şekilde ciddi ve pratik olarak hazırlanan Partimizin emektar militanı **Hesen ÇAWUŞ** yoldaş da, bu hazırlığın bir parçası olarak savaş cephemize kendi payına düşen hizmeti sunma görevinin başında iken, bunda sonlarını gören hainlerin kahpe kurşunlarına hedef olmuştur. Bu korkak ve hainlerin kurşunları **ÇAWUŞ** yoldaşın şahsında Partimize, siz yiğit halkımıza ve insanlığa sıkılmıştır. Kurtuluş umutlarınızı köreltmek için gerici terörle sizi korkutmayı, mücadeleye katılımınızı engellemeyi ve savaştan alıkoymayı amaçlamışlardır. Ama yanılıyorlar. Partimiz PKK ve siz halkımızın direniş tarihi bu konuda çok nettir. Her şahadet yeni bir atılım ve yeni bir mevzi kazanmanın vesilesi olmuştur. Yoldaşlarımızın akıttıkları kanlar bu şekilde büyük hamlelerin motor gücü haline dönüştürülmüştür. Yoldaşlarımızın intikamı, esas olarak devrim görevlerimize daha fazla sarılmak olurken, özelde de hainleri akıttıkları kanda boğmaktır. Bunu sadece partili militanların görevi olarak görmemek gerekir. Bu, kendisine yurtseverim, insanım diyen herkesin ertelenmez görevidir.

- Hain ve işbirlikçiler akıttıkları kanda boğulacaklardır!
- Hesen ÇAWUŞ Yoldaş ölümsüzdür!
- Yaşasın Serok APO önderliğindeki PKK-ERNK-ARGK!

PKK Doğu Kürdistan Temsilciliği!/ 20 Şubat 1991

Adı ve soyadı: Adalet BORA (Sultan Bêrîvan)
Doğum yeri ve yılı: Siverek / Zihni köyü, 1.2.1969

Yurtsever ve yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açan **Adalet** yoldaş, yaşamın acılı birçok zorluğuyla karşı karşıya gelir. Ailesi topraksız ve yoksul olduğu için sürekli topraklı ailelerle ortaklaşa çalışmak ve bu şekilde geçimini sağlamak zorundadır. Bu nedenle sürekli göç eden bir aile ortamında yaşayan **Adalet** yoldaş, ailenin tüm fertleri gibi üretime katılıp çalışır. Ailesi kendi içinde sürekli olarak feodal ağalara karşı büyük tepki ve rahatsızlık duyar. Bu yaklaşım, **Adalet** yoldaşın da küçük yaştan itibaren haksızlıklara karşı içten içe tepki duymasına yol açar. Partimizin, feodal-işbirlikçi çevre ve kesimlere yönelik mücadelesine ilgi ve sempatisi gelişir. Ailesi de mücadelemize daha yakın ilgi duyar ve ilişkiye geçer. Bu ilişki ve yurtsever olma bir suç olarak görüldüğü için faşist sömürgecilerin baskısına maruz kalırlar.

Bu nedenle 1980'lerde aile Güney-Batı Kürdistan'a göçetmek zorunda kalır. Bu yıllarda henüz çocuk yaşlarda olan **Adalet** yoldaş, doğup büyüdüğü topraklardan, yakın çevresinden kopmanın acısını ve eziklиğini yaşar. Ailece böyle bir konumu yaşadıkları dönem parti hareketinin de dışa açılma sürecine denk gelir. Tekrar partiye kavuşmanın sevincini yaşayan aile için de yeni bir süreç başlar. Ailenin tüm fertleri partinin hizmetine girerler. **Adalet** yoldaş da bu süreçte partiyi daha yakından tanıma imkanına kavuşur. Küçük yaşlarda sürekli dinlediği parti ve halk gerçekliğini yavaş yavaş kavramaya başlar.

Geleneksel Kürdistan toplumu içinde varlığını koruyan gerici feodal ve dinsel etkilenmeler nedeniyle ailesi tarafından okula gönderilmemiş olmasına rağmen, devrimci mücadeleyle tanışması ardından kendi öz çabalarıyla okuma yazmayı öğrenir ve giderek kendini geliştirir.

Başlangıçta yoldaşlarının verdiği basit ve küçük görevleri yerine getirir. Kısa süre içinde mahalle kadın temsilciliği görevini üstlenir. Bir yandan kendisini eğitirken, diğer yandan kitle içinde ajitasyon-propaganda faaliyetlerini yürütür. Halka özlü yaklaşımı ve devrime kazanma çabalarıyla örnek bir pratik sergiler. Göreve ve halka bağlılığıyla kitle içinde sevilir, sayılır. Pratiğiyle kendisini kanıtlayan **Adalet** yoldaş, 1988 yılı başlarında **Mahsum KORKMAZ Akademisi**'ne gönderilmeye hak kazanır.

Akademi'de eğitime özlü ve doğru yaklaşımıyla gelişme kaydeden **Adalet** yoldaş, aynı biçimde yaşam ve ilişkilerde de örnek bir tutumun liştirir. 1989 yaz ayları sonunda istemi üzerine ülkeye gönderilir. ARGK birliklerine katılarak Botan'da yeniden doğuşun ve özgürlüğe yürüyüşün bir savaşçısı olduğunu kanıtlar. Bu süre içinde manga ve takım komutanlığı yapar ve takım yönetiminde görevler üstlenir. Görevlerine bağlılığıyla yoldaşlarına örnek olur. Kendisindeki parti bilincini yoldaşlarına verme, onları geliştirme çabası sonsuzdur. Ağırbaşlı, olgun tutum ve davranışlarıyla saygınlık kazanmasını bilen **Adalet** yoldaşın yoldaşlık ilişkilerindeki pratiği örnek alınacak bir pratiktir.

Kürdistan kadınının kendini aileye feda etme özelliği, devrimci-yurtseverlik bilinciyle yoğrulunca, kendini halkına, yoldaşlarına feda etmeye dönüşür. İşte bu özellik **Adalet** yoldaşta da çok belirgindir.

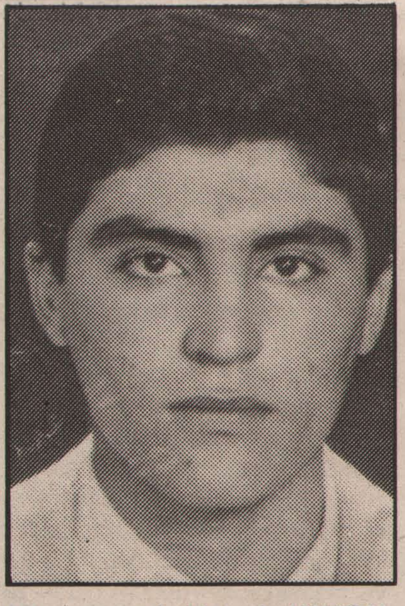
16 Ağustos 1990'da Şırnak-Girê Sêvê (Bestler) çatışmasında düşmanın dikkatini üzerine çekerek yoldaşlarını kurtarma fedakarlığını gösterir.

sahibi olur. Kaldığı ortamda birlik ve uyumu hakim kılan ve bunun çabasını veren **Adalet** yoldaş, yoldaşlarının sevgi ve saygısını kazanır. Belli bir eğitimden sonra tekrar Güney Kürdistan'da kitle faaliyetlerine katılır. Bir yıl sonra, Akademi'ye döner. Bu kez komutanlık yeteneklerini ge-

Düşman tüm dikkatini **Adalet** yoldaşın hareket ettiği yöne çevirir ve altı yoldaşıyla birlikte çembere alır. Yoldaşlarıyla birlikte kaldığı ormanlık kesim düşman tarafından ateşe verilir. Ardından çıkan çatışmada **Adalet** yoldaş, altı yoldaşıyla birlikte şehitler kervanına katılır.

O'nun önünde saygıyla eğiliyor, onurla taşıdığı bayrağı zafere taşıyacağımıza dair and içiyoruz.

> Qêrîna berxwedana heftan
> Lerizî li newal û çiyan
> Bi xwînê hat şuştin xaka Bestan
> Girê Sêvo bû keleha berxwedana xort û keçan
> Em te ji bîr nakin rêheval BÊRÎVAN
> Bi te rabû ser lingan başûr û bakurê Kurdistan
> Got namire keça Kurdan, BÊRÎVAN
> Bi hezaran keç radibin, hildigirin çekên şehîdan
> ŞOREŞ, DELAL, BARAN û JIYAN
> Tev şer kirin li hemberê hezarên dijminan
> Xurt kirin avabûna yekîtiya Kurdistan...

Adı ve soyadı: Hüseyin KANGAL (Baran)
Doğum yeri ve yılı: Kırşehir / Körpınar köyü, 4.4.1971

Hüseyin KANGAL (Baran) yoldaş, 19. yüzyıl sonlarında Kürdistan'da gelişen isyanların katliamlarla bastırılması ardından vatan topraklarından sürgün edilen bir ailenin çocuğu olarak 1971'de Kırşehir'e bağlı Körpınar köyünde dünyaya geldi. Bir yüzyıllık sürgüne rağmen, ulusal kültürünü yaşatan ve yaşayan yurtsever bir aile ortamında büyüdü. Yabancı diyarlarda olmaları, ailesine ve kendisine hiçbir zaman ülkesini unutturmadı. İçinde doğup büyüdüğü şehir, O'na hiç de çekici gelmiyor, yabancı topraklar üzerinde yaşamın ezikliğini hep duyuyordu.

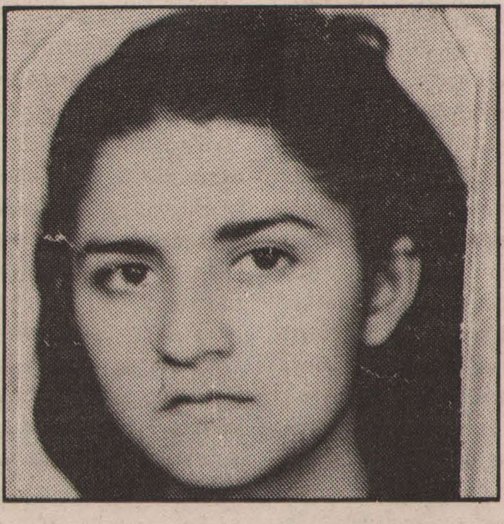
Ailesinin Kürdistan'a bağlılığı, Kürt olmaları, O'nu Kürdistan gerçeğini daha yakından öğrenmeye itti. Daha çocukluk yıllarından itibaren Kürt halkının ezilişi, horlanışı ve sömürülüşünü kendi yaşamında hissetmeye başladı. Bunun nedenlerini ve sonuçlarını büyüdükçe kavradı. Özellikle Partimiz PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemizin etkisini iyice duyurmaya başladığı yıllarda, Kürdistan gerçekliğini daha iyi görmeye başladı. Hareketimize karşı büyük bir ilgi ve sempati duyarak bilinçli bir arayış içine girdi.

1989-90 tarihinde Antalya-Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi 1. sınıfta okurken, ülkesine ve halkına karşı taşıdığı sorumluluk duygusuyla kararını doğrudan yana koydu. Üniversite gençliği içinde belli bir süre devrimci faaliyet yürüttü. 1990 baharında yaşanan halk ayaklanmalarının ardından sıcak mücadele ortamından daha fazla uzak kalamayacağını, bir an önce gerilla birliklerinde yer almak istediğini Partiye bildirdi. **Baran** yoldaşın bu isteği Haziran ayında gerçeğe dönüştü. Devrimci ruh ve kararlılıkla, sömürgeci düzenin sunduğu bireysel yaşam olanaklarına sırtını dönerek kaynağa dönüş hareketini gerçekleştirdi. Halk ve ülke gerçekliğini daha yakından görmenin heyecan ve coşkusuyla özlemini duyduğu vatan topraklarına ulaştı. Dağda yoldaşlarına kavuştuğu gün sevinci, mutluluğu doruktaydı. Kısa süreli devrimci yaşamı, O'nun özlü, sevgi ve saygı dolu kişiliğini de ortaya çıkardı. Partiye ve mücadeleye olan sonsuz inancı, bağlılığı ve devrimci ruhu, **Hüseyin** yoldaşı hızla gerilla yaşamıyla bütünleştirdi.

Düşmana karşı savaşma ve kazanma azmi ve coşkusuyla dopdolu olan **Baran** yoldaş, ülkesine kavuştu, ancak sıcak savaşın içinde sadece kısa bir kesit yaşayabildi. 16 Ağustos 1990 günü 6 yoldaşıyla birlikte Bestler'de sömürgeci düşman birlikleriyle çıkan çatışmada şehit düşerek vatan topraklarıyla bir daha ayrılmamacasına bütünleşti.

Anısı mücadelemizi aydınlatan sürekli bir meşale olacaktır!

Tu şoreşger bûyî, tu berxwedanvan,
Tu canfîda bûyî, tu welatparêz
Tu şehîd bûyî, ji bo gelê xwe
Tu JIYAN bûyî, ji bo tekoşîna me
Tu rêheval ŞOREŞ bûyî, ji bo şoreşa me...

Adı ve soyadı: Reyhan KAL (Biyanî, Jiyan)
Doğum yeri ve yılı: Ankara, 1969

Aslen Kars'ın Tuzluca ilçesi Sürmeli köyünden olan **Reyhan Kal (Jiyan)** yoldaşın ailesi, aile reisinin devlet memuru olmasından dolayı, Ankara'ya giderek oraya yerleşmiştir. 1969'da Ankara'da doğan **Jiyan** yoldaş, yurtsever bir ailenin üç çocuğundan en büyüğüydü. İlkokulu Ağrı-Gürbulak'ta bitiren **Jiyan** yoldaş, babasının memur olmasından dolayı, birçok metropol kentlerini gezmiş, dolayısıyla hep ülkesinden uzakta ülke özlemi içinde bir yaşam geçirmiştir. Ancak buna rağmen yine de ülke ve halk değerlerini unutmayarak, gerek aile içinde, gerekse kendi kişiliğinde yurtsever Kürtlük özelliklerini korumuştur. Sömürgeci düşmanın asimilasyon politika ve uygulamaları karşısında kendi gerçekliğine bir yanıt aradığı, çözüme ulaşmak istediği üniversite yıllarında Partiyle tanışır. PKK ideolojisini tanımayla birlikte kendi gerçekliğine çözüm bularak sömürgeci uygulamalara da bir anlam vermeye başlamıştır. Daha sonraları gittiği Almanya'da edindiği izlenimleri kendi kaleminden şöyle dile getirir: *"8 Ağustos 1988'de Almanya'ya amcamın yanına gittim. Orada Partili arkadaşlarla ilişkiye geçtim. Partili arkadaşlar, orada kalmamı ve mücadele saflarına aktif olarak katılmamı istediler. Birtakım bireysel endişelerimden dolayı, yurda geri dönmek zorunda kaldım. Mücadeleyi bireysel olarak sempatizan düzeyinde sürdürdüm."*

Ancak Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi, yoğun yaşanan gerilla eylemliliği ve Başkan APO'nun gençliğe yaptığı çağrı, birçok Kürdistanlı gençte olduğu gibi **Reyhan** yoldaşta da yankısını bulmuş ve kendi gerçekliğini bulacağı, yurtseverlik istek ve özlemlerini dile getireceği, vatan hasretini gidereceği bir ortam olarak Parti saflarına katılmaya karar vermiştir. **Jiyan** yoldaş mücadele saflarına katılımını yazdığı bir raporunda şöyle dile getiriyor:

"Bu katılımımda sadece yurtseverlik duyguları rol oynamadı. Öğrencilik döneminde geliştirmeye çalıştığım sosyalist bilincin ve çözümlemenin beni en iyi parti koşullarında verimli kılacağına inandığım için saflara katıldım."

Yüksek bir azim ve kararlılıkla geçmiş bireysel yaşamından tamamen koparak en verimli çağını halkı ve inandığı düşünceleri uğruna adamaya koşan **Jiyan** yoldaş, sıcak savaşımımızın doruk noktasında olduğu Botan Eyaleti'nde, düşmana en çok darbenin vurulduğu, en güzel toprak parçalarımızdan olan Bestler'de, binlerce sömürgeci-faşist militarist güce ve azgın çetelere karşı gerilla eğitim birliğiyle birlikte gün boyu süren silahlı çatışmada, büyük bir fedakarlık sergiledi. **Reyhan** yoldaş ile altı yoldaşı birlikte düşmanın dikkatlerini kendi üzerlerine çekip savaşı noktalaştırarak, eğitim grubundaki diğer yoldaşların düşman çemberini aşmasını sağlamışlardır. Üstün bir kahramanlık sergileyen **Jiyan** yoldaş, düşman karşısında kazandıkları zaferin coşkusuna kapılarak sloganlar eşliğinde düşman mevzisine saldırıya geçerken şahadete ulaşarak özlemini çektiği halkının kalbine gömülme onurunu erişti.

Reyhan Kal yoldaşın bilinçli, azimli, kararlı, cesaret ve özveri dolu, yurt ve insan sevgisiyle donanmış yaşamı, binlerce Kürdistan gencine yer almaları gereken safları gösterirken yoldaşları ve silah arkadaşları olarak bizlere de APOCU saldırı ruhunun zafer yaratan pratiğini miras bırakmıştır.

Reyhan yoldaşın anısı mücadelemizde sonsuza dek yaşayacaktır!

Adı ve soyadı: İsmail ZENGİN (Şoreş)
Doğum yeri ve yılı: Adıyaman / Gökçay köyü, 1.1.1966

Partimiz önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemizin ilk geliştiği alanlardan biri de Adıyaman'dır. Yurtsever Adıyaman halkı, pekçok evladını mücadeleye adadığı gibi, 12 Eylül faşizminin ardından maruz kaldığı yoğun işkence, baskı ve her türlü engellemelere rağmen, partiye olan bağlılığını hiçbir zaman yitirmedi. İşte **İsmail** yoldaş, böyle bir yöreden mücadele saflarına katıldı.

1966 yılında Adıyaman'a bağlı Gökçay köyünde oldukça yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen **İsmail** yoldaş, ilk öğrenimini köyünde yaptı. Ailenin çok yoksul olması nedeniyle ortaokula Elazığ'da yatılı olarak devam etmek zorunda kaldı. Ancak daha sonraları kaydını Malatya Turan Emekçi Lisesi'ne aldırdı ve öğrenimine burada devam etti. Bu yıllarda Türkiye ve Kürdistan genelinde yaşanan devrimci kabarmalardan etkilendi. Ve ilk devrimci faaliyetlerine de burada başladı.

Daha sonra gittiği Çukurova Üniversitesi Makina ve Mimarlık Fakültesi Makina Bölümü'nü 4. sınıfta bıraktı ve doğrudan ARGK saflarında yerini aldı. Üniversite yıllarında öğrenci gençlik içinde yürüttüğü devrimci faaliyetlerinden dolayı birçok kez gözaltına alındı, korkunç işkencelerden geçirildi. Ama O, tüm bunlara rağmen bir an olsun düşmana taviz vermeden devrimci çalışmalarını sürdürmeyi bildi.

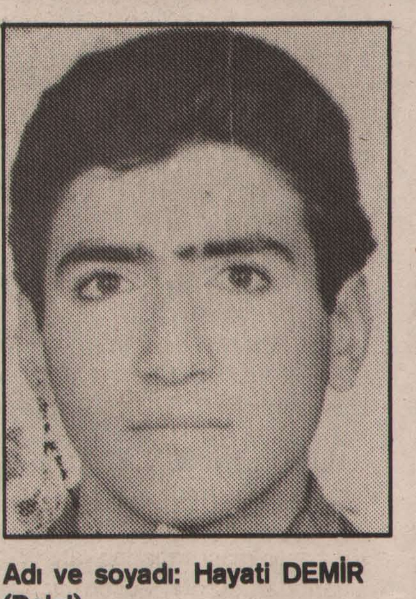
İsmail yoldaş, daha küçük yaşlardan itibaren ailesinin yoksul ve yurtsever olmasının da etkisiyle Partiyle ilişkiye geçti. Bir yandan okula giderken, diğer yandan da aile ekonomisine katkıda bulunmak amacıyla çeşitli işlerde çalıştı. İçerisinde bulunduğu zorlu yaşam koşulları, O'nu erkenden olgunlaştırdı, ulusal ve toplumsal bilincinin gelişmesine ve devrimci mücadele içinde yer almasına yol açtı.

1988'de yörede faaliyet yürüten **Mehmet Emin TAŞTAN** yoldaşla daha sıkı bir ilişkiye geçen **İsmail** yoldaş, daha aktif bir biçimde propaganda ve örgütleme çalışmalarında yer aldı. **M. Emin TAŞTAN** yoldaşın şehit düşmesinin ardından bir süre ilişkisi kesildi. Ama bu dönemde de O devrimci çalışmalarına büyük bir sorumlulukla devam etti. Adana'daki yüksek öğrenimi sırasında da bilinçli, kararlı, alçakgönüllü, atak, canlı yapısıyla bir yandan üniversite gençliği içinde sivrilirken, diğer yandan da düşmanın boy hedefi haline geldi. Bu nedenle sık sık gözaltına alındı, işkencelerden geçirildi. Ama bunların hepsine büyük bir direnişle karşılık verdi.

İsmail yoldaş, düşmanın sık sık yöneliminden dolayı artık legal faaliyet yürütemez duruma gelince okulla ilişkisini kesti. 26 Mayıs 1990 tarihinde Botan Eyaleti'nde ARGK birliklerine katıldı. Aynı birlikte kendisi gibi çok sayıda yeni arkadaş vardı. Yani bu bir gerilla eğitim birliğiydi. Daha ilk günden itibaren cana yakın, alçakgönüllü, olgun kişiliğiyle birlikteki tüm arkadaşların sevgi ve saygısını kazandı. Cesareti, fedakarlığı ve gelişmeye son derece açık kişiliğiyle geleceğin büyük komutanlarından biri olmaya adaydı. Kendisi de, *"Eğitimim üzerinde oldukça duracağım. Zeki (M. Emin TAŞTAN) yoldaşın yerini mutlaka dolduracağım"* diyordu ve bunun için çok yoğun çaba harcıyordu.

Ancak, 16 Ağustos 1990 günü Bestler'de düşman ordu birlikleriyle çıkan çatışmada 6 arkadaşıyla birlikte kahramanca savaşarak şehit düştü.

Siz;
mutlu ve coşkun yaşayın
sıcacık yürek köşelerinde Kürdistan halkının
en sıkı, en zorlu bir dönemin
destansı direniş kahramanları
birer çelikten basamak oldu bedenleriniz
bağımsızlığın, özgürlüğün olgunlaştığı yolda.
Siz;
önderi, yol açanı oldunuz
peşinizden gelecek binler, onbinler için
Aydın, kültürlü, bilim kıvılcımlanan
beyinleriniz
birer ölümsüz abidedir, sömürgeci
asimilasyonu çürüten
ve direnişiniz;
dirilişidir bir dönemin, bir gençlik kesiminin
Artık akın akın koşuyorlar
silahlarınızı kucaklamaya
Girê Berazan'larda, Girê Sêvo'larda.

Adı ve soyadı: Hayati DEMİR (Delal)
Doğum yeri ve yılı: Palu / Elazığ, 1971

Hayati DEMİR (Delal) yoldaş, orta halli bir ailenin çocuğu olarak 1971'de Palu'da doğdu. Orta öğrenimini Elazığ'da tamamladı. Antalya'da Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde yüksek öğrenimini sürdürdüğü bir dönemde Nusaybin ve Cizre'den başlayarak Kürdistan geneline yayılan halk ayaklanmalarının ve silahlı mücadelenin etkisiyle ARGK'nin gerilla birliklerine katılmaya ve mücadeleyi bir gerilla olarak sürdürmeye karar verdi. Üniversite gençliği içinde yürüttüğü devrimci faaliyetleri yetersiz buluyor, gerilla birlikleri ile ilişki kurmak ve katılmak için yoğun bir çaba harcıyordu.

Bu çabalarının olumlu sonuç vermesi üzerine Botan Eyaleti'nde ARGK saflarına katıldı. Çok kısa bir süre de olsa içinde yer aldığı gerilla birliğindeki yoğun çabaları, kendini eğitme ve geliştirme kararlılığı devrimci kişiliğinin bir yansımasıydı. Atik, canlı, fedakar, bilinçli yapısıyla içinde bulunduğu birliğin moral kaynağı oldu. Yoldaşlarına bağlılığı, devrim sorunlarına duyarlılığı ve bunlara sürekli çözüm arayışları, öneri ve yaklaşımlarıyla yoldaşları arasında kısa sürede büyük saygınlık ve sevgi topladı. **Delal** yoldaş, bu özellikleriyle "yaşayan ve yaşayacak olan" sıfatına erişti.

Hayati yoldaş, Kürdistan devrimi ve halkı için çok şey verebilecek enerji, cesaret, kararlılık ve inançla dolu olduğu ve sürekli özlemini duyduğu silahlı mücadeleye henüz katıldığı bir dönemde 6 yoldaşıyla birlikte 16 Ağustos 1990 tarihinde Bestler'de sömürgeci ordu birlikleriyle çıkan ve uzun süren çarpışmada kahramanca savaşarak şehitler kervanına katıldı. Hayati yoldaşın şahadeti, sömürgeci eğitim kurumlarında beyhude bir çabayla gelecek arayan Kürdistan gençliğine, bağımsız ve özgür bir vatan yaratarak geleceğin güvenceye alınabileceği, bunun dışında hiçbir şeyin gelecek vaadetmediği mesajı ve dolayısıyla bu soylu kavgaya katılma çağrısıdır.

Anısını mücadelemizde yaşatacağız!

Adı ve soyadı: Methi ...
Doğum yeri ve yılı: Eruh / Zivinga Şikakan köyü, 1975

Mücadele saflarına 1989 yılında askeri kanunla katılan **Methi (Metin)** yoldaş, yurtsever, yoldaşlarına ve partiye bağlı, cesur, atak bir ARGK neferiydi. Henüz 14 yaşındayken silaha sarılmış, hareketli gerilla birliklerinde yer alarak savaşın yoğun olduğu tüm alanlarda kahramanca savaşmıştır. Bir çatışmada tek başına kalmasına rağmen cesaretle ve kahramanca düşman çemberinden sıyrılarak birkaç gün sonra yeniden birliğine ulaşmıştır. Yaşının küçüklüğü ve fiziki zayıflığını, üstlendiği tüm görevleri yerine getirmede hiç bir zaman engel olarak görmediği gibi, pratiğiyle daha büyük görevlere aday olduğunu da göstermiştir. Yanlış yaklaşımlara, hata ve eksikliklere karşı tavizsiz davranırdı. Alt üst ilişkilerine gereken duyarlılığı gösterdiği gibi, yetmezliklere karşı eleştiriler geliştirerek ilkeli yaşamı kendine bir prensip edinmişti. Gencecik yaşına rağmen, olgun kişiliği, fedakarlığı, yoldaşlarına karşı saygı ve sevgi dolu yaklaşımları O'nu birlik içinde örnek bir savaşçı konumuna getirmiştir. **Metin** yoldaş da 16 Ağustos 1990 günü, altı yoldaşıyla birliğinin çatışma ortamından sıyrılarak uzaklaşmasını sağlamak amacıyla, çarpışmayı diğer noktalar üzerinde yoğunlaştırarak ve kahramanca direnerek şahadete ulaşmıştır.

Adı ve soyadı: Derviş KURT (Hayri, Delil, Avareş)
Doğum yeri: Adıyaman / Gerger

16 Ağustos 1990'da Bestler'de şehit düşen **Derviş KURT (Hayri, Delil, Avareş)** Yoldaş Adıyaman-Gerger'de doğdu. 1990'da mücadeleye katıldı. Bestan alanında savaşçı olarak mücadele verirken ölümsüzleşti.

- Anısı yaşıyor!

İbrahim Güçlü'nün Dr. İsmail Beşikçi'ye gönderdiği mektubunun kişisel bazı bölümleri dışındaki kısmını olduğu gibi yayınlıyoruz:

"PKK, menfaatleri istediği için, İsmail Beşikçi'ye sarıldı"

*Bilimin yılmaz bir savunucusu ve temsilcisi, bilim adamının onurlu ve namuslu kişiliğinin seçkin örneği Sosyolog Dr. **İsmail Beşikçi**, geçtiğimiz günlerde bir kez daha bu soylu özelliklerinin bedeli olarak, Türk sömürgecileri tarafından gözaltına alınıp, demir parmaklıklar arkasına kapatıldı. Dr. İsmail Beşikçi, Kürdistan üzerine bilimsel araştırmaları ve kitapları nedeniyle bugüne kadar birçok kez tutuklandı, baskı ve zulüm gördü, bilimden taviz vermesi için her türlü sömürgeci zorla tehdit altına alındı. Ancak, **Beşikçi**, bir bilim adamı olarak gerçekleri araması ve dile getirmesi nedeniyle sadece sömürgeciler tarafından hedeflenmedi, görüşlerinden vazgeçmesi için sadece onların baskılarını yaşamadı. Kendisine "devrimci", "sosyalist", "Kürdistan davası sahibi" sıfatlarını takan bir takım kişi ve çevreler de Dr. **İsmail Beşikçi**'yi bu görüşlerinden dolayı, hedef haline getirdiler, bunlardan vazgeçmesi için çok çeşitli yol ve yöntemlere başvurdular. Bu çabaların çarpıcı bir örneğini ve **Beşikçi**'nin buna yanıtını aşağıda sunuyoruz. **İbrahim Güçlü'nün Beşikçi**'ye mektubunda dile getirdiği görüşler ve hedefleri üzerinde ayrı bir yorum geliştirmeyi gerekli görmüyoruz. İnanıyoruz ki, okuyucu, **İ. Güçlü** ve onun gibi düşünenlerin temsil ettiği konum ile **Dr. İsmail Beşikçi**'nin bilimle yoğrulmuş, onurlu ve namuslu görüşleri ve kişiliğini bu iki mektupta yeterince bulacaktır. Ve gerekli sonuçları çıkaracaktır.*

Serxwebûn

Upsala / 11.8.1990

Değerli İsmail Ağabey,

24.7.1990 tarihli mektubun bir dönem önce elime geçti. Mektubun elimize geçtiği zaman çok sevindik. Her zamanki gibi, gönderdiğimiz mektubun eline geçip geçmediği konusunda endişe duyuyorduk. Bütün gönderdiğim mektuplar eline geçtiğine göre, hangi sebebe ve hangi güdüyle olursa olsun, "bir şeyler değişiyor" mu? diye bir soruyu akla getiriyor. Türkiye'de resmi ve resmi olmayan planda, gündeme gelen değer değişimi olayı, başlı başına önemli bir olay ve derinlemesine incelemeye değer bir olay. Ama bu görev, bizden çok, ilk başta Türk aydınlarının görevi olduğu düşüncesiyle, kalbimize su serpiyoruz.

(...)

İsmail ağabey, bu genel açıklamalarından sonra, bazı özgün sorunlar üzerinde durmayı, bir dostun olarak yararlı görüyorum. Söyleyeceklerimi kesinlikle yanlış anlamayacağını umut ediyorum. Gerçekten de dostların doğru bildikleriyle ilgili olarak, birbirlerini bilgilendirmeleri ve eleştirmeleri gerekiyor.

Bugüne dek, size ilişkin olarak, bir kampanya dolayısıyla uzunca denilebilecek bir yazıyı, Avusturya'da bizim çevremizde olan arkadaşların çıkardıkları Rizgariya Welat dergisinde; bir yazı da burdaki tüm Kürtlerin ortak demokratik yığın örgütü olan Berbang dergisinde yazdım. Bu yazılarımda sizin bazı özelliklerinizi anlatmaya çalıştım, bazı özelliklerinize de eleştiriler yönelttim. Önümüzdeki günlerde bu yazıların birer nüshasını size iletmeye çalışacağım. Bunun dışında bazı ortak yayınlarda, size ilişkin imzasız yazılarda yazma olanağım oldu. Bunlar genellikle sizi tanıtıcı, çalışmalarınızı gösterici nitelikte yazılar.

Son üç kitabınızı da inceleme fırsatı buldum. Bu kitaplardaki bazı düşüncelerle ilgili olarak, bir değerlendirme yazısı yazmak istiyorum. Eğer bir engel çıkmazsa, başka işlerim beni boğacak boyutlara varmazsa bunu becereceğim. Bunun biraz zaman alacağını düşünerek, bazı genel soyutlamalarda bulunmayı ve size iletmeyi yararlı gördüm.

Sizin son üç kitaptaki görüşleriniz, daha önceki dönemlerde yazılan kitaplardaki görüşleriniz gibi, resmi ideolojiye büyük darbe vurmakta. Resmi ideolojinin açmazlarını, belirli boyutlarıyla açığa çıkarmaktadır. Bu görüşleriniz, zaman geçmeden, Kürtler içinde yansı bulmuş, belirli tartışmalara, eleştirilere ve kabullere yol açmıştır. Son kitaplardaki düşüncelerinizi gözönüne aldığımız zaman, çok temel ve önemli saptamalar olmasına rağmen, bunun yanında derinleştirilmemiş yüzeysel bir karakter göze çarpıyor. Bu tespitlerin derinleşmemiş halleri, kabul eden Kürt kesimlerinde, belirli sorunların şiyarlar halinde kavranmasını, ve tartışılmaz görüşler haline getirilmesinin tehlikelerini içinde taşımaktadır. Yazdıklarınızda bu yön, dikkate alınması gereken önemli bir yöndür.

Bütün kitaplarınızda, yazılarında ve son kitaplarında da, kemalizmin belli özellikleri vurgulu bir biçimde teşhir olmuştur. Bu düşüncenin, Kürtlerle ilgili tezlerinin ipliği pazara çıkmış durumda. Ama kemalizm, sadece halklar ve Kürt sorunundaki anti-demokratikliğiyle bir yapılanma ve resmi ideolojik bir özellik değildir. Bu düşüncenin, siyasette darlık, düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün olmaması, monolotiklik, tek particilik, tek ideoloji, tek sistem, tek şef gibi özelliklerinin de irdelenmesi ve açığa çıkmasının; yeni bir toplumsal yapı inşasını dünden önüne koyan ülkemiz yurtseverleri açısından önemi büyüktür.

Kemalizm'de, Atatürk'ün düşünceleri, davranış biçimleri ve uygulamaları belkemiği niteliğindedir. Ama kemalizmi asıl şekillendiren, güçlü hale getiren ve realize eden aydınlar olmuştur. Bu düşünce, tek particilikle somutlaşmış, şefliği üretmiş, devletin ideolojisi olarak kapsamlı bir yapı kazanarak; çoğulculuğun karşısına dikilmiştir. Özcesi, sizin de sık sık ifade ettiğiniz gibi; Kemalizm, halklara düşmanlığa dayanır. Başka ulusların haklarının gaspını öngörür. Bunun için de Kürtlerin başına getirilenler ortada. Çoğulculuğa karşıdır; bunun için de tek şefi tanır. Toplumun başka yönetici önderlerinin olamayacağını pratikçe ortaya koyar. Resmi ideolojinin hükmettiği tek bir partinin varlığını kabul eder. Bunun yanında, tek resmi kültür, tarih geçerlidir. Yani toplumsal tüm ögelerin tekliğini, resmiliğini, mutlaklığını ve tartışılmazlığını yaratmaya çalıştı. Düşünce özgürlüğünü kabul etmez. Bunun için de çok partililiğe şiddetle karşıdır.

Atatürk'ün ölümünden sonra, çok partililiğe geçilmesi, resmi ideolojinin gerçekten çok partililiği istemiş olmasından değildi: Değişen dünya koşulları ve Türkiye'deki sosyal, siyasal ve sınıfsal farklılaşma, böyle bir süreci zorlamıştı. Bunun için de çok partili sistem de o günden bu güne hiçbir zaman gerçek rayına oturmamıştır. Giderek egemen güçlerin ve egemen ulusun iradesinin temsil edildiği parti çoğulculuğu ile sınırlandırılmıştır. Türk işçi sınıfı, emekçilerinin ve sosyalistlerinin çok partili sistemde özgürce yerini almasına şiddetle karşı çıkmış, oluşturulan tüm sol, sosyalist partiler en kısa bir süre sonra kapatılmıştır. "Komünist" ismiyle parti kurulması, zaten kesinlikle yasaktır. Son birkaç yılda, yine dünyadaki gelişmelerin ve özellikle de AET'nin Türkiye'yi kendi normlarına, burjuva demokratik normlarına zorlamış olmasından dolayı binbir dalavere sonucunda, geleceği de belli olmayan, "komünist" isimli bir parti kurulmuştur. Diğer yandan, Kürt halkının, Kürt yurtseverlerinin özgürce partileşmeleri, değişik toplumsal, kültürel örgütlenmelerini gerçekleştirmelerinin serbest bırakılması bir yana; Kürtlerin varlığı reddedilmiştir. "Kürtlerin Türk olduğu" tezi utanılmaz bir biçimde savunulmuştur. Savunulmaya devam ediyor.

Baasizme, Peronizme, Françoizme ve hatta Faşist diktatörlüklere bakıldığı zaman da aynı özelliklere rastlanır. Ama bu akımların ve rejimlerin şekillendiği toplumların sosyal, kültürel özellikleri de yani "toprakları" farklı farklı çeşniler katmıştır. Ama bu rejimlerin hepsinin ortak özellikleri: Lider putlaşması, tek particilik, çoğulculuğun ve fikir özgürlüğünün olmaması, ayrı ayrı düşüncelerin-felsefelerin kendilerini özgürce örgütleme olanaklarının olmaması, anti-demokratik olmaları, insani hak ve özgürlüklere karşı olmaları, zenginliğin bir avuç ne idüğü belirsiz, genel özellikleriyle lümpen kesimlerin elinde toplandığı rejimler ve sistemlerdir.

Bütün bunları söylememin nedeni şu: Kürdistan toplumunun bu gelişmelerden ve bu tür rejimlerden etkileneceğidir. Yıllardır bu tür rejimlerin ve akımların boy vermemesi, engellenmesi için, çağdaşlaşma sürecinde olan sosyalist, demokrat Kürt aydınları çaba gösterdiler. Fakat verili durum ve son 10-15 yıldaki gelişmeler bunu beceremediklerini gösterdi. Bizim ülkemizin de, sınıfsal, sosyal, kültürel konumu, ismi geçen akımlar ve rejimler için yeterli ölçüde verimli görünmektedir. Buna artı ek olarak, 12 Eylülden sonra, Kürt hareketinin Ortadoğu'ya açılması önemli bir etken oldu. Kürt okumuşlarının bir kesiminin ülkede iken Kürtleştirdiği kemalizme aynı zamanda Baas rengini de kattılar. Bütün bu özelliklerin, savundukları, yaptıkları ile PKK'de somutlaştığını görmek için, çok şey bilmeye gerek yok. Zaten bilimsel olarak sorunlara yaklaşanların, siyaset bilimiyle şu veya bu ölçüde ilgilenenlerin ve sosyal-siyasal sistemlerin tarihleriyle birazcık haberdar olanların bunu tespit etmemeleri mümkün değildir.

Sizin kitaplarınızdaki saptamalarınızda, PKK'nin devlete karşı olan yanını öne çıkarmayı yeterli görmüşsünüz. Bu oldukça eksik bir yaklaşım ve aynı zamanda, ciddi tarihsel yanılgıları içinde taşımaktadır.

Bu tıpkı, kemalistlerin M. Kemal'in İngilizlere ve diğer batı sümürgeci ülkelerine karşı olan tutumunu öne çıkarmaları gibi bir şeyi çağrıştırıyor. Tabi bu ulusal gelişim sürecinde bir şey ifade ediyor, ulusal şekillenmenin devletleşmesi, iktidar olarak somutlaşması, aynı özellikleri taşır. Ahlaksal anlamda da böyle olduğunu saptayabiliyorum. Gerçi M. Kemal'in batı sömürgecilerine karşı çıktığı zaman bile, onlarla ilişkili olduğu, bir fark olarak ileri sürülebilinir. Mevcut verili durum, onun da bir fark olmadığını gösteriyor. PKK, TC devletine karşı eylemler içindeyken (ki, çoğu eylemleriyle onların ekmeğine yağ sürdüğü de çoktandır açığa çıkmış), Kürdistan'ı hegomonyası altında tutan Suriye ve İran devletleriyle çok açık, Irak devletiyle de açık olmayan, ama kokusu çıkmaya başlayan ilişkiler içinde olduğu, üzerinden atlanılamayacak olan bir gerçek ve oldukça da tehlikeli bir gerçek...

Bütün bunlara rağmen, PKK'nin TC devletine karşı olan yanı görülmeli, görmelisiniz. Bunun yanında, PKK'nin, ne olduğu belirsiz tutum ve davranışlarının da, ulusal şekillenme sürecinde olan Kürt toplumunun, ulusal bilinci üzerinde belirli ölçülerde olumlu etkilerinin olduğu da görülebilinmeli. Ama bu yeterli değil. Başka yönleri de görülmeli, eğer o yönleri görülmezse, daha önceki mektuplarımdan birinde işaret ettiğim gibi, "karanlık bir geleceği hazırlamak", o sürece omuz vermekle suç ortağı durumuna düşmek günahından kurtulamayız.

PKK'nin görülmesi gereken diğer yönleri ne? ona bakalım.

PKK, şefini putlaştırıyor. Bugünden Apo'nun mutlak liderliği topluma dayatılmaya çalışılıyor. Olur olmaz yerlerde, "bijî Apo, bijî serok Apo, bijî ulusal lider" sloganları atılıyor. Apo'nun Saddamvari, Hafızvari, M. Kemalvari, Enverpaşavari, Hitlervari çeşitli türden resimlerinden geçilmiyor.

PKK, kendisini Kürt milletinin tek partisi sayıyor. Bunun için de sosyal, siyasal niteliği ne olursa olsun Kürt partilerinin kurulamayacağını, kurulursa düşman göreceklerini ve hayat hakkı tanımayacaklarını çok açık bir biçimde ileri sürüyorlar. PKK ideolojisi, politikası tartışılmaz ideoloji ve politikalar olarak tanınıyor. Düşünce özgürlüğü tanınmıyor. Bunun için de dışarda ve içerde kendisini eleştiren hiçbir kimseye, kuruma yaşama hakkı tanımamaya çalışılıyor. Sıralayabileceğimiz birçok diğer özellikleriyle, PKK'ciliğin ve Apoculuğun kemalizm, Baasizm, Peronizm ve hatta faşizmle farkı nerededir?..

Büyük farkın olmadığı açık. Ama, Kürdistan'ın parçalı konumundan dolayı da, onlar gibi başarıya ulaşması şansı yoktur. Ancak ve ancak başka güçlerin elinde oyuncak olmaya, kullanılmaya layık olma şansına sahip olurlar. Parçalı Kürdistan'da, ulusal uzlaşmayı gerçekleştiremeyen, bu konuda demokratik içselleşmeyi sağlamayan ve kitlesel olmayan hiçbir yapılanma ve gelişme başarma şansına sahip değildir..

Ayrıca, Apo'nun bazı dergi ve gazetelerdeki açıklamalarını, sıradan bir insan değilse, bir araştırmacı, bir politikacı ve toplum bilimci olarak incelersek; adamın aynı zamanda bir psikopat olduğu rahatlıkla görülebilinir. O gazete ve dergilerde çıkan resimlerin bile analize tabi tutulması halinde, birçok psikolojik olumsuz sonuçlara varmak zor değildir. Hele ki, Perinçek'in azizliği sonucunda, "Mustafa Kemal Kocatepede" yi andıran resmini gözden kaçırmak mümkün mü?

Kemalizmi, Baasizmi, Peronizmi ve benzeri rejimleri, akımları incelediğimiz zaman: Bunların yaratılmasında aydınların rolünün ve günahının büyük olduğu görülür. Kemalizmin yaratılmasında "kadro" ekibinin "özverileri" unutulabilinir ve gözden kaçırılabilinir mi? Kürt dostu, yandaşı aydınların ve Kürt aydınlarının bu açılardan kendilerini gözden geçirmeleri ve ona göre tutum ve belirlemelerde bulunmaları; her yönüyle alabildiğince nesnel olmaları ve "çift standartlı" olmamaları gerekir.

Berxwedan gazetesinde yayınlanan röportajını da okudum. Doğrusu açıklamalarda bu duyarlılığın gösterilmediğini, Apoculuğun yukarıda anlatmaya çalıştığım özelliklerine koltuk çekildiğini ve farkına varılmadan, onların yanlışlarına gerekçeler hazırlandığını üzülerek saptadım. Düşünün ki, İsmail Beşikçi hayatının büyük bir kesimini hapiste geçirdi. Hiçbir gün, PKK, bunla ilgilenmedi, bu konuda devlete karşı politika yürütme gereğini görmedi. Ama ne zaman ki, İsmail Beşikçi PKK'den bahsetmeye, tabi överek bahsetmeye başladı, İsmail Beşikçi'nin propagandası yapılmaya başlandı. Açığa çıkan durum şu ki, menfaatleri istediği için, İsmail Beşikçi'ye sarıldılar. Bu noktada kemalizmle ilgili yaptığın "pragmatizm" saptamasının ne kadar yerinde olduğunu, daha iyi anlıyorum. PKK'de tahmin edilemeyecek kadar pragmatik ve makyavelisttir. Herşeyden yararlanmaya ve hatta posasını çıkarıncaya kadar yararlanmaya çalışır. Ama işine gelmediği zaman, rahatlıkla yok eder, onu ayaklarının altında paspas eder.

İleriki günlerde Beşikçi'nin bir bilim adamı olarak, PKK'yi eleştirdiği zaman tutumlarının ne olacağını rahatlıkla tespit ediyorum. Bunu tespit edemeyen arkadaşların, bekleyip görmeleri gerekir.

Apo'nun kendi en yakın arkadaşlarını öldürmesi ve hayat arkadaşı hakkında ölüm kararı çıkarması nasıl izah edilebilinir?

Makyavelisttirler. Çünkü, kişisel, şefsel ve partisel amaca (bu Kürt halkının ve ulusunun amacı değildir) varmak için, her türlü araç ve gereci kullanacağı gibi; her türlü ilişkiye girmeye hazırdır. Suriye, İran ve Irak devletleriyle ilişkiler kurması bunun içindir. PKK ve onun şefi için, İran, Irak ve Suriye devletlerinin Kürt halkının haklarını gaspetmesi, katletmesi, onların ülkelerinden sürmesinin hiçbir önemi yoktur.

Mektubum oldukça uzadı. Önümüzdeki günlerde de bu tartışmaların devam edeceği kanaatindeyim. Onun için burada kesiyorum.

(...)

Dr. İsmail Beşikçi'nin İbrahim Güçlü'ye yanıtı:

"PKK ile ilişkilerimiz gönül, ruh, yürek ve beyin birliğine dayanıyor"

Ankara, 19 Kasım 1990

Değerli Kardeşim,

11 Ağustos 1990 tarihli mektubunu aldığımı, uzunca bir cevap yazmayı düşündüğümü, bunun biraz zaman alacağını daha önce belirtmiştim. Şimdi bu cevabı yazmaya çalışıyorum

1. İnsanların düşüncelerindeki doğal gelişmelerden rahatsız olmamak gerekir. Benim 1960'lı yılların sonlarında Devrimci Doğu Kültür Ocakları'yla ilişkilerim nasıl geliştiyse, bugün PKK ile ilişkilerim de öyle gelişmektedir. Bu doğal bir gelişmedir. Aynı şekilde düşünen, aynı şeyleri hisseden, olaylar karşısındaki tavır ve davranışları birbirine benzeyen insanların zaman içinde, belirli mekanlarda karşılaşmamaları mümkün değildir. Bu karşılaşma her zaman maddi olarak gerçekleşmeyebilir. Bir derginin, bir gazetenin sayfalarında da insanlar karşılaşabilir ve aynı şeyleri düşündüklerini hissedebilirler.

Devrimci Doğu Kültür Ocakları'yla ilişkilerimin zaman içerisinde, çok doğal bir ortamda geliştiğini sizler çok iyi biliyorsunuz. Bir gün (1970 yılı başları olmalı) Ankara'da, Devrimci Doğu Kültür Ocakları'nın, Ziya Gökalp Caddesi'ndeki bürosuna gitmiştim. 1974'ten sonra "Dinleme Kıraathanesi" yapılan büroya. Kapıyı, 1963-1964 yıllarında, Bitlis'te askerlik yaparken tanıdığım bir arkadaş açtı. Bu karşılaşma beni çok mutlu etmişti. Kendisi o zaman öğrenciydi, ağabeyi benimle beraber aynı birlikte askerdi. Ondan sonra DDKO'ya daha rahat gelmeye başladım.

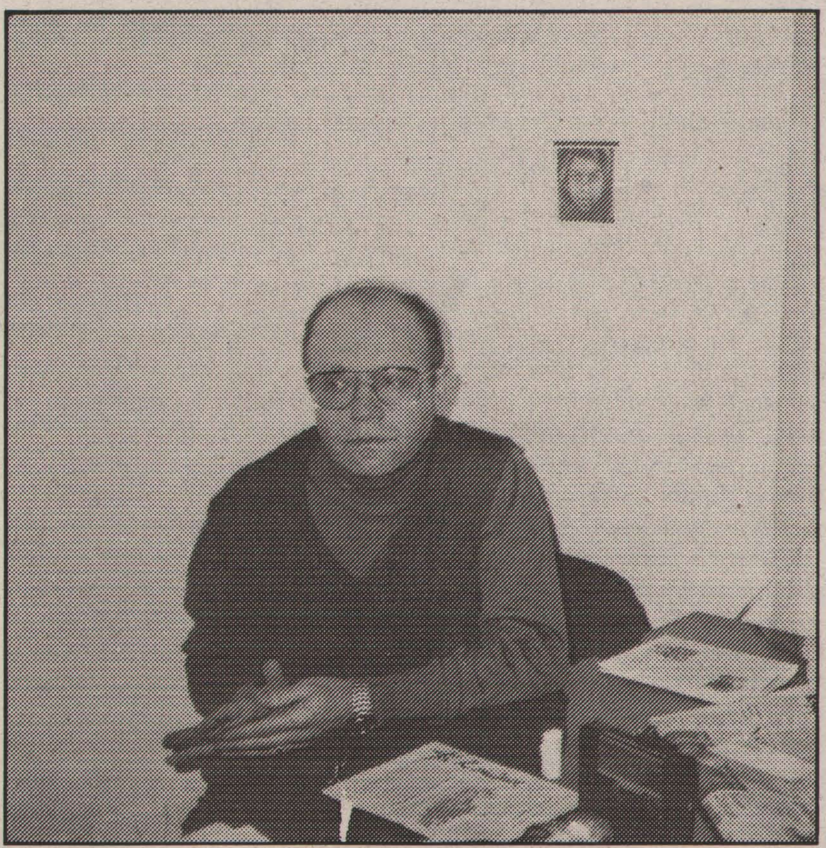
Sizlerin de hatırlayabileceğiniz bir olayı anlatayım. Yıl 1972, Diyarbakır'da Doğu Duruşmaları sürüyor. 9-10 Mart günlerinde yapılan duruşmalarda, benimle ilgili davada, muhbir-tanık Prof. Dr. Kemal Bıyıkoğlu, muhbir-tanık Prof. Dr. Orhan Türdoğan, muhbir-tanık Prof. Dr Şaban Karataş, muhbir-tanık Asistan Dr. Erol Kozak, muhbir-tanık Prof. Dr. Mithat Torunoğlu, mahkeme huzurunda dinlendiler. Bu muhbir tanıklardan Asistan Dr. Erol İbrahim Kozak, daha sonra bana, Erzurum'dan bir mektup göndermişti. 25 Mart 1972 tarihini taşıyan bir mektup. Bu mektup Komal tarafından yayınlanan, **"Bilimsel Yöntem, Üniversite Özerkliği ve Demokratik Toplum İlkeleri Açısından İsmail Beşikçi Davası I"** (Ankara 1975) isimli kitapta yayınlandı. (s. 194-198)

Bu mektubu koğuşta hep beraber okumuştuk. Bazan gülerek, bazan burkularak, bazan öfkelenerek. Bu mektubunda muhbir-tanık Dr, Asistan İbrahim Erol Kozak kısaca şunları söylüyordu: *"...İsmail Beşikçi, malum etnik grup seni kandırıyor. Seni posanı çıkarıncaya kadar kullanacaklar, ondan sonra da seni çöp tenekesine atacaklar. Duruşmalardan sonra ben senin avukatlarından birinin konuşmalarına tanık oldum. Sen onların umurlarında bile değilsin. Onlar kendi keyfinde... Senden elbette yararlanacaklar. Seni ciddi bir şekilde savunmaları bile söz konusu değil. Senin zayıf bir kişiliğin var. Bu bakımdan çok kolay ve çabuk bir biçimde etki altında kalıyorsun. Fakat nefis muhasebesi yapmak suretiyle düştüğün gafletten ve çukurdan kurtulabilirsin..."* vs.

Bu, aslında uzun bir mektup. Yukarıda sözünü ettiğim kitapta tamamı yayınlandı. Burada çok küçük bir özeti verilmeye çalışıldı. Şunu vurgulamaya çalışıyorum: 1960'lı yılların sonlarında ve 1970'li yılların başlarında, birtakım Türkler, Kürtlerin beni kandırdıklarını, kullandıklarını, işleri bittikten sonra da bir köşeye atacaklarını söylüyorlardı. 1980'li yılların sonlarında ve 1990'lı yılların başlarında ise, bir kısım Kürtler, Kürt arkadaşlar, PKK'nin beni kandırdığını, etki altına aldığını, kullandığını, posamı çıkarıncaya kadar kullandıktan sonra kağıt mendil gibi çöp tenekesine atacağını söylüyor.

Sevgili İbrahim, bunları sadece sen söylemiyorsun. Pek çok ar daş gerek sözlü açıklamalarında, gerek yazılı açıklamalarında, mektuplarında benzer düşüncelerini ve duygularını ifade ettiler. 1960'lı yılların ortalarından itibaren bu tür açıklamalar yapan Türkler, Kürdistan'da yeşeren, yeni yeni filizlenmeye başlayan Kürt ulusal hareketine karşıydılar. Burada sağcı Türkler, solcu Türkler diye bir ayrım yapmayı da gereksiz görüyorum. Her iki kategorinin düşünceleri ve duyguları aşağı yukarı aynıydı. Bugün ise, bu tür düşünceleri ve duyguları, beni çok yakından tanıması gereken bir kısım Kürt arkadaşlar ifade ediyor. Bu arkadaşların PKK'nin düşüncesine ve eylemine karşı olduklarını yakından biliyorum. Fakat bana karşı 1960'lı yıllarda, özellikle bu yılların sonlarında ve bugün yapılan değerlendirmelerin ve suçlamaların aynı olduğunu, içeriğinin değişmediğini belirtmek durumundayım. 1980'li yılların sonlarında ve 1990'lı yılların başlarında bir kısım Kürt arkadaşların değerlendirmelerinin ve suçlamalarının, 20-25 yıl önce yapılan, bazı Türklerin değerlendirmelerine ve suçlamalarına benzemesi, Kürdistan için, hepimiz için bir talihsizliktir.

> ***"1960'lı yılların sonlarında ve 1970'li yılların başlarında, birtakım Türkler, Kürtlerin beni kandırdı klarını, kullandıklarını, işleri bittikten sonra da bir köşeye atacaklarını söylüyorlardı. 1980'li yılların sonlarında ve 1990'lı yılların başlarında ise, bir kısım Kürtler, Kürt arkadaşlar, PKK'nin beni kandırdığını, etki altına aldığını, kullandığını, posamı çıkarıncaya kadar kullandıktan sonra kağıt mendil gibi çöp tenekesine atacağını söylüyor.***
>
> ***Bana karşı 1960'lı yıllarda, özellikle bu yılların sonlarında ve bugün yapılan değerlendirmelerin ve suçlamaların aynı olduğunu, içeriğinin değişmediğini belirtmek durumundayım. 1980'li yılların sonlarında ve 1990'lı yılların başlarında bir kısım Kürt arkadaşların değerlendirmelerinin ve suçlamalarının, 20-25 yıl önce yapılan, bazı Türklerin değerlendirmelerine ve suçlamalarına benzemesi, Kürdistan için, hepimiz için bir talihsizliktir."***

Yukarıda muhbir-tanık Asistan Dr. (şimdi profesör) İbrahim Erol Kozak'ın mektubundan sözetmiştim. Sana bu cevabı yazarken o mektubu bir kere daha inceledim. Bu tür yazıların bizler için genellikle iki boyutu oluyor. Kürt sorununu nasıl kavrıyor? Bilim yöntemini nasıl kavrıyor? O kişiye mahkemede, muhbir-tanık olarak dinlenirken bir soru sormuştum. Soru şöyle: *"Muhbir-tanık Asistan Dr.İbrahim Erol Kozak'la uzun süre aynı odada oturduk. Bu odaya başka asistan arkadaşlar ve öğrenciler de gelirdi. Çeşitli konuşmalar olurdu. Muhbir-tanık bu konuşmalara, tartışmalara hiç katılmazdı. Halbuki sıkıyönetim komutanlıklarına uzun uzun ihbar dilekçeleri yazmış. Şimdi de mahkemede konuşuyor. Halbuki bu tür konuların konuşulması, tartışılması gereken yerler üniversite kürsüleridir, sıkıyönetim mahkemeleri değil... Muhbir-tanık Dr. Asistan Erol Kozak bu konuları o zaman neden konuşmamış, tartışmamış, düşüncelerini neden açıklamamış, biz uzun süre aynı odada, birlikte oturduk?.."* Bu soruya muhbir-tanık cevap vermemiş, fakat mektubunda cevap veriyor. Şunu söylüyor: *"...Bu Türk milletinin, Türk devletinin bütünlüğü ile ilgili bir konudur. Bu konuda tartışma açılmaz. Bilim bu konuya alet edilemez. Bu sorunlar fikri tartışmayla değil, kurşun kurşuna halledilir."*

Muhbir-tanık mektubunda bunları etraflı bir şekilde anlatmış. Mektup bu yönlerden çok ilgi çekici. Hem Kürt sorununun hem de bilim yönteminin kavranışı açısından ilgi çekici. Türk üniversitesinde yükselmenin yollarını da gösteriyor. Yeri gelmişken şunu da söyleyeyim. Komal'ın yayınladığı **"İsmail Beşikçi Davası I"**in ikincisini de yayınlamayı düşünüyoruz. İkinci kitapta sadece sıkıyönetim mahkemesinin gerekçeli kararı yer alacak. Gerekçeli karar 129 sayfa.

Bu konuda kısaca şunu ifade etmek istiyorum. Siyasal hareketlerin, ulusal kurtuluş güçlerinin, bazı insanları, araştırmacıları kullanması... biçiminde yapılan saptamalar doğru değildir, yanıltıcıdır. Benzer düşüncede olanlar, benzer uygulamaları ve benzer heyecanları taşıyanlar, olaylar karşısındaki tavır ve davranışları birbirine benzeyenler... zaman içerisinde birbirleriyle karşılaşıyorlar. Bir dostluk ve arkadaşlık gelişiyor, ilerliyor. Böyle değerlendirmek daha doğrudur, gerçeğe uygundur.

2. Bana yapılan uyarmalardan biri de şöyle: Sen uzun seneler hapiste kaldın. Bu süreler içinde, PKK seninle hiç ilgilenmedi. Seni küçük gördü. Kitaplarının dağıtımını engelledi. Fakat sen PKK'den sözetmeye başlayınca sana sahip çıkmaya başladı...vs. Bu uyarmalarda da bazı anlayış ve kavrayış hataları var. Bir kere, "Apocular"ın, PKK'nin, Kürdistan'la ilgili incelemeler yapan, Kürt toplumunu izlemeye ve gözlemeye çalışan herhangi bir kişinin, bir araştırmacının dikkatini ve ilgisini çekmemesi mümkün değildir. Bu bakımdan Kürt toplumunun, özellikle Kuzey Kürdistan'ın tarihsel gelişimi içinde PKK'yi değerlendirmek, yerli yerine koymak önemli bir görev olarak çıkmaktadır.

Öte yandan, Kürt toplumu, Kürdistan'ı devletlerarası sömürge düzeyinde tutan ırkçı ve sömürgeci devletler tarafından bilinçli bir şekilde, hesaplı, kitaplı politikalarla bilgisiz bırakılmış bir toplumdur. Kürtlerin bilime, bilgiye ihtiyaçları çok büyüktür. Bu durumda, bütün Kürtlerin, Kürt siyasal hareketlerinin, Kürdistan'la ilgili incelemelerin gelişmesini teşvik etmeleri, bunun için uygun bir ortamın hazırlanmasına katkıda bulunmaları gerekir. Bu incelemeleri ve araştırmaları yapanlar kim olursa olsun, hangi kuruma mensup olursa olsun Kürtler bu özeni ve dikkati göstermelidirler. Bütün bunlara rağmen, herhangi bir araştırmacıya ilgi duymuyordu diye, onu küçümsüyordu vs. diye PKK'yi eleştirmek, o araştırmacıyı uyarmak doğru değildir. Ayrıca bunların bana anlatılması da doğru değildir.

Söz buraya gelmişken bir anımı anlatmayı gerekli görüyorum. Sen de kolayca hatırlayacaksın. Yıl 1971, Diyarbakır. Seyrantepe'den Dicle kıyısındaki gözaltı koğuşlarına getirilmişiz. 12 Aralık'tan, yani Devrimci Doğu Kültür Ocakları duruşmalarının başlamasından çok kısa bir zaman önce... Avukatlar, Şerafettin ağabey, Gülfer, mahkemedeki dosyalardan fotokopiler getiriyorlardı. Gülfer, maydanoz, marul, soğan, domates yığınları arasında bu tür fotokopileri de getiriyordu.

Bir gün Şerafettin ağabey yine

Bir gün Şerafettin ağabey yine bir tomar fotokopi getirdi. Fotokopiler, Devrimci Doğu Kültür Ocakları davası ile ilgiliydi. DDKO'nun gerek kuruluş çalışmaları, gerek faaliyetleri MİT tarafından banda alınmış. Fotokopiler, kuruluş çalışmalarına ilişkin tartışmaların çözümlerini içeriyor. Avukatlar o günden önce de bu tür fotokopiler getirmişlerdi. Ben bunları ilgiyle, dikkatle okuyordum. Şerafettin ağabeyin o gün getirdiklerini de okumaya başladım. Yemekhanenin en dip tarafında, bizim masada okuyordum. Okumayı sürdürürken, belirli bir yerde gözüm faltaşı gibi açıldı. Tüylerim ürperdi, sarsıldım. Zira benden sözediyordu. Birkaç kişi benimle ilgili tartışma, daha doğrusu dedikodu yapıyorlardı. Bu tür konuşmalar farklı zamanlarda ve farklı mekanlarda birkaç kere yapılmış. 1969 yılının sonları, 1970 yılının başları. Konuşmaların yapıldığı mekanların bir kısmı ev, bir kısmı üniversite binaları. Devrimci Doğu Kültür Ocakları'nın kuruluşu için hazırlık çalışmaları yapılıyor.

Benimle ilgili konuşmaları kısaca anlatmaya çalışayım. Bir arkadaş şöyle söylüyor: *"...Erzurum Atatürk Üniversitesi'nde bir kişi var. Kürtlerle ilgili çalışmalar yapıyor. Bu yüzden üniversite ona baskı uyguluyor, çalışmalarını engellemeye çalışıyor. Biz bu arkadaşı yanlız bırakmayalım. O'nun yanında olduğumuzu, çalışmalarını desteklediğimizi açıklayalım..."* Bu öneriye karşı başka bir arkadaş, biraz da öfkeyle karşılık veriyor: *"İsmail Beşikçi kimmiş? Muhakkak eşeğin biridir. Biz böyle bir kişiyi tanımıyoruz. Türklerden adam çıkmaz. Çalışmaları da bizi ilgilendirmez. Destek de olmayız. Devrimci Doğu Kültür Ocakları, küçük burjuvaların sorunlarını çözümlemek için kurulmuyor."*

İlk öneriyi sunan arkadaş Erzurumlu, beni yakından tanıyor. Zaman zaman üniversitedeki odada ziyarete geliyordu. Önerisinde ısrar ediyor. *"Bu arkadaş Türk, Çorumlu. Üniversite baskısını durmadan arttırıyor. Bu arkadaşı yanlız bırakmamak gerekiyor..."* Bu arada başka bir arkadaş da, *"...olayı ciddi bir şekilde inceleyelim"* falan diyor. Fakat bu öneriye karşı çıkan arkadaş da epey katı. *"Türklerden adam çıkmaz, Çorum'dan adam çıkmaz, Kürtlerle ilgili incelemeler falan olmaz. O kitapları yazan olsa olsa eşeğin tekidir, biz kendi işimize bakalım..."* Konuşmalar böyle sürüp gidiyor.

Bu olayı hatırladığını sanıyorum. Bu fotokopileri okuduktan sonra arkadaşlara sitem etmiştim. *"Tanımadığınız, kitaplarını okumadığınız, bilmediğiniz bir kişiye neden eşeğin teki diyorsunuz"* diyerek. Kaldı ki benim o zamana kadar, Kürt toplu-

muyla ilgili olarak yayınlanmış epey çalışmalarım vardı. Bu konuşmaların 1969 yılının sonlarında, 1970 yılının başlarında yapıldığını yukarıda belirtmiştim. Sözünü ettiğim çalışmalar ise, 1960'lı yıllar dikkate alındığında önemli sayılabilecek çalışmalardı. **"Göçebe Alikan Aşireti"** isimli çalışma 1965 yılından beri sürüyordu. 1967'de **"Doğu Anadolu'daki Göçebe Kürt Aşiretlerinde Toplumsal Değişme"** isimli yazılar yayınlandı. Bu yazılar Forum Dergisi'nde yayınlandı. 1968'de **"Doğu'da Değişim ve Yapısal Sorunlar Göçebe Alikan Aşireti"** isimli çalışmam yayınlandı. 1969'da **"Doğu Anadolunun Düzeni Sosyo-Ekonomik ve Etnik Temel I"** isimli kitap yayınlandı. Ayrıca yine bu yıllar içinde Forum Dergisi'nde, Ant Dergisi'nde, Akşam Gazetesi'nde "Doğu"ya ilişkin çeşitli yazılar yayınlanmıştı.

Fakat bunları, yani hakkımda söylenenleri büyütmenin de hiç gereği yoktur. Nitekim benim, Devrimci Doğu Kültür Ocakları'yla, arkadaşlarla ne kadar sıkı bir dost olduğumu sen yakından biliyorsun. Çünkü insanlar benzer şeyleri düşündükleri zaman bir araya geliyorlar, birbirleriyle ilişki kuruyorlar. Bu ilişki daha sağlıklı, daha kalıcı oluyor. PKK'yi, falanca yazara zamanında neden ilgi göstermedi, sahip çıkmadı diye... eleştirmek doğru değildir. Fakat PKK'den, Kürdistan'la ilgili olarak yapılan incelemeleri izlemesi, incelemesi, eleştirmesi istenmelidir. Kürdistan'la ilgili olarak yapılan araştırma ve inceleme ortamının hazırlanmasına katkıda bulunması istenmelidir. "Sahip çıkmak" sözü de, niyetleri, düşünceleri ve duyguları açıklayıcı bir deyim değildir. Örneğin, Kürt halkı kendine sahip çıktığı zaman, o araştırmacılara zaten "sahip çıkmış" demektir. Kürtlerin kendi kendilerine sahip çıkmaları, kendi özlerine dönmeleri sürecinde PKK'nin çok büyük bir rolü olduğu inkar edilemez.

İlgi konusunda bir olayı daha hatırlatmada yarar vardır. Sen de kolayca hatırlayacaksın. 1974 yılının sonları. Ankara'da Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin karşısında Devrimci Halk Kültür Derneği vardı. Bu derneğe mensup Kürt arkadaşlar bir gün bana geldiler. O zaman Yeni Mahalle'de oturuyorduk. Kürt toplumunun bugünkü yapısına ilişkin araştırmalar yapmayı düşündüklerini söylediler. Örneğin kapitalist ilişkiler "Doğu"da nasıl gelişiyordu? vs. Bu araştırma için yardımcı olmamı istediler. Yardımcı olup olmayacağımı sordular. "Bu konuyla ilgili yazılı projeniz varsa onu okuyabilirim, eleştirebilirim" dedim. Örneğin, bu araştırma neden yapılıyor, temel varsayımlar nedir, bu konuda yapılan başka araştırmalar var mı, onlar ihtiyacı neden karşılamıyor vs. Daha sonra arkadaşlar bir projeyle geldiler. Proje üzerinde uzun çalışmalarımız, tartışmalarımız oldu. Projeyi geliştirdik.

Geniş bir soru kağıdı hazırladık. Soru kağıdı Komal'da hazırlandı, çoğaltıldı. 500'e yakın idi. Bu soru kağıtlarını bazı arkadaşlar aracılığıyla Kürdistan'a gönderdik. Artık 1975 yılının yaz aylarıydı. Her ile belirli bir soru kağıdı gönderdik. Bir, bir buçuk ay içerisinde cevaplar gelir diye düşünüyordum. Soru kağıtları ilk olarak Urfa'dan geri döndü. 55 civarındaki soru kağıdının tamamı geri gönderilmiş, hiçbir işlem yapılmamıştı. Paket açılmamış bile. Soru kağıtları köylülere vs. dağıtılmamış, gönderildiği gibi geri gelmiş. Yalnız paket üzerine bir not iliştirilmiş. Not, yırtık, kötü bir kağıda yazılmış. Şöyle yazıyor: *"Biz devrimciyiz. Biz düşmanın topunu, tankını, uçaklarını sayarız. Köylülerin kağnısını, karasabanını, öküzünü, kimin toprağa sahip olduğunu, kimin olmadığını, Beşikçi gelsin kendisi saysın, devrimcilerin bunlara vakti yok..."* vs. Bu şaşırtıcı, iç burkutucu bir cevaptı. Arkadaşlara bu paketi kimin getirdiğini sordum. Getireni bilmiyorlar, "Bir solukta bırakıp gitti" diyorlar. Not üzerinde de isim, imza hiç bir şey yok. Bu, aslında, benim araştırmam değildi. Benim başka planlarım, projelerim vardı, onlarla ilgili olarak çalışıyordum. Arkadaşların ricaları üzerine, onlara yardım için bir teşebbüse katılmıştım.

Birkaç gün sonra, Mardin'den, Siirt'ten, Van'dan, başka yerlerden de soru kağıtları döndü. Onlar da aynen gönderildiği gibi döndüler. Paketler açılmamış bile. Benzer notlar onlarda da var. *"Biz devrimciyiz, düşmanın tankını, topunu, uçağını sayarız, öküzü, karasabanı, toprağı Beşikçi gelsin, kendi saysın."* Bazı yerlerde de soru kağıtları hiç gelmedi. Araştırma sabote edilmişti.

Arkadaşlara araştırmanın neden sabote edildiğini, bunları kimin yaptığını sordum. Bilmiyoruz, diyorlardı. Bir müddet sonra bu araştırmayı "Apocular" engelledi demeye başladılar. *"Bu arkadaşlarla konuşalım"* vs. diyordum. Fakat böyle bir olanağa sahip olmadım. Çeşitli cezaevlerinde özellikle Kürt arkadaşlarla bu konuyu konuşuyordum. Bu araştırmadan sözediyordum. Bu araştırmanın engellenmesi konusunda bilgisinin olup olmadığını soruyordum. Pek sağlıklı bir cevap alamıyordum. Bu konuyu, 1985'de Gaziantep Özel Tip Cezaevi'ndeki PKK'lı arkadaşlarla konuştum. Arkadaşlardan biri bu araştırmanın engellenmesinden haberi olduğunu söyledi. Kendi bölgesinde, Urfa'da, bu engellemenin nasıl yapıldığını açıkladı. Şimdi ben de biliyorum. Bu engellemeyi PKK yapmadı, hiçbir ilgisi yok. Başka bir grup yaptı. Bunu da büyütmemek gerekir, önemli değil. Bugün o grubun militanlarının çok büyük bir kısmının PKK'da olduğunu da biliyoruz.

> *"Bir toplum, o topluma mensup insanlar bu çeşit bir hakaret ve düşürülmeyle karşı karşıya kalıyorlarsa, buna hiç tepki göstermiyorlarsa, içlerine sindiriyorlarsa, o toplum, o insanlar hasta demektirler. Tedavinin tek yolu özgürlükler için, eşitlik için, onur için yapılan kavgadır. PKK bunu kavramış. Bu mücadelenin gereğine inanmış, bu doğrultuda bir mücadele başlatmış. Bu mücadele sırasında binlerce şehit verilmiş Kürdistan'da 'Kürt ulusu için mücadele', 'Kürt vatanı için mücadele' gibi yeni değerler oluşmaya başlamış. Buna rağmen öteki Kürt örgütleri, PKK'nın düşüncesine ve eylemine, tavır ve davranışlarına şiddetle karşı çıkıyorlar. İşte PKK ile öteki Kürt örgütleri arasındaki kopuşmanın temelini burada görüyorum."*

3. Yukarıda düşünce yapısındaki doğal gelişmelerden sözettim. Burada, PKK ile ilgili ilk bilgilere nasıl sahip olduğumu belirtmeye çalışacağım.

a) 1976-1977 yıllarında Apoculardan, Apocu hareketten söz ediliyordu. Kürt arkadaşlardan bu sözcükleri sık sık duyardım. Türk basınında, bir kısım sosyalist basında, bu grup ile ilgili suçlayıcı haberler görürdüm. Arkadaşlara sık sık *"Bu grup kendini nasıl ifade ediyor, bildirileri, broşürleri yok mu?"* diye soruyordum. Çoğaltılmış bazı yazılarının olduğunu, fakat bunların ancak kendi üyeleri ve sempatizanlarının arasında dolaştırıldığını söylüyorlardı. Bu grubun Kürdistan'ı sömürge kabul ettiği vurgulanıyordu.

1977 yılı yaz aylarıydı. Komal bürosunda bir arkadaş, *"Ağabey sana bir olay anlatayım"* diyerek, Ağrı'da bir kahvehanede geçen bir tartışmayı nakletti. Olayı anlatan Rizgari'ye mensup bir arkadaştı. Naklettiği olay da, Özgürlük Yolu'na ve Apocular'a mensup arkadaşların tartışmalarıyla ilgiliydi. Kahvehane kalabalık. İnsanlar gençlerin tartışmalarını dinliyorlar. Özgürlük Yolu'na mensup arkadaşlar kısaca şöyle söylüyorlar: *"Kürdistan bir sömürgedir. Bu durumu halkımıza anlatmalı, kavratmalıyız. Bu konuyla ilgili olarak basın-yayın faaliyetlerini, ideolojik ve politik propagandayı, örgütlenmeyi gerçekleştirmeliyiz."* Buna karşı Apocular şöyle söylüyorlar: *"...Kürdistan elbette bir sömürgedir. Bunu herkes biliyor. Kürdistan bir sömürgedir. Fakat bunu bilmek yetmez. Bunun gereklerini yerine getirmemiz gerekir. Biz bunun gereklerini yerine getiriyoruz. Sömürgeci devletle savaşıyoruz. Siz neredersiniz?"* Olayı bana anlatan arkadaşın naklettiğine göre, tartışma bu ana eksen etrafında gelişiyor.

Benim için, PKK'nin düşüncesine ve eylemine ilişkin ilk sağlıklı bilginin bu olduğunu sanıyorum. Bu, benim için çarpıcı bir bilgiydi. Bu bilgi beni o zamanlar hep etkiledi ve düşündürdü. Böyle bir sözü ilk defa duyuyordum. Böyle bir tavır ve davranıştan ilk defa haberdar oluyordum. Gerçi bazı Kürt siyasal partileri, Kürt siyasal akımları buna benzer saptamalar yapmışlardı. Örneğin Rizgari Dergisi birinci sayısında böyle bir program açıklamıştı. Fakat, somut olarak, o günlerde sürdürülen bir tavır ve davranışın varlığını ilk defa öğreniyordum. Bu tartışmayı bana nakleden arkadaş da, bu tavrı takdir ederek biraz da gıpta ederek anlatıyordu. *"... Apocular, böyle böyle söylediler, herkes parmağını ısırdı"* diyordu. *"Kürdistan elbette sömürgedir, bunu bilmek yetmez, bunun gereklerini de yerine getirmek gerekir. Sömürgeci devletle savaşmak gerekir. Biz savaşıyoruz. Siz neredesiniz?"* sözlerinde savaş cephesine çağrı anlamı vardı.

b) Apocular hakkında, bölük-pörçük bilgilere daha sonraki yıllarda da sahip oldum. Fakat, bütün çabalarıma rağmen Apocuların görüşlerini içeren herhangi bir broşür, bildiri veya herhangi bir yayını göremedim, göremedim. Arkadaşlar, arıyoruz, bulduk, getireceğiz vs. diyorlardı, fakat bir türlü getiremiyorlardı. 1977-1978 yıllarında Türk solunun bazı gruplarıyla Apocular arasında, Kürt solunun bazı gruplarıyla Apocular arasında önemli çatışmalar oldu. Dersim'de ve Kürdistan'ın öteki merkezlerinde. Hilvan'da, Siverek'te, Viranşehir'de, Süleymanlar ve Bucaklarla Apocular arasında önemli çatışmalar oldu. Basında, Ceylanpınar'da yerel yönetimin Apocular eline geçtiğine dair haberler yer alıyordu. Başbakan Süleyman Demirel'in Apoculardan şikayetçi olan beyanları sık sık yer alıyordu. Süleyman Demirel Apocular'ı Cumhurbaşkanı'na, Genelkurmay Başkanı'na ve Milli Güvenlik Kurulu'na şikayet ediyordu. Bu arada, Batman'da Edip Solmaz, bağımsız belediye başkanı olarak seçilmişti. Edip Solmaz'ın Belediye Başkanı seçilmesinde, Apocuların çok büyük rolü olduğu, hatta, Edip Solmaz'ın Apocular'ın adayı olduğu söyleniyordu. Apocular özellikle Urfa'da faşistlerle çok yoğun çatışmalara girdiler. Urfa'yı faşistlerden temizlediler.

> *"Kürdistan'da silahlı mücadele büyük bir gereksinim olarak ortaya çıkmaktadır. Böyle bir gereksinime rağmen yukarıda sözünü etmeye çalıştığım örgütlerin, o örgütlerin liderlerinin, ileri gelen kadrolarının, Kürdistan'da silahlı mücadele kararı verebileceklerini sanmıyorum. Bunda elbette bir kavrayış ve duyuş eksikliği var. Örgütlerde, örgütlerin ileri gelen yöneticilerinde bazı şeyler eksik. Bu önemli kararları ancak PKK verebildi. Kararlarını uygulayabildi."*

1979 yılının ortalarından itibaren Apocular'a ilişkin geniş tutuklamalar oldu. 1979 yılı sonlarında tutuklamalar yaygınlaştı. Örneğin, Siverek'de, Viranşehir'de, Hilvan'da vs. 250 kişi, 80 kişi, 60 kişi gözaltına alınıyordu. Apocular'a karşı devlet baskısı 1980 yılında artarak sürdü. Bütün bu operasyonlar ve operasyonlara ilişkin haberler Apocu hareket hakkında bölük-pörçük bilgiler veriyordu. Örneğin, Apocular'a kitlesel katılım, katılanların sınıfsal yapısı düşündürücüydü. Bütün bunlara rağmen, Apocular'ın kendilerini nasıl ifade ettiklerini henüz bilmiyordum. Bildirilerini, broşürlerini, her hangi bir yazılarını görme olanağım olmadı. 12 Eylül geldi.

c) 1981 yılında, 23 Şubat-12 Nisan tarihleri arasında, Kaynarca Cezaevi'nde kaldım. Kaynarca, Sakarya iline bağlı küçük bir ilçe. 12 Eylül rejimi, yaptırımlarını bilinçli ve kararlı bir şekilde sürdürüyor. Gazeteler, radyo, televizyon tam anlamıyla 12 Eylül rejiminin denetiminde. Devrimcileri, Kürtleri kötüleyen, küçük düşüren programlar arka arkaya yayınlanıyor.

Kaynarca Cezaevi çok küçük bir cezaeviydi. 4 koğuşu vardı. Normal olarak 24 kişilik kapasitesi vardı. Koğuşların ikisi dörder, ikisi sekizer kişilikti. 24 kişilik bu cezaevinde 70'e yakın insan kalıyordu. Ben dört kişilik koğuştaydım. 12 kişi kalıyorduk. Cezaevinde tek siyasal mahkum bendim. Koğuşta değil yatacak, yatağını serecek, oturacak yer bile yok. Bu kalabalığın dışında, gardiyanlar da sık sık bizim koğuşa geliyorlar, uzun süre saatler boyunca bizim koğuşta kalıyorlar. Koğuşta teyp var, fakat radyo ve televizyon yok. Radyo ve televizyon başka koğuşlarda var. Birgün gardiyanlardan biri heyecanla koğuşa gelerek televizyonda izlediği bir programı anlattı. PKK ile ilgili bir program, PKK'yı olağanüstü derecede kötülüyen, olayları bilinçli bir şekilde mübalağa eden, çarpıtan bir program. *"... Anarşistler yakaladıkları insanları sorguya çekiyorlarmış, mahkeme kurmuşlar, insanların kulaklarını kesiyorlarmış. Bazı insanların gözlerini çıkarıyorlar, bazılarının burunlarını koparmışlar... İnsanlara çok büyük eziyet ve işkence yapıyorlarmış... Allahtan ordu iktidara geldi de bu vahşeti önledi. Bunlar işi öyle azıtmışlar ki, analarına, babalarına, yakınlarına eziyet edenler bile varmış... Biz bu uğurda yakınlarımızı bile feda ederiz diyorlarmış... vs."* PKK'dan şikayetçi olan insanların konuştuklarını, çeşitli görüntülerinin de uzun uzun ekrana getirildiğini söylüyordu. Suçlamalar böyle sürüp gidiyor, tekrar tekrar anlatılıyor.

Burada dikkati çeken bir durum var. *"... Bu uğurda yakınlarını bile feda ediyorlarmış."* Türk televizyonunun olayları mübalağa ettiği, çarpıttığı büyük bir gerçek. Gardiyanın anlatımları kuşkusuz bunu daha da çarpıtıyor. Fakat *"... bu uğurda yakınlarımızı bile feda ederiz"* ifadesini de kurcalamak gerekiyor. Kanımca, bu, aslında Kürtler için yeni bir değerdir. Aileden, aşiretten, akrabalardan daha önemli değerler vardır. Ulus, vatan böyle değerlerdir.Ulusun ve vatanın özgür olmadığı durumlarda aile kurumunun özgür olması, akrabalık ilişkilerinin bir değer ifade etmesi de olası değildir.

Gerek televizyonun sözü edilen programı, gerek onu nakletmeye çalışan gardiyan kuşkusuz böyle şeyler söylemiyor. Fakat anlatamadıklarından, satır aralarından bunları çıkarmak da mümkündür. İşte bu anlatımlar bende, PKK'nın düşünceleri ve eylemiyle ilgili olarak bazı bilgilerin oluşmasına neden oldu. PKK'nın düşüncesi ve eylemiyle ilgili olarak elde edebildiğim somut bilgilerden birisinin de bunlar olduğunu söyleyebilirim.

1982'yi, 1983'e bağlayan yılbaşında Çanakkale Cezaevi'ndeydim. D-8 koğuşunda kalıyordum. İdareye siyasal mahkumların arası iyi değildi. Gergindi. Buna rağmen yılbaşı gecesi, başka koğuşlardan bizim koğuşa ziyaret yapılmasına idare izin vermişti. Bizim koğuşta televizyon vardı. O koğuşlarda ise yoktu. Misafir arkadaşlar arasında, PKK'lı olduğunu öğrendiğim bir arkadaşla tanıştım. O çok kalabalık ve gürültülü gecede, ancak bir iki satır konuşabilmiştik. Ona yukarıda kısaca anlattığım televizyon programından sözettim. "Sen de o tür propagandalara inanıyor musun?" demişti. Bu arkadaşı daha sonra ne Çanakkale Cezaevi'nde ne başka cezaevlerinde görmedim.

d) 15 Ağustos 1984'e kadar, PKK ile ilgili, yine bölük-pörçük bazı bilgiler sahibi oldum sayılır. Bunlar daha çok Türk devletinin ve hükümetinin suçlamalarından oluşuyordu. Bu suçlamaların satır aralarını, önünü ve arkasını düşündüğünüz zaman PKK ile ilgili bazı sonuçlar çıkarabiliyordunuz. PKK ile ilgili sağlıklı bilgilere ulaşmak benim için önü alınmaz bir istek haline gelmişti. PKK'nın Kürdistan'da yaygın bir örgüt olduğu hemen anlaşılıyordu. Örneğin PKK, Kars'tan Gaziantep'e, Hakkari'den Diyarbekir'e, Van'dan Tunceli'ye kadar her yerde var. Kürdistan'ın hemen hemen her alanında var. Nicelik olarak da kalabalık. Bunları sıkıyönetim komutanlıklarının hazırladıkları iddianamelerden çıkarıyorum. Örneğin Mardin grubu hakkında bin kişiyi içeren bir iddianame hazırlanıyor. Urfa grubu, Siirt grubu vs. bin kişilik, 600-700 kişilik iddianameler hazırlanıyor. Yi-

ne iddianamelerin basına ve televizyona yansıyan kısımlarından öğrendiğimize göre, PKK, Kürt toplumunun çeşitli sınıf ve tabakaları arasında örgütlü, öğrenciler yanında işçiler, köylüler var, çeşitli serbest meslek sahipleri var. Kadınlar var. Bütün bunların dışında, PKK'da Türk kökenli devrimciler var. Bu durumda insan ister istemez düşünüyor. PKK Kürdistan alanında bu kadar geniş ve yaygın bir örgütlenmeyi nasıl başarabildi? PKK Kürt toplumunun çeşitli sınıf ve katmanları arasında, derinliğine bir örgütlülüğü nasıl geliştirebildi? Kadınlar örgüte nasıl katılabildiler? Öteki Kürt örgütleri, gerek mekanda, gerek toplumsal sınıflar arasında böyle bir yaygınlaşmayı ve derinleşmeyi neden başarmadılar? PKK bunu nasıl başardı? Ben bu soruları kendi kendimle sürekli tartışıyordum. Bu bakımdan PKK'nın kendini nasıl ifade ettiğini öğrenmek benim için çok önemli oluyordu. Bu arada, Türk basınından, PKK'nın **Serxwebûn** ve **Berxwedan** isimli dergiler yayınladığını öğrenebilmiştim.

15 Ağustos 1984 Atılımı'nı, PKK'nın kendi kendini ifade etmesinin en güzel yolu olarak değerlendirmek mümkündür. 15 Ağustos Atılımı'nın bizzat kendisi, PKK'nın düşünce ve eylemini en açık ve en sağlıklı bir şekilde gösteren bir olaydır. Ben o zaman Çanakkale cezaevindeydim. D-9 Koğuşunda kalıyordum, burası 72 kişilik büyük bir koğuştur. O zaman Türk televizyonu, Türk gazeteleri, *"... Kuşatıldılar, kıstırıldılar, kaçıyorlar, yakalanacaklar, yakalanmaları an meselesi..."* gibi haberler yayınlıyorlardı. Biz bunun vur-kaç eylemi olmadığını, kalıcı bir eylem olduğunu, Kürtlerin mücadelesinde yeni bir eylem olduğunu farketmekte gecikmedik. Ekim ayı sonlarında, koğuşta üç gün arka arkaya süren bir toplantı düzenlemiştik. Kürdistan sorununu ve bu bağlamda 15 Ağustos Atılımı'nı tartışıyorduk. "İlk kurşun teorisi" ilk kez bu toplantılarda konuşuldu, PKK ile ilgili olarak.

e) Bundan sonra PKK hakkındaki bilgilerim yine Türk televizyonu ve Türk gazetelerinin verdiği bilgilerdi. O bilgilerin satır aralıklarını değerlendirerek, o bilgilerin öncesini ve sonrasını kurmaya çalışarak PKK'yı anlamaya gayret ediyordum.

1986 yılı Ekim ayında Milliyet gazetesi Haftaya Bakış isimli bir ilave vermeye başladı. Bu ilavenin genel yayın müdürü Mehmet Ali Kışlalı idi. Bu ilavenin 30 Kasım-6 Aralık 1986 tarihli 7. sayısında itirafcılardan Şahin Dönmez ile yapılmış bir röportaj vardı. Röportajı Serdar Can yapmıştı. İtirafçı Şahin Dönmez, PKK'yı, PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ı karalamak ve kötülemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Fakat Şahin Dönmez'in söyledikleri benim çok ilgimi ve dikkatimi çekti. Bu anlatımlarda PKK'nın düşüncesine ve eylemine ilişkin çok önemli bilgiler gizliydi. İtirafçı Şahin Dönmez, *"Kürtlerin devlet kurma hakkına dayalı bölge-halkının tepkisi ne oldu?"* sorusuna şu karşılığı veriyor: *"Benim yakalandığım 1979 Mayıs'ına kadar, böyle bir hareketi geliştirme, bu yönde mücadele verme, destek sağlama eğilimi yoktu. Hatta PKK'nin yayın organı Serxwebûn bile bunu itiraf etmiş, 'bugün kendine ihanet etmemiş hemen tek fert kalmamıştır' diye yazmıştır. Yani PKK'ya göre, doğu ve güney-doğu, Kürdistan, orada yaşayanlar Kürt halkı, servet sahibi olanlar hain, halk teslimiyetçi, gençlik Türk sömürgeci eğitiminin cenderesinde asimile olmuş, uşaklaşmış, yani herkes ihanet etmiş, teslim olmuş. Oysa dünyanın hiç bir yerinde ulusal kurtuluş mücadelesi veren hareketin ve önder kadroların böyle bir tespiti yoktur. Örneğin Mustafa Kemal, halkın gücüne güvenip, bu temelde ulusal kurtuluş savaşı gerçekleştirmiştir."* (s. 21)

> ***"PKK için 'Hafız Esat'ın maşası', 'Hafız Esat'ın askerleri' gibi sıfatları kullanmak büyük bir demagojidir. Çirkin bir suçlamadır. PKK gerillaları Kürt ulusu için çarpışıyor. Kürdistan için ölüyor. Bugüne kadar binlerce şehit var. Hepsi Kürdistan için, Kürt ulusu için. Kürtler arasında 'ulus için mücadele', 'vatan için mücadele' gibi çok yeni, yepyeni değerler oluşmaktadır. Yeni değerlerin oluşumunun kökeninde, Kürt gerillalarının büyük bir özveriyle, bilgiyle ve bilinçle, fedakarca sürdürdükleri mücadele vardır. O halde Kürt gerillalara karşı, PKK'ye karşı bu suçlamalar nasıl yapılabiliyor? Ben bunu, Kürdistan topraklarından, Kürt halk yığınlarından kopukluğa bağlıyorum. Kürdistan'dan, Kürt halk yığınlarından uzak kalmak, maddi dayanağı olmayan bu suçlamaları da ortaya çıkarabiliyor."***

İtirafçı Şahin Dönmez bunları, PKK'yı ve PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ı suçlamak, karalamak, aşağılamak için söylüyor. Fakat bu bilgilerden PKK'nın görüşleri, değerlendirmeleri hakkında çok önemli bilgiler çıkarmak mümkün. Bu değerlendirmeler benim çok dikkatimi çekti. Zira benim de benzer düşüncelerim vardı. Kürtlerin kendi aralarındaki kavgalardaki tavır ve davranışlarıyla, devlet güçleri karşısındaki tavır ve davranışlarını incelediğimiz zaman bu sonuçları çıkarmak mümkündü.

Şöyle ki, bir kere Kürtler, Ortadoğu'da 30 milyonu aşkın bir nüfusa sahip. Kürdistan'da Kürt ulusu bölünmüş, parçalanmış ve paylaşılmış, fakat hiç bir parçada, Kürtlerin en ufak bir statüleri yok. Halbuki, dünyada nüfusu 10 bini bulmayan devletler var. Böyle bir nüfusun ve toprağın sahibi olmasına rağmen, Kürtler neden devlet olmamışlar, Kürtler neden, Türkler, Araplar ve Farslar karşısında ciddi bir varlık gösterememişler? Neden onlar tarafından yönetiliyorlar? Bu sorgulama Kürtler arasında neden yapılmamış?

1970 yılında, yaz aylarında, Bismil, Silvan, Viranşehir, Malazgirt... köylerinde, Kürtlere yapılan bir işkence ve hakaret yöntemi vardı. Türk Güvenlik Güçleri, Komandolar köye giriyor, erkekleri, kadınları, çocukları, ihtiyarları köy meydanında topluyordu. Sonra yetişkin erkekleri ayırıyordu. Bu erkekleri çırılçıplak yapıyor, erkeklik organlarına ip bağlıyordu. Bu ipi kadınların eline veriyordu. Onları bu vaziyette dipçik zoruyla köy meydanında dolaştırıyorlardı. Dünyanın hiç bir yerinde insanlar, toplumlar, bu tür hakaretlerle karşı karşıya kalmamalıdırlar. Fakat, toplumlar, insanlar, dünyanın neresinde olursa olsun, bu tür hakaretlerle karşı karşıya kalıyorlarsa, o zaman da bu hakareti yapan güce karşı baş kaldırmalıdırlar. Bu hakaretle birlikte, bu hakareti içlerine sindirerek yaşamamalıdırlar. Fakat, Kürtler bu hakareti yaşıyorlardı. İçlerine sindiriyorlardı.

O zamanlar, bu hakaretlerle, bu işkencelerle karşılaşan Kürt köylüleri şöyle düşünüyorlardı: *"...Bu hakaretleri, bu zulümleri yapanlar Türk olamazlar, çünkü Türkler müslümandırlar. Müslümanlar böyle işleri yapmazlar."* Özellikle yaşlı kadınlara, bu hakaretleri yapanların Türk güvenlik güçleri olduğunu anlatmak son derece zor oluyordu. Kürt halkı günümüzde artık, Türk güvenlik güçlerinin gerçek niteliğini iyice anladı. İyice biliyor...

Kürtlerin tavır ve davranışlarıyla ilgili bu saptamaları yaparken, bu sorunun iki boyutunu daha dikkatlerden uzak tutmamak gerekir. Bunlardan birisi Kürtlerin kendi aralarındaki kavgalarda, ne kadar gözü kara, ne kadar yiğit(!) ve cesur(!) olduklarıdır. "Kan davası" diye bilinen davalarda bunun böyle olduğunu yakından biliyoruz. Kendi aralarındaki kavgalarda bu kadar gözü kara olan insanlar bir onbaşı karşısında neden korkakdırlar, siniktirler, onursuzdurlar? Sorunun ikinci boyutuysa, Kürtler arasında gelişkin olan erkeklik kültürüyle ilgilidir. Kürtler erkeklikleriyle pek övünürler. *"Çocukların sayılarını bile bilmiyoruz, adlarını bile bilmiyoruz... Çocukları birbirine karıştırıyoruz."* derler. *"Her yıl bir çocuk"* diye övünüp dururlar. Yukarıda özünü ve biçimini anlatmaya çalıştığım hakaret böyle bir toplumda uygulanıyor. Erkeklikleriyle böylesine övünen adamlar, bu hakareti yapanlara karşı en ufak bir tepki göstermiyorlar. İçlerine sindiriyorlar. Bu hakaret ve işkence yönteminin, Kürtler için özel olarak seçildiği de söylenebilir. Örneğin, falaka insanların canını acıtabilir, fakat onurlarını bu derece kırmaz, yüreklerini yaralamaz. Böyle bir hareket ve bu hareketi sindirmek ise, insanların yüreklerini yaralar.

Bunlar Türk sömürge yönetiminin, Kürt insanlarının ruhsal yapılarını etkilemesiyle ilgili bir olaydır. PKK'nın saptamaları son derece doğru, yerinde saptamalardır. Bütün bunlardan dolayı, itirafçı Şahin Dönmez'in açıklamaları, beni PKK'ya daha çok yaklaştırdı. Kürt toplumunun, toplumsal-ruhsal yapısı, toplumsal ilişkiler konusunda PKK ile benzer düşünceler içinde olduğumu fark ettim.

f) 1984 yılının Kasım ayı sonlarında Çanakkale Cezaevi'nden Gaziantep Özel Tip Cezaevi'ne sevk edildik. Bu sevkten çok sürgüne benzeyen bir operasyondu. Bizden bir hafta kadar önce de Bartın Cezaevi'nden bir sevk yapılmış. Bu ise tam anlamıyla sürgün özelliklerini taşıyordu. 1985 yılının başından itibaren, Malatya Cezaevi'nden, daha sonra da çeşitli cezaevlerinden arkadaşlar buraya getirildiler. 1985 ortalarında Diyarbakır Cezaevi'nden de bir sevk oldu. Bu süreçte ilk defa PKK'lı arkadaşlarla karşılaştım. O zamanlar cezaevinin koşulları çok kötü idi. Koğuşlar, daha doğrusu hücreler birbirlerine kapalıydı. Havalandırmaya, aynı koğuşta veya aynı hücrede bulunan bir veya üç kişi birlikte çıkabiliyordu. Buna rağmen mazgaldan kısa süreli de olsa görüşmeler yapılabiliyordu. Bazen tesadüfen, hastaneye veya mahkemeye giderken karşılaşabiliyorduk. PKK'lı arkadaşlar önce iki kişiydiler, sonra üç oldular. Üçü birlikte kalıyordu. 1980'lı yıllarda Diyarbakır Cezaevi'nde kalmışlardı. Vahşet dönemini yaşamışlardı. O dönemi etraflıca anlatıyorlardı. Diyarbakır gerçeğini ilk defa onlardan duymuştum. Bu arada PKK'nın düşüncesini ve eylemine ilişkin bazı olaylar da anlatmışlardı. Bu arkadaşlarla, epeyce uzun uzun konuşma olanağı buldum. Fakat PKK'ya ait bir bildiriyi veya broşürü göremedim. Bu durum 1986 yılları sonlarında biraz değiştiyse de 1987 yılının Mayıs ayının sonlarına kadar yani tahliye olduğum ana kadar böylece sürüp gitti.

4. Tahliye olmadan önceki bazı düşüncelerimi ve duygularımı da yazmak istiyorum. Tahliye oluncaya kadar, PKK'nın başlattığı silahlı mücadelenin bütün Kürt grupları tarafından yoğun bir biçimde desteklendiğini, Kürtlerin silahlı mücadele içinde yer aldıklarını düşünüyordum. Benim kaldığım cezaevlerinde, içeriye kitap ve dergi alınmıyordu. Bu bakımdan siyasal hareketler hakkında sağlıklı bilgiler elde edemiyorduk. Bunları ancak ziyaretçiler ve avukatlar aracılığıyla öğrenebiliyorduk. Fakat onlar da düzenli bir şekilde gelmiyorlardı.

1985 yılı başlarında Milliyet gazetesinden Kürdistan Press'in yayına başlayacağını öğrenmiştim. Kürdistan Press'in silahlı mücadeleyi destekleyeceğini düşünüyordum. Veya beklentim buydu. Bunun çok doğal bir süreç olacağını düşünüyordum. Sömürge saptamasını yapan bütün Kürt siyasal hareketlerinin, bu arada özellikle Rizgari'nin silahlı mücadeleyi aktif bir şekilde destekleyeceğini düşünüyordum, hissediyordum. Arkadaşlarla bu konuda konuşuyorduk. Onlar, Rizgari, Ala Rizgari, Özgürlük Yolu, Kawa gibi siyasetlerin, KDP'nin silahlı mücadeleyi desteklemediğini, karşı çıktıklarını söylüyorlardı. Ben buna pek akıl erdiremiyordum. Onlar da sağlıklı bilgiler alamıyorlardır diye düşünüyordum.

5. 25 Mayıs 1987'de tahliye oldum. Ağustos ayında bir kitapçıda genç bir arkadaşla tanıştım. Kürdistan konusunda konuşmalarımız oldu. Ona Serxwebûn ve Berxwedan gibi dergileri görmek ve okumak istediğimi, bu konuda yardım edip etmeyeceğini sordum. Birkaç gün sonra bana bir Serxwebûn dergisi getirdi. İkiye, dörde, sekize katlanmış bir dergiydi. Katlanmış yerleri iyice aşınmış, erimişti. Serxwebûn dergisinin 64. sayısıydı. İlk defa Serxwebûn dergisi görüyordum. O günden sonra bu arkadaş bana Serxwebûn dergisinin başka sayılarını da getirdi. Okuyup tekrar veriyordum. Elden ele dolaştırılıyordu. O zaman dergiyi okuyanlar, dolaştıranlar çok temkinli davranıyorlardı. Şimdi daha rahat okunuyor. Serxwebûn şimdi daha çok dolaşıyor, daha kolay dolaşıyor. Bu süreçte Berxwedan dergilerini de gördüm. Bu dergileri ilgiyle, dikkatle okuyordum. PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın Kürdistan'la ilgili analizleri çok dikkatimi çekiyordu. Bu arada başka arkadaşlar bana PKK'nın yayınladığı kitaplardan da verdiler. Bunları dikkatle okuyordum... Bu okuma ve incelemelerden sonra vardığım sonuç şu oldu: PKK'nın üç önemli saptaması ve ilkesi var.

a) Birincisini şu şekilde ifade etmek mümkündür: Kürt halkı onursuz bir şekilde yaşamaktadır. Kürt halkı kendi kendine ihaneti sağlanmış bir halktır. Kürt halkı düşürülmüştür. Rezil-rüsvalaşmaktadır.

b) PKK ikinci olarak şunu söylemektedir: Halkımızın bu yaşantısından, çağdışı yaşam koşullarını normal yaşamış gibi telakki etmesinden, halkımızın köleliğinden, keyfi, onur kırıcı dayatmalara boyun eğmesinden utanç duyuyoruz.

c) Üçüncü olarak da şu söyleniyor: Bu durumu muhakkak değiştireceğiz. Kürt halkı dünyada öteki uluslar gibi, eşit, onurlu bir şekilde yaşamalı, yaşayacaktır...

Bu saptamaların ve ilkelerin, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi sürecinde çok önemli saptamalar ve ilkeler olduğunu düşünüyordum. Bunlardan birincisi, Kürt toplumun bilimsel bir analizi sonucu ulaşılmış bir bilgidir. Sömürge koşullarının Kürt insanının ruhsal yapısını nasıl şekillendirdiği konusuyla ilgilidir. Ruhsal yapı, kişilik gibi sorunlara çok önemli vurgulamalar yapılmıştır. "Düşürülmüş bir halk" kavramı PKK'nındır. PKK'nın çeşitli yazılarında, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'ın çeşitli değerlendirmelerinde bu kavram sık sık kullanılmaktadır. "Halkımızın rezil rüsva yaşamasından utanç duyuyoruz" açıklaması, milli duygulamaların bir ifadesidir. Milli duygu açıklamasıdır. Üçüncüsü de ulusal bir hareket için, devrimci ve demokratik bir hareket için eylem kılavuzudur. Zaten Kürt toplumu konusunda oluşan bilinç, gittikçe yaygınlaşarak ve derinleşerek gelişen bilinç, milli duyguyla karşılaştığı zaman, ulusal, devrimci ve demokratik bir hareket kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

6. Üçüncü ilke konusunda, eylem kılavuzu denilebilecek bilgi üzerinde etraflı bir şekilde durmak gerekir. *"...Bu durumu muhakkak değiştireceğiz. Dünyanın öteki ulusları gibi Kürt ulusunun da eşit ve onurlu bir şekilde yaşaması için her türlü fedakarlığı yapacağız..."* Bu ilke doğrultusunda çok ciddi çabalar sarfedilmiş. Buna, 1970'li yıllar ortalarından itibaren başlanmış. 1970'li yılların ortalarında, Ankara'da çok ciddi çalışmalar yapılmış, 1977'de Kürdistan'a açılım var. Çalışmalar, çabalar 1970'li yılların sonlarında aktif bir şekilde sürüyor. Daha sonra tekrar geriye dönmek üzere yurt dışına çıkış var. Çalışmalar Avrupa'da ve Ortadoğu'da sürüyor. 15 Ağustos 1984 Eruh ve Şemdinli baskınıyla silahlı mücadele başlıyor. Bu noktada bazı şeyler söylemek gerekir:

a) 15 Ağustos 1984'ten sonra, PKK'nın öteki Kürt örgütleriyle, yani Avrupa'daki Kürt örgütleriyle ilişkilerini yakından biliyorum. Kürdistan Press, Rizgari, Riya Azadi, Komkar, Yekita Sosyalist gibi yayın organları, bu yayın organları etrafında gelişen örgütleşmeler silahlı mücadeleye şiddetle karşı çıktılar. PKK ile bu yayın organları ve örgütleri arasında çok uzun süre şiddetli tartışmalar ve suçlamalar oldu. Çok kırıcı tartışmalar oldu. Bunları sözü edilen yayın organlarından etraflı bir şekilde izlemek mümkündür.

Değerli kardeşim, silahlı mücadeleye karşı çıkmayı anlayabilmiş değilim. Bunun haklı gerekçelerini göremiyorum. Yukarda 4 numaralı ana paragrafta, 1987'de tahliye oluncaya kadar, bütün Kürt örgütlerinin silahlı mücadeleyi desteklediklerini düşündüğümü belirtmiştim. Öyle olmadığını tahliyeden sonra anladım. Bu konunun PKK ile öteki Kürt örgütleri arasındaki çelişmede ve çatışmada çok önemli bir neden, hatta en önemli neden olduğunu düşünüyorum. Şöyle ki,

b) Yukarıda, 3 numaralı ana paragrafın (e) bölümünde, Kürtlere özellikle uygulanan bir hakaret ve düşürme, işkence yönteminden söz ettim. Bu hakaret, aşağılama, düşürme ve işkence yöntemiyle ilgili olarak şunu düşünüyorum. Bir toplum, o topluma mensup insanlar bu çeşit bir hakaret ve düşürülmeyle kar-

şı karşıya kalıyorlarsa, buna hiç tepki göstermiyorlarsa, içlerine sindiriyorlarsa, o toplum, o insanlar hasta demektirler. Toplum felç olmuştur, felç olduğu gibi etkisizdir. Bu hastalık tedavi edilmemeli midir? Bu hastalık nasıl tedavi edilecektir?

İnsanlar karınları ağrıdığı zaman, mideleri, gözleri, kulakları vs. ağrıdığı zaman hastaneye gidiyorlar. Doktora başvuruyorlar, ilaç alıyorlar, tedavi oluyorlar. Yukarıda kısaca, felç olarak tanımlanan hastalığın da tedavi edilmesi gerekir. Bu tedavinin tek yolu da özgürlükler için, eşitlik için, onur için yapılan kavgadır. Böyle bir kavgayı başlatmadan, felç durumunu tedavi etmek, insanları ve toplumu sağlıklı bir hale getirmek olası değildir.

PKK bunu kavramış. Bu mücadelenin gereğine inanmış, bu doğrultuda bir mücadele başlatmış. Bu mücadele sırasında onlarca, giderek yüzlerce şehit olmuş. Şehitlerin sayıları daha sonraları binlerce rakamıyla ifade edilmeye başlanmış. Yoğun bir fedakarlık ve vefakarlık var. Sonsuz bir özveri var. Kürdistan'da *"Kürt ulusu için mücadele"*, *"Kürt vatanı için mücadele"* gibi yeni değerler oluşmaya başlamış. Buna rağmen öteki Kürt örgütleri, PKK'nın düşüncesine ve eylemine, tavır ve davranışlarına şiddetle karşı çıkıyorlar. İşte PKK ile öteki Kürt örgütleri arasındaki kopuşmanın temelini burada görüyorum.

c) Yukarıda 5 numaralı ana paragrafda, PKK'nın önemli saptamalar yaptığını ifade etmiştim. Bu saptamalar Kürt toplumunun toplumsal ve ruhsal yapısıyla ilgiliydi. Bunların çok önemli ve dikkate değer olduğunu belirtmiştim. Bu noktada bu konuya açıklık getirecek bir anımı anlatmak istiyorum: 1963 yılında, yaz aylarında Şemdinli'de askerlik yapıyordum. Yedek Subay, Teğmen. Aslında görevim, Bitlis'de 34. Piyade Alayı'ndaydı. 1963 yılında, Güney-Kürdistan'da, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi önemli bir gelişme içine girmişti. Kürdistan Demokrat Partisi, Mela Mustafa Barzani önderliğinde bir mücadele yürütüyordu. Kürtlerin (o zaman eşkiya tabir ediliyordu) hükümet kuvvetleri karşısında sıkıştıkları, Hakkari'ye giriş yapabilecekleri söyleniyordu. 1947'de KDP lideri Mela Mustafa Barzani ve 500'ü aşkın peşmerge, Gevar'daki Misiç bataklıklarından geçerek İran'a ulaşmış, oradan da Sovyetler Birliği'ne kadar varmışlardır. Sovyetler Birliğinden siyasal iltica hakkı istemişlerdi. İşte, Türk Ordusunun görevi, tekrar bu tür oluşumların yaşanmasını önlemek, eşkiyaların (Kürtlerin) Hakkari'ye geçişlerini önlemek veya onları sınırda yakalamaktı.

Bitlis, Muş ve Erciş'de bulunan Piyade Alayları'ndan bir tabur Kürtlerin muhtemel hareketlerini engellemek için Hakkari bölgesine gönderilmişti. Bende o zaman Bitlis'de ki Piyade Alayı'ndan bölgeye gönderilmiştim. Birlik önce, Başkale'de konakladı. Bir süre sonra Yüksekova'ya geçti. Oradan Şemdinli tarafına intikal etti, Şemdinli'den de sınıra kadar gidildi.

Ağustos ayının sonlarıydı, Şemdinli'den sınırdaki Rubarik Köyü'ne intikal ediyorduk. Bir sabah vaktiydi. Zêrîn köyünden Bedav'a doğru gidiyorduk. Yol diye bir şey yok. Keçiyoluna benzer bir takım izler var. Vahşi bir doğada ilerliyoruz. Keçiyolunun alt tarafı bir uçurum. Epeyce derin, suların çağıltısı duyuluyordu. Vadinin her iki tarafı meşe ormanlarıyla kaplı. Meşelerin gövdeleri çok kalın. Arada bir meyve ve sebze bahçelerinden, üzüm bağlarından geçiyoruz. Daha önceki günlerden biliyorum. Askerler üzüm bağlarını talan ediyorlar. Meyva ve sebze bahçelerini talan ediyorlar. Bu konuda hiç bir uyarı, ihtar yok.

Askerler, keçi yolu üzerinde birerli kol düzeninde ilerliyorlardı. Ben de biraz açıktan takımın ilerlemesini denetliyordum. Karşıdan bir kadının geldiğini gördüm, altmış yaşlarında bir kadın. Kucağında küçük bir bebek var. Torunu olmalı. Bir çocuğun da elinden tutuyor. Çocuğu çekiştire çekiştire geliyor. Çocuk kadının elinden kurtulmak, etraftaki otlarla, çalılarla, çırpılarla, böceklerle oynamak istiyor. Kadının öteki elinde de bir sopa var. Önündeki öküzü sürüyor. Kadın askerlere yol verecek diye düşündüm. Hiç oralı olmadı. Bu durum ilgimi çekti. Baktım, kadın dimdik yoluna devam ediyor. Kucağındaki çocuk ve yürüyen çocuk, askerlerin güneş altında parıldayan süngülerine, tüfeklerinin namlularına ilgi duyuyorlar. Kadın çocukların onlarla oyalanmasına, oynamasına fırsat vermiyor. Uzaktan daha dikkatli bir şekilde kadının yürümesini, tavır ve davranışlarını, ilerlemesini izlemeye çalıştım. Kadının gözlerinden müthiş bir kin ve öfke okunuyordu. Kadın hiç bir şeye, hiç kimseye bakmıyor, çocuğu çekiştiriyor, öküzünü sürüyordu. Dudaklarının kıpırtılarından birşeyler konuştuğu belli oluyordu, fakat bunları duymuyordum. Kadın gözleriyle, ellerinin hareketleriyle, yürümesiyle, adımlarıyla, yoldan birer birer ilerleyen askerlere hiç bakmamasıyla, askere yol vermeden yürümesiyle, çevreye karşı öfkesini ve kinini ifade ediyordu. Kadının bu tavrı karşısında askerler, yolun yukarısına çıkmaya çalışıyorlar, kadına yol veriyorlardı.

O günden bu güne kadının yüzündeki ve gözlerindeki, dudaklarındaki kini ve öfkeyi hiç unutmadım. Hayatım boyunca beni en çok etkileyen portrelerden biri bu oldu. Kadının bu tavrı ve davranışı karşısında düşüncelerim ve duygularım altüst oldu, askerlere yol vermediği için kadını küstahlıkla suçluyorlardı. Fakat, dimdik, alnı açık bir şekilde yürümesi, çevreye kin ve öfke dolu bakışları insanda bir saygı da uyandırıyordu. Öküzünü sürüyor, torununu çekiştirerek götürüyor, emekçi bir kadın, giyiminden kuşamından belli, yoksul bir kadın. Ayakkabıları kötü, ayaklarının yarısı yere basıyor. Bu portre kafama ve yüreğime yerleşti. Bu portreyi çizmekte büyük bir güçlük çekiyorum. Bunu anlatabilmek için büyük bir ressam olmak gerekir, büyük bir müzisyen olmak gerekir. Ahmedê Hanî gibi, Cîgerxwîn gibi şair olmak gerekir. Bu tavrın ve davranışın, bu öfkenin nedenleri üzerinde uzun uzun düşündüm.

15 Ağustos 1984 Atılımından sonra, bu atılımın Kürt halkının çok yaygın bir desteğini kazanmasından sonra, bu tavrın ve davranışın nedenlerini çözümleme olanağına kavuştum diyebilirim. Kanımca PKK bu ruhsal yapıyı çok yakından izledi ve tahlil etti. Kürt halkının ruhunun derinliklerindeki özü yakaladı. Silahlı mücadeleyi başlattı ve Kürt halkının yoğun desteğini yanında buldu.

Yukarıda 5 numaralı ana paragrafta, Kürt toplumunun yapısı konusunda PKK'nın bilimsel açıklamalar getirdiğini yazmıştım, Kürt hareketlerinin, geçmişteki Kürt başkaldırılarının neden başarısızlığa uğradığı konusunda geliştirilen açıklamaları yine bu çerçevede değerlendirmek gerekir. PKK'nın Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın bilim adamı yönünü de hiç gözden uzak tutmamak gerekir. PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın Kürdistan'a ilişkin analizlerini çok ilgi çekici ve dikkate değer buluyorum.

d) 5 numaralı ana paragrafta ifade edilen üçüncü ilke konusunda biraz daha durmakta yarar vardır.

> ***"PKK ile, PKK'lı arkadaşlarla dostluğu geliştirmek bizim elbette önemli bir amacımız. Bizim PKK ile ilişkilerimiz gönül birliğine, ruh birliğine, yürek birliğine, beyin birliğine dayanıyor. 'Harcamak', 'harcanmak' çok yanlış kavrayışlar. Bütün bunlara rağmen, yanlış tavır ve davranışlar gelişirse ve bunlar bilinçli olarak gelişirse araya biraz mesafe koymak yeterli olacaktır. İlişkilerimiz örgütsel değil, ifade etmeye çalıştım, ilişkilerimiz yürek birliğine, gönül birliğine, beyin birliğine dayanıyor. Doğrusu da budur. Bu bakımdan 'harcanmak', 'harcamak' gibi endişelere kapılmamak gerekiyor."***

"Bu ilişkileri değiştireceğiz..." Senin de bildiğin gibi, ben Devrimci Doğu Kültür Ocakları'nı oldukça yakından tanıyorum. Rizgari, Özgürlük Yolu, Ala Rizgari, Kawa, Şivancılar gibi Devrimci Doğu Kültür Ocakları kökenli örgütleri de yakından tanıyorum. Bu arada, Türkiye-Kürdistan Demokrat Partisi'ni ve benzer örgütleri de yakından tanıyorum. Bu örgütlere mensup arkadaşlarımız vardı. Ve onlar bizlere bu örgütler hakkında, bu örgütlerin düşünceleri ve eylemleri hakkında çok geniş bilgiler verdiler.

Bu noktada şöyle düşünüyorum. Kürdistan'da silahlı mücadele büyük bir gereksinim olarak ortaya çıkmaktadır. Çünkü, Türk devletinin, Kürdistan'ı devletlerarası sömürge düzeyinde tutmaya çalışan öteki devletlerin Kürdistan'a ilişkin tek bir politikaları vardır, o da devlet terörüdür. Böyle bir gereksinime rağmen, yukarıda sözünü etmeye çalıştığım örgütlerin, o örgütlerin liderlerinin, ileri gelen kadrolarının, Kürdistan'da silahlı mücadele kararı verebileceklerini sanmıyorum. Yani geçmişi dikkate aldığımız zaman, liderler, böyle bir kararı vermezlerdi, demek istiyorum. Örneğin, benim yakından tanıdığım arkadaşlar böyle bir kararı veremezlerdi. Bunda elbette bir kavrayış ve duyuş eksikliği var. Örgütlerde, örgütlerin ileri gelen yöneticilerinde bazı şeyler eksik. PKK bu kararı verdi, silahlı mücadeleyi başlattı. Kadınları gerillaya kattı. Bunlar çok önemli kararlardır. Şunu vurgulamaya çalışıyorum: Bu önemli kararları ancak PKK verebildi. Kararlarını uygulayabildi. Bu kararları uygulayabilmek için sarsılmaz bir inanç gösterdi. Bu konuda yoğun, yaygın bir bilincin oluşmasını sağladı. Bu düşüncelerimde acaba yanılıyor muyum?

Bizim yukarıda sözünü etmeye çalıştığım arkadaşlarımız olsaydı, şöyle düşünürlerdi sanıyorum: *"Silahlı mücadele gerek ama şimdi zamanı değil." "Biraz daha örgütlenelim, halkımızı aydınlatalım, bilinçlendirelim, belirli bir güç olduktan sonra silahlı mücadeleye başlayalım..." "... Örgütlenmeden, belirli bir güç olmadan silahlı mücadeleye başlamak intihardır." "... Falanca yere bir gezi daha düzenleyelim, halkın nabzını yoklayalım." "... Falanca konuyu araştıralım, bir komite daha kuralım..."* vs. Görüldüğü gibi silahlı mücadeleye karşı çıkılmıyor. Veya örgütlerin önemli bir kısmı silahlı mücadeleye karşı çıkmıyor. Fakat, "şu aşamada" silahlı mücadelenin olanaklı olmadığını öne sürüyor. İşte olanaklı görülmeyen bu şeyi PKK gerçekleştirdi. Bu kararın alınması ve alınan kararların hayata geçirilmesi, aslında, düşünüldüğünden çok daha önemli bir olaydır. Kuzey Kürdistan'ın tarihsel gelişmesini ele aldığımız zaman, bunu ifade etmek, görmek gayet kolaydır. Acaba yanılıyor muyum?

7. Avrupa'daki Kürt örgütlerinin silahlı mücadeleye karşı çıktığını, yukarıda, 6 numaralı ana paragrafta, (a) bendinde belirtmiştim. Bu konu ile ilgili olarak, 15 Ağustos 1984'ten sonraki gelişmeleri yakından biliyoruz. 1990 yılı Mart ayında ve sonrasında da, 15 Ağustos 1984'ten önceki aşamaları öğrenme fırsatı buldum. Kaldığım koğuşta pekçok PKK'lı arkadaş vardı. Daha doğrusu, PKK'lıların kaldığı koğuştaydım. Gerillalarla tanışma olanağı buldum. 1984'ten önce, Avrupa'daki ve Ortadoğu'daki gelişmeleri çok yakından izleyen, hatta bu sürecin içinde olan bazı arkadaşlarla tanışma olanağı buldum. Bu dönemi, ilişkileri, ilişkilerin gelişim sürecini etraflı bir şekilde anlattılar. Öte yandan bu konulara ilişkin pekçok yazı vardı. PKK bunları anlatmış, yazmış, konuşmuş. Bunlarda belirli bir taraf girlik, belirli bir mübalağa olsa bile, bir süre için böyle kabul edilirse bile, geriye kalanlar, gelişmelerin yönünü, içeriğini biliyor. Kaldı ki bana bunları anlatanlar çok saygın kişilerdi. Bilinçli bir şekilde yanıltmak için bilgi verdiklerini de hiç sanmıyorum. PKK öteki örgütlere silahlı mücadele gereğini açıklayınca, örgütlerin büyük bir tepkisini çekiyor. *"... Siz bizim halkımızı intihara sürüklüyorsunuz..." "Kürt halkı silahlı mücadeleye hazır değildir"* vs. Örgütler, liderler, kadrolar, PKK'nin bu düşüncelerine ve eylemine karşı şiddetli bir tepki gösteriyorlar. Bu sürecin PKK ile öteki Kürt örgütleri arasında, büyük bir kopuşmanın meydana gelmesine neden olduğunu yukarıda ifade etmiştim.

8. Deniyor ki, PKK Suriye'ye dayanarak eylem yapıyor, halbuki, Suriye de sömürgeci bir devlettir.

Kürtlerin kendilerini sömürgeleştiren devletlerle ilişkilerinin irdelenmesi Kürt tarihinin en acılı, en dramatik yönüdür. Bu konuda şöyle düşünüyorum: Kürtlerin, bu arada PKK'nın Ortadoğu'da, çok bağımsız, son derece bağımsız politikalar oluşturması ve bu politikaları uygulamaları pek olanaklı değildir. Bu Kürdistan'ın ve Kürt ulusunun bölünmesinin, parçalanmasının ve paylaşılmasının ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Bu tarihsel gelişmenin, bunun Kürtler bakımından anlamının bilincine varan bir örgüt ise mümkün olduğu kadar bağımsız ve özgür politikalar oluşturabilir ve bu politikaları hayata geçirebilir. Bu sorunu biraz daha yakından irdelemekte yarar vardır: Şöyle ki;

a) Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini yürüten bir örgüt mümkün olduğu kadar, Kürdistan'da veya Kürdistan'a yakın bir yerde olmalıdır. Kürt örgütlerinin Almanya'da, Fransa'da, İsveç'te, Londra'da, Roma'da, yani Avrupa'da olmaları çok önemlidir. Fakat bu örgütlerin Kürdistan'da eğer kökleri, dayanakları yoksa, Avrupa'da olmak çok anlamlı değildir. Esas olan Kürdistan'da olmaktır. Kürdistan'da kökleri, dayanakları olan bir örgüt, Avrupa'da varsa, işte önemli olan budur.

b) Bu açılardan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini yürüten örgütlerin Kürdistan'da veya Kürdistan'a çok yakın bir alanda olması gerekiyor. Şu da önemlidir: Uluslararası ilişkilerde, çıkar esası önemlidir, hiç kimse kimseye, adalet olsun diye, insan haklarının gereğidir diye, insanlık gereğidir diye yardım etmiyor. Herhangi bir devlet, Kürtlerden çıkar umuyor olabilir. Bu durumda Kürtler de hesap kitap yaparlar. Kendilerinden ne isteniyor, kendilerinin kazanacağı nedir? İşte kendilerinden istenenlerle, kendilerinin kazançları arasında bir denge varsa, Kürtlerin benzer ilişkileri sürdürmesinde büyük bir sakınca yoktur. Bu da sürekli bir sorgulamayı gerekli kılar. Alınanların ve verilenlerin dengeli olup olmadığı her zaman denetlenir. Ben PKK'nın Suriye ile ilişkilerini bu çerçevede değerlendiriyorum. Suriye de elbette Kürdistan'ı devletlerarası sömürge düzeyinde tutan devletlerden biridir. Bu açıktır. Fakat Kürtler için, yukarıdaki muhasebeyi yapmanın zorunluluğu da vardır.

c) PKK için "Hafız Esat'ın maşası", "Hafız Esat'ın askerleri" gibi sıfatları kullanmak büyük bir demagojidir. Çirkin bir suçlamadır. PKK gerillaları Kürt ulusu için çarpışıyor. Kürdistan için ölüyor. Bugüne kadar binlerce şehit var. Hepsi Kürdistan için, Kürt ulusu için. Kürtler arasında "ulus için mücadele", "vatan için mücadele" gibi çok yeni, yepyeni değerler oluşmaktadır.

Yeni değerlerin oluşumunun kökeninde, Kürt gerillaların büyük bir özveriyle, bilgiyle ve bilinçle, fedakarca sürdürdükleri mücadele vardır. O halde Kürt gerillalara karşı, PKK'ya karşı bu suçlamalar nasıl yapılabiliyor? Ben bunu, Kürdistan topraklarından, Kürt halk yığınlarından kopukluğa bağlıyorum. Kürdistan'dan, Kürt halk yığınlarından, halk yığınlarından uzak kalmak, maddi dayanağı olmayan bu suçlamaları da ortaya çıkarabiliyor.

d) Ortadoğu'da Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini yürüten önderlerin, Kürdistan, Ortadoğu, dünya hakkında bilgi birikimi elbette gerekir. Fakat bilgi birikimi yetmez. Tavır ve davranışları da önemlidir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini yürüten kadroların cin gibi olmaları gerekir. Cinlik, örneğin, İran Kürdistan Demokrat Partisi lideri Abdurrahman Kasımlo'da yoktu. Abdurrahman Kasımlo, Batılı değerlerle politika yapmaya çalışıyordu. Halbuki politika yaptığı alan Ortadoğu'dur. Ortadoğu'da ise devlet terörü egemendir. "Cin gibi olmak" Mela Mustafa Barzani'de de görülebiliyordu. Fakat Mela Mustafa Barzani geleneksel bir Kürt önderiydi. Irak Kürdistan Demokrat Partisi lideri Mesut Barzani'de, Kürdistan Yurtsever Birliği lideri Celal Talabani'de bu niteliklerin çok fazla geliştiği kanısında değilim. PKK'da, PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'da, Başkan APO'da bu nitelik kolayca görülebiliyor.

9. Çirkin suçlamalardan biri de çoluk-çocuk öldürmek biçiminde ortaya çıkıyor. Türkiye'de, Ortadoğu'da terör devlet tarafından yapılmaktadır. Türk devletinin Kürtlere karşı temel politikası devlet terörüdür. Bu devlet terörünün bir boyutu da Kürt halkının bölünerek ve parçalanarak yönetilmesini gerekli kılmaktadır. Korucular olayının tezgahlanması bu gerek içindir. Böl-yönet politikasının en önemli özelliği bu politikanın; her zaman, her yerde, her koşul altında kendini üretiyor olmasıdır. Bölünme ve parçalanma toplumun en küçük hücrelerinde bile etkili olmaktadır. Bu ise, "hainlik" ve "ihanet" için elverişli bir ortam hazırlamaktadır. Bu bakımdan Kürt

toplumu haini bol bir toplumdur. Koruculuk sürecinde korkunç derecede düşürülmüş korucular görülmektedir. Bunlar Kürt gerillalara karşı cinayet makinası gibi çalışmaktadırlar. Kulak, burun, dudak kesmektedirler, göz çıkarmaktadırlar. Gerillaların kafalarını kesip dolaştırmaya yeltenmektedirler. Özgürlük, eşitlik, onur diyenleri öldürmeye çalışmaktadırlar. Bunlar elbette uyarılmaya çalışılmalıdır, Kürt ulusuna yaptıkları ihanet hatırlatılmalıdır. Sömürgeci devletin hizmetinde bir alet olarak çalışanlara, devlet terörünün vazgeçilmez bir halkası olanlara ise, ancak etkili bir terör, devrimci bir terör uygulanır. Kürt halkının kendi hainlerini cezalandırma hakkı da vardır. Bu hak da tartışılmazdır.

Baskı ve zulüm altında olan bütün halkların bu hakları vardır. Bu şiddetin hedefi kuşkusuz çocuklar, kadınlar, ihtiyarlar değildir. Sömürgeci devletin propagandalarına, Milli İstihbarat Teşkilatı'nın bir şubesi gibi çalışan Türk basınına, sömürgeci basına itibar etmemek gerekir.

10. PKK'nın liderini putlaştırdığı, liderin anti-demokratik olduğu, çoğulculuğu kesinlikle engellediği sık sık vurgulanmaktadır. *"Olur olmaz yerlerde Bijî Apo, diye bağırıyorlar". "Apo'nun çeşitli pozlardaki fotoğraflarını asıyorlar, dağıtıyorlar..."* vs. Bu sloganların, bu fotoğrafların fazla büyütülmemesi gerektiği kanısındayım. Kaldı ki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi henüz muhalefet hareketidir. Öte yandan bu bir siyasal harekettir. Kitlelere hitap etmektedir. Bu süreçte "Başkan Apo", "Önder Apo", "Bijî Apo" gibi deyimlerin, sloganların kullanılması bana ters gelmemektedir.

Kendimden bir örnek vereyim. 1990 yılı Mart ayında Sağmalcılar cezaevine konulduktan sonra, benim için de kampanyalar açıldı, imzalar toplandı, afişler basıldı. Aslında bu benim tavrım değil. Bunları senin de çok yakından tanıyacağın arkadaşlar yaptılar. Bu sürece karşı çıkmayı düşündüm. Karşı çıktım da. Fakat, mekan olarak o kadar değişik yerlerde yapılıyordu ki, hangisine karşı çıkacaksın? Fakat, bu tür süreçlerin şöyle bir boyutuda var. Toplumsal ve siyasal muhalefetin gelişmesine, muhalefetin derlenip toparlanmasına, kısaca, hareketin gelişmesine katkısı da olabiliyor. Bu bakımdan sorun, çoğu zaman sizi aşıyor, karşı çıkamıyorsunuz. Kaldı ki, benim konumumla PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın konumu çok farklı, PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan politik ve askeri yönleri ağır basan bir önder. Bu bakımdan Kürt halk kitlelerinin, "Başkan Apo, Bijî Apo" gibi hitaplarda bulunmaları, sloganlar atmaları yerinde bir harekettir.

"Başkan", "önder" gibi kavramların demokratik kavramlar olmadığını biliyorum. Fakat henüz muhalefette olan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin bu kavramları kullanmasında büyük bir sakınca görmüyorum. Bunlar liderleri putlaştırmak değildir. Kürtler günümüze kadar hep yönetildiler. Hep başkaları tarafından yönetildiler. Şimdi, bir Kürt örgütü ciddi bir şekilde "Kürdistan'ı biz yöneteceğiz" diyor. Düşündüklerini, planlarını, projelerini hayata geçirmeye çalışıyor. Bu süreci geliştirmek gerekiyor. Bu sürecin gelişmesine katkıda bulunmak gerekir.

Yıl 1984, Ekim ayının başları. Kürt gerillalara karşı "Güneş Harekatı" başlatılıyor. Türk Cumhurbaşkanı Kenan Evren, büyük bir gazeteci kalabalığı eşliğinde Hakkari bölgesinde dolaşıyor. Şemdinli'de Kürt halkının gözünün içine baka baka herkesin Türk olduğunu, Türklüğü kabul etmeyenlerin "kansız", "hain" olduklarını söylüyor. Kürdistan'ı hep bu Türk sömürgecilerinin yönettiğini hiç unutmamak gerekir. Kürtler için esas utanç budur. Böyle bir utanç karşısında, PKK'nın düşüncesi ve eylemi karanlıkları yırtan bir aydınlıktır. Kokuşmuş bataklıktaki baharyeli gibidir. PKK bu sular için kanallar açmaktadır.

Kürt halkı demokrasiyi hiç yaşamadı. Kürdistan'ı devletlerarası sömürge sistemi içinde tutan devletler, Kürt ulusunun, ulusal, devrimci ve demokratik mücadelesini engelleyebilmek için, Kürt toplumunun en çürümüş kesimleriyle işbirliği yaptılar. O çürümüş sınıfları ve tabakaları ayakta tutabilmek için büyük bir çaba harcadılar. Bunlarsa, demokrasiye, Kürt halkının uyanmasına düşman olan sınıf ve tabakalardır. Eğer bir şeyh müridlerinden belirli bir çıkar elde ediyorsa, oraların uyanmasını elbette istemez. Toprak sahipleri de öyle. Fakat bu gerici sınıfları ayakta tutan sömürgeci devletin bizzat kendisidir. Kürt toplumunda demokrasiyi kurmak ve geliştirmek elbette esas olmalıdır. Çoğulculuğa önem vermek elbette esas olmalıdır. *"En doğrusu biziz, bizden başka doğru yok"* diyerek ötekileri boğmaya, yok etmeye çalışmak çok yanlış bir tavır ve davranıştır. PKK'dan da bu hayati ilkelere dikkat etmesi elbette istenmelidir. PKK'nın buradaki görevi, öteki Kürt örgütlerine nazaran daha da büyüktür. PKK'nın sorumluluğu daha da büyüktür.

PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan ile ilgili olarak da birkaç şey söylemek istiyorum. Abdullah Öcalan, 1970'li yılların sonlarında Apocu önderlerden biriydi. 15 Ağustos 1984 Atılımı'na kadar ise, PKK'nın önemli bir lideriydi. 15 Ağustos Atılımı'ndan sonra durum tamamen değişmiştir. PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan, artık, Kürt halkının bir lideridir, önderidir. Bunu, köylülerin, işçilerin, öğrencilerin, kadınların tavır ve davranışlarından, konuşmalarından anlamak mümkündür. Abdullah Öcalan, artık, Kürt halkının bir umududur. Omuzlarında milyonlarca Kürdün sorumluluğunu taşımaktadır. Abdullah Öcalan'ı artık, PKK'nın önderi, PKK'nın Genel Sekreteri olarak değerlendirmemek gerekir.

Değerli kardeşim, çok önemli konularda ortak düşüncelerimiz olduğunu biliyorum. Bugün de bu böyle. Yekitiya Sosyalist'i ilgiyle izliyorum. Fakat, PKK ve Başkan Apo hakkında neden bu kadar ters düştüğümüz, doğrusu bana büyük bir hüzün veriyor. Üstelik bu sadece senin düşüncen, tavır ve davranışın değil, Devrimci Doğu Kültür Ocakları kökenliler genel olarak böyle düşünüyorlar. Başkan Apo'yu küçümsemeye çalışıyorlar. Gerek PKK'yı, gerek Başkan Apo'yu çok çirkin kavramlarla suçlamaya çalışıyorlar. Bunları kabul edilmez buluyorum. Büyük bir yanılgı var. Fakat son yıllar içinde bu düşüncelerde, tavır ve davranışlarda çok önemli değişiklikler olduğunu izlemek de mümkündür. Burada şunu da belirtmeliyim: Devrimci Doğu Kültür Ocakları mensubu, Türkiye Kürdistan Demokrat Partisi mensubu arkadaşlarımızın çocukları, 20'li yaş çağlarını yaşayanlar, daha küçük olanlar, genel olarak hep PKK'da yer almaktadırlar. Bizleri 20-25 yıl kadar hep Kürt öğrenciler ararlardı. Şimdi, köylü, işçi, esnaf, serbest meslek sahipleri, ev kadınları, pek çok kişiyle tanışıyoruz. Herkeste büyük bir heyecan var. Kürdistan, artık eski Kürdistan değil. Bugünkü aşamaya nasıl gelindi acaba? Binlerce şehit var. Arkadaşlarımızın çocukları olan pek çok gerilla var. Bazı arkadaşlarımızın torunları gerillada. Hepsi Kürt ulusu için, Kürdistan için savaşıyor. Bugün Kürdistan'da her alanda gerilla var, her alanda şehit var. Bu heyecan nasıl oluştu?

Peki, ben sana bir soru sorayım. Şimdiye kadar kaç gerilla donattınız?

Türk İçişleri Bakanlarından biri şöyle demişti: *"Doğu'da dağları koruyan jandarma değil, jandarmanın korkusudur. Bu korkunun etkili bir şekilde sürdürülmesi için her türlü önlem alınmalıdır."* Bugün Kürdistan'da bu korku kırılmıştır. Bu korkunun kırılmasında PKK'nın düşünce ve eyleminin çok büyük rolü olduğu tartışılmazdır. Korku kırıldıkça Kürt halkı, Kürt halk yığınlarının ruhsal yapısı derinleşmektedir. Dirençli, direnen bir kişilik gelişmektedir. Gerillanın bu süreçteki rolü açıktır. Tekrar sorayım: Şimdiye kadar kaç gerilla donattınız?

11. Kürt gerillalarının, büyük bir fedakarlık, özveri ve vefakarlık örneği gösterdiğini çeşitli vesilelerle ifade etmiştim. Bu sürecin beni çok duygulandırdığını, bana gurur verdiğini de belirtmeliyim.

Sağmalcılar'da, koğuşta, Dengê Kurdistan isimli bir dergi vardı. Bu, PKK'nın cezaevi alanındaki örgütünün aylık olarak çıkardığı bir dergidir. Daktilo ile çoğaltılıyordu. Bu dergide orijinal yazılardan çok, Serxwebûn, Berxwedan gibi dergilerde yayınlanmış bazı yazılar yer alıyordu... Bir gün bu dergide yer alan bir hikaye okuyordum. Üç-dört gerillanın bir kış gününde, görev alanlarından kamplarına gidişini anlatıyordu. Kafamı çoktandır kurcalayan birtakım soruların cevabını alabileceğimi düşünüyordum. Gerilla kış vakti soğuğa karşı nasıl önlemler alıyor? Açlığa, uykusuzluğa nasıl dayanıyor? vs. Olay, Botan'da Zağros dağları civarında geçiyor. Şiddetli bir kış hüküm sürüyor. Dondurucu bir soğuk var. Bu soğukta yola çıkmak doğru mu? Gerillalar kamp için şimdi mi yola çıkalım, yarını mı bekleyelim tartışmasını yapıyorlar. Kar yağmaya başlıyor, hava biraz yumuşuyor. Yola çıkıyorlar. Dağlara tırmanıyorlar, ondan sonra vadiye doğru iniş var. Sonra tekrar başka bir dağa tırmanmaları gerekir. Kar duruyor, tipi başlıyor... Sis var. İki metre ötesi görülmez oluyor. Silahları, cephaneleri, öteki yükleri var. Durmadan yokuş çıkıyorlar, yokuş iniyorlar. Dağa tırmanıyorlar, dağdan aşağı iniyorlar. Kamplarına varacaklar. Soğuk durmadan artıyor. Akşam oluyor, ortalık kararıyor. Çığ tehlikesi var. Gerillalardan biri soğukta yürüyemez bir hale geliyor. Ayakları donmuştur. Yoldaşları onunla ilgileniyorlar.

Hikaye böyle sürüp gidiyor. Heyecanla okuyorum. Koğuştayım. Birdenbire soğuktan irkildim. Üşüdüğümü hissettim. Halbuki, koğuşun kapısı, pencereleri var, normal kapalı. Ayrıca koğuşta 60'a yakın insan var. Kendimi gerillaların yerine koyduğumu hissettim. Şöyle düşünüyorum: Açlığa, susuzluğa dayanmak mümkün, uykusuzluğa dayanmak bile mümkün. Yol yürüyebilirim, yokuş çıkabilirim, dağa tırmanabilirim, yük taşıyabilirim, fakat soğuğa karşı ayaklarımı nasıl koruyabilirim, soğuğa karşı nasıl dayanabilirim?.. Hikayeyi okurken hep bunları düşündüğümü hissettim. Gerillaların soğukla, açlıkla, susuzlukla, uykusuzlukla nasıl başedebildiklerini, bunların üstesinden nasıl gelebildiklerini öğrenebilmek için okumayı büyük bir heyecanla sürdürdüm. Kürt gerillalara zaten çok sıcak bir sevgim vardı, daha da arttı.

Kürdistan'a ilişkin düşünceleri, duyguları, beklentileri olmayan insanlar, sarsılmaz bir inanca sahip olmayan insanlar bu tür fedakarlıklara katlanamazlar. Özveri ve vefa göstermezler. Bu cefaların, çilelerin hepsi de Kürdistan içindir, Kürt ulusu içindir. "Hafız Esat'ın maşası" suçlamalarını ve aşağılamalarını çok çirkin buluyorum. Gayri ahlaki buluyorum. Bu mücadelenin, 1984'te, gerillaların donanımı bakımından çok olumsuz koşullarda başladığı da yine büyük bir gerçek. Gerillaların, haritaya, pusulaya, dürbüne, ayakkabıya, uyku tulumuna, vitamin haplarına sahip olmadığını biliyoruz. Veya bunlar çok azdır. Yeteri kadar silah yoktur. Bunları yakından biliyoruz. Arkadaşlara, *"Soğuğa karşı nasıl korunuyordunuz, ayaklarınızı nasıl koruyordunuz?.."* sorularını sık sık soruyordum. *"Yün çoraplarımız vardı..."* gibi cevaplar veriyorlardı. Halbuki, gerillaların ayakkabısına, başlığına, gözlüğüne kadar mükemmel bir donanımı olmalıdır. Özellikle 1985 yılında bu koşulların çok çok olumsuz olduğunu biliyoruz. Halbuki, örneğin Filistinli gerillalar için durum böyle mi? Bir gerilla haplarla, vitamin haplarıyla günlerce idare edebiliyor. Ve bunları sağlamak Filistinli gerillalar için son derece kolay.

Bugün Kürt gerillalarının donanımı, 1984'e nazaran çok çok ileri. Harita, pusula, dürbün, uyku tulumu gibi araç ve gereçler 1984'e ve 1985'e nazaran çok daha mükemmel...

12. Yukarıda, 10 numaralı ana paragrafta, 20-25 yıl kadar önce, bizleri sadece öğrencilerin ziyaret ettiğini, günümüzde, köylülerin, işçilerin, çeşitli mesleklerden Kürtlerin, çiftçilerin, ev kadınlarının vs. ziyaret ettiğini belirtmiştim. Köylüler, özellikle onlar, şunları anlatıyorlar: 1960'lı yılların ortalarından itibaren öğrenciler bizim köye gelirlerdi. Bizlere devrim yapalım, derlerdi. Onların bu teklifleri bizleri çok korkuturdu, ürkütürdü, şimdi, günümüzde artık biz mücadele içindeyiz. Siz bu mücadelelerin nasıl başladığını, nasıl sürdüğünü biliyorsunuz. Biz artık, dişimizle, tırnağımızla bu kavganın içindeyiz. Bu kavga sırasında yanımızda o öğrencileri arıyoruz. Onlar yanımızda yoklar, onlara çok ihtiyaç duyduğumuz anlarda onlar yanımızda yoklar...

13. Ben PKK'yi eleştiriyorum. Fakat, daha çok sizlere benzeyen yönlerini eleştiriyorum. Hatırlayacağınız gibi Kürtçeyi de çok iyi bildiğiniz halde, hep Türkçe konuşurdunuz. Sömürgecilerin diline daha bir öncelik verirdiniz. Gerilla bu konuda çok önemli bir değişiklik yapmadı, hatta hiç değişiklik yapmadı. Gerilla savaşı konusunda binbir türlü yaratıcılık gösteren, bu yaratıcılığını günden güne artıran gerillanın Kürtçe'ye verilen önem konusunda hiçbir değişiklik yapmaması, anlaşılır birşey değil. Nedenini sorduğumuz zaman sizler gibi cevap veriyorlar. "Dostluk" diyorlar, "Türkçeye dostluk". Halbuki, Kürt halkı şimdiye kadar, Türkçeyle, Türk diliyle, yasaktan, emirden, hakaretten başka bir şey duymadı. Kürt halkının Türk diliyle duyduğu sözcükler hep emir içeriyordu, hakaret içeriyordu. *"Hepinizi geberteceğim." "Hepinizi yok edeceğim, öldüreceğim." "Bugün evden dışarı çıkmak yasak!" "Bugün evden dışarı çıkan olursa evi içindekilerle birlikte yakarız." "Bugün tarlaya gidilmeyecek!" "Bugün hayvanları otlatmak yok!" "Arama var, herkes evinden dışarı, evde kalanlar olursa evinizi yakarız, öldürürüz." "Aşağılık Kürtler, Türk devletinin ne kadar büyük olduğunu sizlere kabul ettireceğiz." "Hayvanoğlu hayvanlar", "Aşağılık mahluklar." "Koş!", "Yat!" "Sürün!" "Güzel kadınlarınızı ayırdık, onlarla ayrıca işimiz olacak!"*

Kanımca Kürtler, Türkiye'de, Türk diliyle, Türkçeyle, emirden, yasaktan, hakaretten başka hiçbir sözcük, hiçbir güzel sözcük duymadılar. Hergün hergün bunları, benzerlerini duydular. *"Kürtler yoktur, herkes Türktür." "Kürtçe diye bir dil yoktur, 20-30 kelimesi bile olmayan, ilkel, mahalli bir ağızdır." "Sanıklar Kürtlerden sözederek Türklerin milli duygularını zedeliyorlar."* Yeni yeni Kürt sözcüğünü telaffuz etmeye başlayanlar bile, Kürt Devleti düşüncesi, Kürtlerin aleyhinedir, diyorlar. Ortadoğu'da 2 milyon civarındaki ve İsrail işgali altındaki Filistinlilerin bağımsız devlet kurma hakkını savunuyorlar. 23. Arap devletinin gereğini savunuyorlar. Kürt sözcüğünü kullanmaya başlamışlarsa da, Kürdistan'ın ve Kürt ulusunun bölünmesini, parçalanmasını ve paylaşılmasını görmezden geliyorlar. Ortadoğu'da 30 milyonu aşkın bir nüfusa sahip olan Kürtlerin bölünmüş, parçalanmış ve paylaşılmış halini tartışmaktan uzak duruyorlar. Aynı Amerika Birleşik Devletleri gibi ve Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği gibi Ortadoğu'da statükonun devamını istiyorlar. Statüko Filistinliler için çatlasın, Kürtler için aynen sürsün, diyorlar. Kürtlerin çıkarı statükonun devamındadır, diyorlar.

Kürtlerin kendi ana dilleriyle dost olmaları, Kürtçe konuşma ve Kürtçe yazma yeteneğini kazanmaları gerekmektedir. Bu çok doğal hakların kullanımı için mazeret aramak yanlıştır.

Dil ile düşünce arasında, çok önemli bir bağ vardır. Kürtçe konuşursanız Kürt gibi düşünürsünüz, Türkçe konuşursanız Türk gibi düşünürsünüz. Kürtler için Kürt gibi düşünmek, veya Türk gibi düşünmek elbette önemlidir. Kürtçeye yeteri kadar değer vermemek, Kürtlerin beyinlerini sömürgeleştirici bir etken olarak ortaya çıkmaktadır. Bir toplumda en ağır tahribat beyinsel sömürgecilik sürecinde ortaya çıkmaktadır. Türk devleti, Kürt insanlarının beyinlerini sömürgeleştirebilmek için her türlü önlemi almaktadır.

Türk mahkemeleri, duruşmalarda ısrarla Kürtçe konuşan Mehdi Zana'ya şöyle bir haber ulaştırmaya çalışıyorlar: *"... Mehdi Zana Türkçe konuşsun, iki gün konuşsun, biz onu dinleyeceğiz, istediği gibi konuşsun*

> ***"PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan ile ilgili olarak da birkaç şey söylemek istiyorum. Abdullah Öcalan, 1970'li yılların sonlarında Apocu önderlerden biriydi. 15 Ağustos 1984 Atılımı'na kadar ise, PKK'nın önemli bir lideriydi. 15 Ağustos Atılımı'ndan sonra durum tamamen değişmiştir. PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan, artık, Kürt halkının bir lideridir, önderidir. Bunu, köylülerin, işçilerin, öğrencilerin, kadınların tavır ve davranışlarından, konuşmalarından anlamak mümkündür. Abdullah Öcalan, artık, Kürt halkının bir umududur. Omuzlarında milyonlarca Kürdün sorumluluğunu taşımaktadır. Abdullah Öcalan'ı artık, PKK'nın önderi, PKK'nın Genel Sekreteri olarak değerlendirmemek gerekir."***

biz onu dinleyeceğiz, fakat Kürtçe konuşmasın, Türkçe konuşsun..." Kürtçe'ye şiddetle karşı çıkış, Türkçe'yi dayatma, Türkçe'deki ısrar elbette irdelenmelidir. Türk sömürgeci mahkemeleri, Kürtçe'yi de, *"Sanık anlaşılmaz, acaip bir dille konuştu..."* diye zapta geçiriyor. Mehdi Zana'nın duruşmalarını bu bakımdan ilgiyle izlemek gerekir. Diyarbakır eski Belediye Başkanı Mehdi Zana duruşmalarda ısrarla Kürtçe konuşmaktadır. Tercüman istemektedir. Mehdi Zana'nın 12 Eylül cuntası tarafından görevinden alındığını ve cezaevine konulduğunu yakından biliyoruz.

Kürtçe'ye yeteri kadar önem vermemeleri konusunda bütün Kürtlerin, bu arada, PKK'nın da eleştirilmesi gerekir. Kürt örgütlerinin ve PKK'nın çeşitli konularda eleştirilmeleri, bu eleştirilerin her zaman haklı olduğu anlamına gelmez. Yani eleştiriyi yapanların çok mükemmel bir düzeyde olduklarını göstermez. Örneğin, belki PKK'nın günahı bizim günahlarımızdan çok daha azdır. Fakat toplumsal ve siyasal eleştiri bilgilerimizi zenginleştirmek ve sağlıklı kılmak için vazgeçilmez bir kurumdur. Öte yandan her şeye karşı çıkılarak, her şeyi inkar ederek Kürt tarihinin fakirleşmesine de yol açmamak gerekir.

14. Değerli Kardeşim, seninle PKK arasında yoğun tartışmaların olduğunu, senin ajanlıkla suçlandığını da biliyorum. Bu suçlamada "ajan" kavramına farklı bir anlam yüklendiği kanısındayım. Biz, ajan deyince daha çok, Milli İstihbarat Teşkilatı adına ve gizli çalışan ve kuşkusuz Kürtlerin aleyhine, devrimcilerin, solcuların aleyhine çalışan bir kişiyi anlıyoruz. Bu anlamda Kemal Burkay, İbrahim Güçlü gibi kişilerin ajan olamayacaklarını arkadaşlara uzun uzun anlatmaya çalıştım. Bu tür işler, bu kişiler için en son yapacakları işler değil, hiç yapamayacakları bir iştir. Fakat "ajan" kavramına farklı anlamlar yüklenince herkes ulu orta bir şekilde suçlayabiliyor.

15. Önemli bir konuyu daha belirtmek istiyorum.

a) 1 Ekim 1988 tarihli ve PKK-DB (Partiya Korumak ve Direnişi Yükseltmek İçin Devrimci Birlik) imzalı bir bildiri var. Bu bildiri yayınlandı. Bu bildiri 10 sahifeydi. Bildiri, "Tüm PKK'lilere, Yurtsever Kürdistan Halkına ve Bütün İlerici Devrimci Güçlere!" biçiminde bir hitapla başlıyordu. 10 sahifelik bu bildiride, PKK ve gerillalar övülüyor, PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan ağır bir şekilde suçlanıyordu.

b) 4 Ekim 1988 tarihli bir bildiri daha yayınlandı. PKK-DB (Partiyi Korumak ve Direnişi Yükseltmek İçin Devrimci Birlik) imzalı üç sahifelik bir bildiri. Bildiri, "Abdullah Öcalan'a Açık Mektup" başlığını taşıyordu. Bu bildiride de PKK ve gerillalar övülüyor, PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan ağır bir şekilde suçlanıyor, Hüseyin Yıldırım haklı bulunuyor.

c) 14 Haziran 1989'dan hemen sonra yayınlandığı anlaşılan, PKK-DB imzalı 5 sahifelik bir bildiri daha var. Bu bildirinin, "İşbirlikçi Hainlerin Komplo ve Saldırıları Devrimleri ve Devrimcileri Hiçbir Zaman Susturamamıştır ve Susturamaz" biçiminde bir başlığı var. "Devrimciler, Demokratlar, Yurtseverler, Kürdistanlılar" biçiminde bir hitap ile başlıyor. Bu bildirinin metni içinde yer alan, "Tüm Parti Kadroları, Taraftarlar, Yurtseverler", "Halkımızın Dostları, Devrimciler, Demokratlar, İlericiler" biçiminde yazılan ara başlıkları da var. Bu bildiri "Kahrolsun İşbirlikçi Tasfiyeci İhanet!", "Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği ve Emperyalizm!", "Hiçbir Karşı Devrimci Girişim ve Saldırı Kürdistan Halkının Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm Savaşının Zafere Ulaşmasını Engelleyemeyecek!", "Yaşasın PKK, ERNK, ARGK Önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi" şeklinde ifade edilen sloganlarla bitiyor. Bu bildirinin temel amacı da PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ı suçlamak oluyor. Gerillalar ve PKK övülüyor gözükülerek, Genel Sekreter Abdullah Öcalan eleştiriliyor diyemiyorum. Bildirinin amacı eleştirme değil, aşağılama, suçlama...

d) Burada Şoreşa Kurdistan isimli bir yayından daha söz etmek gerekiyor. 38 sahifelik bir dergi. İlk iki sayfası elimde yok. Bu kapak olmalı.

Dergi, "Yeniden Çıkarken" bölümünde, "... Şoreşa Kurdistan'ın ilk sayısı tam 6 yıl önce 1983 tarihinde çıktı" deniyor. Yine aynı bölümde iki yıl içinde 6 sayı kadar yayınlandığını, 1985'de yayın hayatına son verdiğini yazıyor. Yeniden yayına 1989'un ortalarında veya sonlarında başlamış kabul edilebilir. Bu, 1989'un Mart ayı da olabilir. Çünkü Newroz'dan söz eden bir yazı da var.

"Yeniden Çıkarken" başlıklı bu bölümde, Lenin'in teori ve pratik konusundaki düşünceleri dile getiriliyor. "PKK'nın tepesine çöreklenmiş önderlik" suçlanıyor. "Yeniden Çıkarken" başlıklı bölüm "Şoreşa Kurdistan'da yeniden el ele Kürdistan'da Yükselen Bağımsız, Özgür ve Sosyalist Geleceğe" sloganlarıyla sona eriyor. (s. 3-5)

Daha sonra, (s. 6-8) arasında şöyle bir yazı var: "İsyan ve özgürlük ateşini bir kez daha yaktık / Direnişin içinde birkez daha doğduk... Selam olsun çağdaş Newroz Meşalemiz Mazlum Doğan Yoldaş'a / Selam olsun bağımsızlığı ve özgürlüğü için çarpışan yiğit Kürdistan halkına / Selam olsun önderimiz PKK, ARGK ve ERNK'ye!" Yazıda Mazlum Doğan'ın düşüncesi ve eylemi övülüyor. Yazı, "Her şey, bağımsız, birleşik, demokratik Kürdistan için! Her şey ulusal kurtuluş cephemizin yeniden örgütlendirilip geliştirilmesi için!" sloganlarıyla sona eriyor.

Şoreşa Kurdistan'ın 9-27 sahifeleri arasında, "Tasfiyeci hain önderlik ve dayanaklarına karşı devrimci çizgiden sapmadan PKK bayrağını yükseltelim" başlıklı bir yazı var. Bu yazının temel amacı, PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ı aşağılamak ve suçlamak, PKK'yı, gerillaları över gözükmek...

28-31 sahifeleri arasında PKK-DB imzalı bir yazı var. Bu yazı, "Yurtsever Kürdistan Halkı! Devrimciler, Demokratlar" hitabıyla başlıyor. "Kahrolsun Emperyalizm, sömürgecilik ve Yerel Gericilik!", "Kahrolsun Tasfiyeci İhanet!", "Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi!", "Yaşasın UKH'mızın şanlı önderi PKK ve O'nun Devrimci Çizgisi!" sloganlarıyla sona eriyor. Bu yazının temel amacı da PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ı suçlamak, onun etkinliğini kırmak oluyor.

32-36 sahifeleri arasında, Av. Hüseyin Yıldırım tarafından yazılmış bir yazı var. Yazının başlığı şöyle: "PKK Kadrolarına, Yurtsever Kürdistan Halkına ve Tüm Devrimci-Demokrat Kamuoyuna!" Bu yazıda PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan bizzat Av. Hüseyin Yıldırım tarafından suçlanmaktadır. Bu yazılarda sık sık M. Ali Birand'ın adı geçmektedir.

Şoreşa Kurdistan'ın 37 ve 38. sahifelerinde, "Kucağa oturup sakal yolarak kahramanlık taslayanlara, PKK kadroları gereken cevabı veriyor" başlıklı bir yazı var. Hedef yine PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan.

e) Yukarıda a, b, c, ve d paragraflarında bazı yayınlardan sözettim. Bu yazılarda PKK övülerek veya övülür gözükerek PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan suçlanmaktadır, aşağılanmaktadır. Bu yazılarla ilgili olarak iki şey söylemek istiyorum. İki hususu vurgulamak gerekiyor. Birincisi şu: PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan ile ilgili olarak yapılmış hiç bir düşünceye, hiç bir suçlamaya katılmıyorum. Bunlar Türk devletinin suçlamaları, MİT'in suçlamaları... MİT'in bir şubesi gibi çalışan Türk basınının suçlamaları. Türk sömürge yönetiminin, Türk siyasal partilerinin suçlamaları vs. Bu suçlamaların, bu aşağılamaların hiç bir ağırlığı yoktur. PKK ve PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan et ve tırnak gibi birbirleriyle bütünleşmişlerdir. Bu organik birliği bölmeye, parçalamaya çalışmak için yoğun bir çaba harcandığı açıkça görülmektedir. Kanımca bu boş bir çabadır. Ciddiye alınamaz. Yukarıda üç numaralı ana paragrafın (e) bölümünde itirafçı Şahin Dönmez'in bir açıklamasına değinmiştim. Burada aynı kişinin bir açıklamasına daha değinmek gerekiyor. İtirafçı Şahin Dönmez, "Apo'yu yoketmeden PKK'yı yokedemezsiniz" diyor. PKK'nın tamamını yok etseniz, geriye bir tek Abdullah Öcalan kalsa o yine bir PKK yaratır, diyor. Bu Abdullah Öcalan ile PKK arasında, güçlü bir organik bağın olduğunu gösteriyor. Yüzyıl dergisinin 21 Ekim 1990 tarihli 12. sayısındaki açıklamalarda da benzer özelliklerin vurgulandığını görmek mümkündür. (Mit'te Kürtlere Özerklik Brifingi) kapaklı sayı.

Vurgulamaya çalıştığım ikinci husus da şu: Senin yazılarında da benzer suçlamalar, benzer düşünceler var. Gerek mektupta, gerek Yekita Sosyalist'te bunları izlemek mümkündür. Senin düşüncelerinin ve suçlamalarının da yukarıdakilere benzemesini bir talihsizlik olarak değerlendiriyorum.

f) Son olarak bir bildiriden söz etmek istiyorum. PKK-DB (Partiyi Korumak ve Direnişi Yükseltmek İçin Devrimci Birlik Adına Dersimliler Grubu) imzalı 2 sahifelik bir bildiri, 1990 yılı başlarında yayınlanmış.

Bu bildiri, "Yurtsever Kürdistan Halkına ve Bütün İlerici Devrimci Güçlere! Devrimci kisve altında mücadelemizi tasfiye etmek için Hüseyin Yıldırım yoldaşı öldürtmek isteyen APO'nun provokasyonuna gelmeyelim!" diye başlıyor. M. Ali Birand'dan söz ediyor. PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan suçlanıyor, Av. Hüseyin Yıldırım övülüyor. Bildiri, "Yaşasın Ulusal Kurtuluş Mücadelemize İnanmış, İlerici ve Devrimci Güçler! Kahrolsun Tasfiyecilik, Teslimiyetçilik, İhanet ve Mücadelemizi Engelleyici Her Türlü Girişim!" gibi sloganlarla sona eriyor.

Bu bildirinin Kürdistan'da dağıtılmasına devletin göz yumduğunu yakından biliyoruz. Hatta inanılır ve güvenilir bazı arkadaşlar bu bildirinin devlet tarafından çoğaltılarak, ajanlar aracılığıyla dağıtıldığını ifade ediyorlar. Senin suçlamalarının da bu bildirilerde yer alan suçlamalara benzemesi karşısında rahatsızlık duyduğumu, hüzün duyduğumu belirtmeliyim.

Son mektubunda, yazılarında, PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan için "Hasta bir adam", portresi çiziyorsun. Biz arkadaşımızın hasta olmadığını, sağlıklı bir ruhsal ve bedensel yapıya sahip olduğunu biliyoruz. Kaldı ki, kanımca Abdullah Öcalan, PKK Genel Sekreteri olarak görülmemelidir. Abdullah Öcalan artık, bütün Kürt halkının umududur. Omuzlarında milyonlarca Kürt halkının sorumluluğunu taşımaktadır. Yukarıda 10 numaralı ana paragrafta bunu ifade etmeye çalışmıştım. Bu bakımdan PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın sağlığı bütün Kürtleri ilgilendirmektedir.

16. Kürdistan'a ilişkin bilgi üretmeye çalışan kişilerin son derece özgür bir ortamda çalışmaları gerektiğini, kafalarının özgür olması gerektiğini biz ifade ediyoruz. Bunun çok önemli bir prensip olduğunu belirtiyoruz. Kimin bilime ihtiyacı varsa o üretir. Kürtlerin bilime ihtiyacı çok büyüktür, diyoruz. Benim çabalarım kuşkusuz bu doğrultudadır. Eğer bu prensipleri iyi uygulayamıyorsam, bunu benim eksikliğimde aramak gerekir. Olayları, olguları arasındaki ilişkileri kavrayışımdaki eksikliğimde aramak gerekir. Başka arkadaşların bu prensipler doğrultusunda çok daha değerli çalışmalar yapacağından hiç kuşku duymuyorum.

Eleştiri elbette temeldir. Ve ben bu eleştirilerden çok memnunum. Çünkü, her eleştiri, eleştirilen insanda yeni yeni ufuklar açar. Onun düşüncelerini, tavır ve davranışlarını etkiler. Bu ifade edilsin veya edilmesin böyledir. Fakat şu da önemlidir: İnsanlar kendi yanlışlarına zaman içinde bizzat kendileri varıyorlarsa, bu çok daha değerlidir. Örneğin 1960'lı yılların sonlarında yazılan, iki kere basılan, **Doğu Anadolunun Düzeni, Sosyo-Ekonomik ve Etnik Temeller** isimli kitaptaki yanlışların farkına bizzat kendim vardım. 1971 Doğu Duruşmaları bu yanlışların bilincine varmamızda çok büyük rol oynadı. Ve bu kitap 1974'ten sonra bir daha basılmadı. Daha doğrusu basılmasına izin vermedik çok istenmesine rağmen...

PKK'nın beni harcayacağı endişesi var. Senin gibi düşünen arkadaşlarda bu endişe yaygın. Bu endişe haklı değil. PKK'nın düşüncesinin ve eyleminin bizlere heyecan verdiğini yukarıda etraflı bir şekilde anlatmaya çalıştım. PKK, Devrimci Doğu Kültür Ocakları kökenli arkadaşların aksine, 60'lı, 70'li ve 80'li yaş çağlarını yaşayan Kürtlere de çok büyük bir heyecan veriyor. Ben bunun örneklerini yakından gördüm. 15 Ağustos 1984 Atılımından sonra canlanan, dipdiri olan, konuşmaya başlayan pek çok insan tanıyorum. Bunların önemli bir kesimi de KDP'li. Halil ağa, 15 Ağustos Atılımının cereyan ettiği günlerde hastaydı, yataktaydı. 15 Ağustos Atılımını Eruh'da hasta yatağından izledi. Yeğenleri, torunları ona her şeyi anlattılar. 3-4 gün sonra öldü. Ölürken çok mutluydu. *"Allah bana bu günleri de gösterdi"* diyerek öldü.

PKK ile, PKK'lı arkadaşlarla dostluğu geliştirmek bizim elbette önemli bir amacımız. Bizim PKK ile ilişkilerimiz gönül birliğine, ruh birliğine, yürek birliğine, beyin birliğine dayanıyor. "Harcamak", "harcanmak" çok yanlış kavrayışlar. Bütün bunlara rağmen, yanlış tavır ve davranışlar gelişirse ve bunlar bilinçli olarak gelişirse araya biraz mesafe koymak yeterli olacaktır. İlişkilerimiz örgütsel değil, ifade etmeye çalıştım, ilişkilerimiz yürek birliğine, gönül birliğine, beyin birliğine dayanıyor. Doğrusu da budur. Bu bakımdan "harcanmak", "harcamak" gibi endişelere kapılmamak gerekiyor. (1) numaralı ana paragrafta bu konuyla ilgili farklı bir endişeyi irdelemiştim.

17. Değerli Kardeşim, sana uzunca bir mektup yazdığımın farkındayım. Eğer, "eli kanlı örgüt", "cinayet şebekesi PKK" gibi suçlamalar yapsaydın sana bu uzun mektubu yazmazdım. Sadece cevap yazmayacağımı belirten çok kısa bir mektup yazardım.

Dikkat edersen, hep PKK'yı konuşuyoruz. Sen bana o uzun mektubunu PKK dolayısıyla yazdın. Ben de sana cevap veriyorum. PKK'dan sözediyorum. Öyleyse, PKK kendisiyle ilgili olarak yazılan herşeyden haberdar olmalıdır. Özellikle kendisi hakkındaki suçlamaları PKK bilmelidir. Bu bakımdan mektubunun bir suretini ve bu cevabı PKK'lı arkadaşlara da verdim. Bunu bir görev bildim.

Sana, Gülfer'e, Mustafa'ya, Mustafa'nın çocuklarına, hepinize selam ve sevgilerimi yolluyorum. Sağlık, mutluluk ve başarılar diliyorum. Sağlık, mutluluk ve başarı haberlerinizi beklerim.

V.i.s.d.P.: H. Barcedoğmuş, Vogelsangerstr. 286, 5000 Köln 30
Yazışma Adresi: Serxwebûn, Postfach 10 16 83, 5000 Köln 1
Hesap numarası: Stadtsparkasse - Köln, Konto Nr.: 27 93 29 53, BLZ: 370 501 98
Avustralya 3.50 $, Avusturya 22.50 s., Belçika 75.00 bfr., Danimarka 10.00 dkr., Fransa 7.50 ff.
Hollanda 3.75 hlf, İngiltere 0.90 £, İsveç 7.50 skr., İsviçre 3.00 sfr., Norveç 10.00 nkr.

Kürdistan'da devrimci savaş yükseliyor...

Baştarafı 3. sayfada

Özal, bu açıklamalarında "Kürt sorunundan korkmayan" bir Türkiye imajını yaratma çabası içinde görünüyordu. Özal'ın ABD gezisi sırasında ise gazeteler, Özal'ın komutanlara "Kürtler devlet kuramaz" garantisi verdiğini yazmaktaydılar.

Özal-Bush görüşmeleri 24 Mart'ta başladı. Bu tarihte Güney Kürdistan'da çarpışmalar alabildiğine yoğunlaşmış, birçok kent Kürt direnişçilerin denetimine geçmiş, Habur'a Kürt bayrağı asılmıştı. Kuzey Kürdistan'da ise Newroz ve Kahramanlık Haftası dolayısıyla kitleler ayaklanma halindeydi.

Irak'ın güneyindeki Şiî ayaklanması Saddam güçleri tarafından geriletilmiş olsa da, henüz canlılığını koruyordu.

Türk basınında da açıkça yazıldığı gibi, Camp David görüşmelerinin ana konusu Kürt sorunu oldu. Özal ABD'ye giderken, Ecevit, İnönü, Demirel başta olmak üzere sözde muhalefet güçleri ve ordunun Kürt sorununa yaklaşımları da basına yansıtıldı ve Türkiye'nin bütünlüğü noktasındaki hassasiyete duyarlılıkla yaklaşılması mesajı bir de bu yolla ABD başkentine ulaştırılmaya çalışıldı.

Tam bu tarihte, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'ın Türk ve yabancı basın mensuplarıyla yaptığı röportajlar gündeme girdi. PKK tümüyle halka dayanan ve halkı temsil eden bir kuvvet olarak konuşuyordu. Ulusların varolma hakkı ve iradesine saygı, insan hakları ve demokrasi noktasından gündeme müdahale ediyor, kitlelerin serîhildanla anlattıklarının resmi sözcülüğünü yapıyordu.

Bush-Özal görüşmesi, Kürt sorununa çözüm arayışlarının ve Türkiye'ye düşen rolün ne olduğunu çok daha açıkça ortaya koydu. Daha önceki değerlendirmelerimizde, Türkiye'nin rolünü aradığını belirtmiştik. Camp David görüşmesi bunun Türkiye'nin ağzından resmen itirafı oldu. Özal, Camp David'e "stratejik işbirliği" önerisiyle gitmişti. Bu "stratejik işbirliğinin" ne olduğu açıklandığında, Türkiye'nin ABD'den resmen ikinci bir İsrail olma rolünü istediği görüldü. Milliyet muhabiri Nilüfer Yalçın, konuya ilişkin haberinde "Türkiye, yerini arıyor" başlığı altında şöyle yazıyordu: *"ABD ile Türkiye arasında, İngiltere ile olduğu gibi, siyasi, ekonomik, güvenlik ve askeri sorunlarda sürekli bir danışma-dayanışma mekanizması kurulması, strateji uzmanları tarafından da çok çetin bir düzenleme olarak tanımlandı. Stratejik araştırma uzmanlarının, bu girişiminin temel nedenleri konusunda şu noktalarda görüş birliğinde oldukları gözlendi:*

1) Dünya'da ve Avrupa'daki hızlı gelişmeler, demokratikleşme ve silahsızlanma faaliyetlerinden doğan yeni oluşumlar, özellikle Varşova Paktı'nın fiilen ortadan kalkması sonucu, NATO'nun işlevlerinde görülen belirsizlikler, Türkiye'nin Batı'daki ve dünyadaki yerini doğrudan etkilemeye başladı. Batı, Türkiye'yi entegre etmek yerine, belirli bir sınırda tutarak, NATO içindeki yerini yeniden tanımlamaya yöneldi.

2) SSCB liderliğindeki Doğu Bloku da ortadan kalktığı için, Türkiye'nin o tarafa yönelmesi olasılığı da kendiliğinden yitirildi.

3) Arap-İslam alemi zaten Türkiye'yi tam anlamıyla benimsemiş değildi. Körfez krizi sırasında Türkiye'nin harcadığı çabalara ve önemli katkılarına rağmen, Arapların, Türkiye unsurunu özümsemedikleri işaretleri alındı.

Bu durumda Türkiye, bu boşluğu gidermek için kendisine en uygun ve güvenlik çıkarlarına en sağlam şekilde yanıt verebilecek yeni bir ortam arayışına girdi. Bunu ABD ile işbirliği çerçevesinde sağlamayı umut ediyor." (28 Mart 1991, Milliyet)

Ortaya çıktığı kadarıyla "stratejik işbirliği" anlaşması, Türkiye'nin "varlığı ve bölünmezliği"nin güvence altına alınmasına karşılık olarak Türkiye'nin ABD planları doğrultusunda her şeyi yapmaya hazır olduğunun tastiklenmesi oluyor. Türk devletinin yeniden biçimlendirilmesi de yine bu kapsamda ele alınıyor. Özal'ın "Anayasa değişikliği tasarısı"nın tam da ABD ziyareti öncesinde tartışmaya sunulması, ordunun yeniden organize edilmesi sorununun Camp David'de ele alınması, Camp David görüşmeleri sürerken Irak uçaklarının Kürt direnişçileri bombalamak üzere kalkışına ABD tarafından vize verilmesi, Güney Kürdistan direnişçilerinin bütün yardım çağrılarına rağmen BM'den en ufak bir sesin çıkmaması ve 28 Mart akşamı Türk sömürgeci ordusunun Qilaban (Uludere)'ın sekiz ayrı noktasından Güney Kürdistan'a girerek gerilla kamplarına saldırması, Kürdistan'da yükselen devrim dalgasının nasıl kesilmek istendiğini yeterince anlatmaktadır.

Türkiye'nin bu süreç boyunca üzerinde en çok durduğu bir nokta ise, Kürdistan Ulusal Kongre çalışmalarının mutlaka önlenmesiydi. Türk basını, bu konuda özel bir rol yüklenmiş olarak çalıştı, yayın yaptı. Günü kurtarma hesabı içindeki Türkiye ve ABD, özellikle Güney Kürdistan'lı güçlerle PKK'yi karşı karşıya getirmenin diplomasisini yaptılar. Irak'da federasyon formülünün hayat bulmasını PKK'nin, yani devrimin önlenmesi koşuluna bağladılar. Ancak sadece Kuzey Kürdistan'ın değil, Kürdistan'ın her parçasındaki halkın PKK önderliğine bağlılığın en kör gözün bile görebileceği kadar açık olduğu bir süreçte, diğerleri çıkarları gereği isteseler bile buna açıkça yönelemeyeceklerinden ve gelişmeler söz konusu bütün bu güçleri aştığından, Irak uçaklarının Güney Kürdistan'ı bombalamak üzere havalanışı kararına varıldığı görülmektedir.

30 Mart tarihli Milliyet gazetesi, "Birleşmiş Milletler Irak'a yeşil ışık yaktı - isyan bastırılacak" başlığı altında verdiği Londra kaynaklı haberde, ABD'nin öncülüğünde hazırlanan BM Güvenlik Konseyi karar tasarısının, Bağdat yönetimine hava kuvvetlerinin savaştan zarar görmeden kurtulan kısmı ile ayaklanmayı bastırma olanağı verdiği belirtiliyor. İngiltere'de yayınlanan Independent gazetesinde yayınlanan ve Milliyet gazetesinin aktardığı haberde şu görüşlere yer verilmiş: *"Savaş sonrasında Irak'daki siyasal durum ile ilgili olarak büyük güçlerin vardıkları anlaşma ile Kürtler çok şey kaybedecek. Kuzey Irak'da bir Kürt devleti kurulması olasılığı bölgede derin kaygılar yarattı. Bu konu, geçen hafta Bush ile Cumhurbakanı Turgut Özal arasında ABD'de yapılan görüşmelerde gündemin başındaydı."* Ayrıca, yine aynı gazete haberine göre, ABD, İngiltere ve Fransa, Irak'daki ayaklanmanın bastırılması için yönetimin temel insan hakları ilkelerine uymasında ısrar etmiyor, tek koşul olarak kimyasal silah kullanılmamasını istiyorlar.

Bu haberden de, açıkça görülmektedir ki, emperyalizm Kürdistan halkının iradesini tanımama ve bu iradeyi zorla ezme noktasındaki kararında ısrarlıdır. Bu noktada, uluslararası hukuk, insan hakları gibi kavramların hiç bir değeri yoktur. Üstelik bu, sadece emperyalist güçler açısından da değil, kendilerine hala sosyalist diyen devletler açısından da böyledir. Saddam'a karşı estirilen o büyük fırtınanın kocaman bir sahtekarlıktan ibaret olduğu, BM'in ise büyük güçlerin politikalarının dünyaya hakim kılınmasında bir paravan görevi yapmaktan öte işlevi olmadığı artık herkes için çok açıktır. Elbette burada özellikle, büyük devletlerin himayesine sığanarak sonuç elde edebileceklerini düşünenler için çok önemli dersler vardır. ABD ve müttefiklerinin dün yok edilmesi gereken bela olarak ilan ettikleri Saddam'a bugün Kürt isyanını bastırması için yeşil ışık yakmasından hayal kırıklığına uğradıklarını söyleyenler, ne yazık ki yakın bir geçmişte de aynı hayal kırıklığını yaşayanların oğullarıdır. Önemli olan şimdi bu gerçeğin artık iyice görülmesi, mevcut durumdan çıkışı, kapana kıstırıp boğma politikasının sahiplerine uşaklıkta değil, halkın öz gücüne dayanarak ve mücadele güçleri arasındaki birliği esas alarak emperyalizm ve maşalarının oyununun bozulmasında görmektir. Emperyalizm ve TC'nin sabote etmeye çalıştığı Ulusal Kongre platformu, bu çıkışı sağlamada sıkıca sahiplenmesi gereken ana halkalardan biridir.

Önümüzdeki süreç, Ortadoğu'nun Gordiyonu'nun devrimin kitlesel kabarışlarıyla çözüldüğü, Kürdistan'ın tarihi bir sorgulamayı tüm insanlığa dayattığı ve sonuç alıcı bir süreç olacaktır.

Kendisini işe tüm özü ile veren...

Baştarafı 20. sayfada

Yukarıda kısaca izah etmeye çalıştığım durum kişi olarak ulaşılması gereken formasyona ulaşmayı engellediği gibi, yapı karşısındaki görev ve sorumluluklarda da zayıflığa yol açtı. Pratik tecrübelerin de aktarımı ile, yapılan değerlendirme ve çözümlemeler üzerinde yapıyı derinleştirerek parti ve savaş sorunlarımızda köklü bir kavrama ve özümseme olayını sağlamada zayıf kalındı. Sorunlar belli yönleri ile açıldı. Temel bazı yönler üzerinde duruldu. Ancak, sarsıcı olunamadı. Yönelimdeki zayıflığımız yapının savaş olayına yabancılığı ile birleşince köklü bir dönüşüm olayı sağlanamadı, yüzeysel kaldı.

Akademi faaliyetlerim gerçekleşen II. Ulusal Konferans'a kadar sürdü. Konferans, sürdürülen faaliyetlerin zirvesi ve yeni bir sürecin başlangıcı oldu. Süreç köklü bir düzeltme hareketini zorunlu kılmaktaydı. Bu anlamda ülke zeminine taşırmak, konferansın ruhuna uygun köklü bir düzeltmeyi sağlamak, yitirilmek istenilen parti öncülüğünü yeniden faaliyetlere egemen kılmak hayati önem taşımaktaydı ve bunun yine sağlanamaması durumunda yol açacağı tehlikenin bilincindeydim.

Faaliyetlerimde belirtilenlere bağlı kalmaya çalıştım. Bu açıdan bir nevi koşturdum. Fakat sorunlar köklüydü ve bu yapıyı önemli oranda özden uzaklaştırmıştı. Dayatılan mantık yapıya da benimsetildiğinden pratikte önemli tahribatlara yol açılabilmekteydi. Bu iki yönlü bir çabayı zorunlu kılmaktaydı. Birincisi, dayatılan çizgi dışılığın pratik uygulanışının önüne geçmek, ikinci ve esas olanı da, yapıyı Konferans sonuçlarının özümsetilmesi temelinde köklü bir düzeltmeye tabi tutarak bir netleşmeyi sağlamaktı.

Faaliyetlerimde belirtilen iki yana da ağırlık vermeye çalıştım. Ulaşabildiğim alanlarda Konferans kararları ve belirlemeleri doğrultusunda kısa toplantılarla bir yandan süreç aktarılmaya çalışılırken, diğer yandan alandaki mevcut tıkanıklığın aşılması yönünde yeni planlama ve güç düzenlemelerine gidildi. Mevcut yönelim belli gelişmeler sağladı. Alanda dayatılan ve önemli tahribatlara yol açan anlayış ve pratikler mahkum edilerek pratik uygulanışın önüne geçildi. Ve alanda eski tahribatların etkisi önemli oranda kırıldı. Ancak, sürdürülen çalışma derinleştirilemedi. Bu anlamda olumsuz gidişat durdurulsa da istenilen gelişme temposu tutturulamadı, dar kalındı.

Süreçte kişi olarak sorunlardan kaçma durumuna düşmedim. Gücüm oranında sahip çıkmaya, çözüm olmaya çalıştım. Ancak pratik sürecin darlığı, alanda yaşanan durum, birimlerin pratik faaliyet içinde olma zorunluluğu yapıda parti ve savaş sorunları üzerinde köklü bir kavrayış ve bu temelde arınmayı zayıf kıldı, tempo tutturulamadı.

Sonuç olarak; yukarıda pratik seyir içinde kendi durumumu, mücadeleye yaklaşım tarzımı ortaya koymaya çalıştım. Öz olarak toparlarsam, ileri düzey sorumluluklarından uzak, kendini dar görev ve sorumlulukları içerisinde hapseden, geneli değil özeli gören, esas değil taliyle uğraşan, sorunları belli yönleri ile gören, ancak kendisini çözüm gücü olarak görmeyen, bunu daha çok başkalarından bekleyen, bu anlamda sorumsuz, bunu bulamayınca kendini boşvermişliğe bırakan, içe kapanık, bazen de tepkici-sekter çıkışlarla kendisini dışa vuran, liberal, bireyci, bu anlamda mücadelede örgüt olarak değil, birey olarak yürüyen, örgüte kendini güçlü katmayan, çok yönlü, boyutlu bir faaliyeti ortaya çıkarmaktan uzak bir pratik olarak nitelendirilebilir.

Bu pratik kendi içinde çelişkiyi de yaşattı. Niyette olmasa da sorunlara yaklaşım tarzıyla, savaş içerisinde olduğu halde savaşı yaşamayan, örgüt içerisinde olduğu halde örgütü yaşamayan, bu anlamda ne reddeden ne de gereklerini yerine getiren, ortayolcu bir pratik sergilendi. Üstlenilen ileri düzey sorumluluklarıyla şekillenen bu pratik direkt olarak önemli bir tahribatı yaşatmadı veya direkt bu yönlü bir pratik içine girmedi. Ama boy vermesini olanaklı kıldı. Zemin sundu. Bu anlamda, niyet ve istem ne olursa olsun, parti karşıtı bir konum yaşattı.

Yeni dönem pratiğine yönelirken sorunun niyet ve istemle izah edilemeyeceği, yine ortam ve kişilik özellikleriyle de izahın doğru olmayacağı kanısındayım. Çünkü azmeden ve kendisini işe tüm özüyle veren birisinin altından kalkamayacağı, aşamayacağı sorunun olmayacağı düşüncesindeyim. Bu açıdan esas sorun kendisini atfedilen role uygun işe yatırma, bunu özde yaşama olayıdır. Yeni dönem pratiğine yönelirken bu anlayıştan hareket ederek, bu konuda üzerime düşeni yerine getirmede hiçbir çaba zayıflığına düşmeyeceğimi belirtmek istiyorum.

Belirtilen çerçevede yeni dönem pratiğine yürürken, savaşı savaş olarak yaşayıp, verilecek görev ve sorumlulukların bilincinde ve gereklerini yerine getirmenin eksiksiz çabası içinde olacağıma dair Partiye, Parti Önderliği'ne, devrim şehitlerine, dağ ve zindan direnişçilerine insanlık onurum üzerine söz veriyorum.

Devrimci selam ve saygılarımla

30 Ocak 1991

PKK IV. Ulusal Kongresi kararları...

Baştarafı 17. sayfada

hain Kürt egemen sınıflarının gerici ve çağdışı varlığıdır. Kürdistan'da işlenen tüm suçlar, kaynağını bu iki gücün ortaklığında bulur ve onlara hizmet eder.

Bu güçlerin egemenliğini kırmış olan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, Kürdistan'da suçu tanımlamayı da mümkün kılmıştır. Kürdistan'ın bağımsızlığı ve halkın kurtuluşu uğruna yürütülen savaş, suçun tanımının ve ayrımının yapılabilmesinde tek söz sahibi olmaktadır. Artık bu ülkede yaşayan herkes, bu meşruiyeti ölçü alarak kendi durumunu değerlendirmek, eğer suçlu konumundaysa, bu durumunu derhal değiştirmek, eğer bunu yapmaz ise suçunun cezasına razı olmak zorundadır.

Kendisini kanıtlayan bu meşruiyete göre, bugün Kürdistan'da suçlar ve cezalar şöyle belirlenir:

1- Ülke gerçekliğimiz dikkate alındığında, sömürgeciliğin ve hakim sınıfların etkisiyle suça bulaştırılmış, yanıltılmış, kandırılmış, ancak bundan pişmanlık duymuş, ama suçluluk psikolojisi ve yaşam korkusundan dolayı bu konumunu sürdüren, uygun bir yaklaşımla bundan vazgeçebilecek konuma sahip olanları affetmek, ulusal çıkarlarımız açısından yararlı olacaktır. Bu temelde Kongremiz, bu konumu yaşayanları affetmek için, bir yıl süreli genel affı gerekli görüp af süresinin uzatılıp uzatılmamasını Parti Merkez Komitesi'nin kararına bırakır.

2- Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı Türk sömürgeciliğiyle doğrudan birlik, ona işbirlikçilik, ona uşaklık, ajanlık, milislik, muhbirlik vb. yapmak, bu ülke ve halk karşısında açık ihanettir ve ihanetin cezası ölümdür.

3- "Komünist", "devrimci", "yurtsever", "milliyetçi", vb. gibi sıfatları kendisine takıp gerçekten bunların gereklerini yerine getirmemek, bunların yerine siyasal ikiyüzlülük, teslimiyetçilik, inkarcılık, tasfiyecilik vb. yapmak, böylece Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı olmak; ona karşı mücadele etmek, onun gelişimini engellemeye çalışmak ve başkalarına bu doğrultuda telkinde bulunmak vb. biçimde maskeli olarak Türk sömürgeciliğine hizmet etmek, ülke ve halk gerçekliği karşısında ikinci tür, maskeli, siyasal görünümlü bir ihanettir. Bu tür ihanetin cezası, önce uyarıyla vazgeçirmeye çalışmak, örgütsel yapılarını dağıtmak, bunlara rağmen devam ettiğinde ise ölümdür.

Türk sömürgeciliğine karşı mücadele etmemek, direnmemek, ulusal kurtuluş mücadelesine katılmamak, madden ve manen desteklememek, sömürgeci egemenliğe teslimiyeti yaşamak vb. dolaylı olarak sömürgeci egemenliğe hizmet etmek ve ülke, halk kurtuluş davası karşısında suçlu duruma düşmek demektir.

Bu tür suçlara karşı, bilinçlendirme ve ikna faaliyetleri temelinde, suça bulaşmış olanlar mücadeleye hizmet eder hale getirilmeye çalışılır ve uyarılır, bu çabalara rağmen suçun sürdürülmesi halinde ise, uygun biçimlerde ve vatandaşlığın da bir gereği olarak para, başka maddi değer, devrimci görevlerde zorla çalıştırmak vb. gibi cezalar verilir.

4- Bağımsızlık Mahkemeleri'ni, kendilerinin bağlı kalacağı, partimizin adalet anlayışını esas alan iç yönetmeliğine kavuşturulması gereklidir.

PKK Genel Sekreteri ***Abdullah ÖCALAN*** *yoldaşın, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü mesajı:*

"Saflarımızda kadın ne kadar özgürleşiyorsa PKK de o kadar özgürdür"

Dünya Kadınlar Günü'nün en anlamlısını Kürdistan serihildanına önderlik eden Kürt kadını yaşıyor. Geleneksel 8 Mart Dünya Kadınlar Günü dolayısıyla, bir kez daha kadın özgürlüğü gerçeğimizi göz önüne getirerek, kadın sorununa yaklaşımın nasıl geliştiğini ve buna bizim çözümümüzün ne olduğunu bilince çıkarmak önem taşıyor. Günün mücadele gerçeği içinde daha da ilerleyebilmenin savaşı içinde olmak, bugüne verebileceğimiz en anlamlı karşılıktır.

PKK tarihi, onun sömürgecilikle savaşım tarihi, aynı zamanda Kürt kadınının kurtuluş tarihidir. Halk gerçeğimiz, yoğun bir biçimde kadın gerçeğimizle benzerlikler taşır; onun sorunu, onun kurtuluşu, kadın sorunu ve kadın kurtuluşudur. Denilebilir ki, hiçbir devrim Kürdistan devrimi kadar, kadının kurtuluş devrimi olmamıştır. Bunun tarihi, ulusal ve toplumsal nedenleri vardır.

Toplumun ataerkil aile yapısı ile günümüze kadar giderek daha da gerici biçimler alarak süregelen feodal ağalık, aşiretçilik ve dincilik kurumlarının erkeği öne çıkarması ve bu kurumların, en çok yabancı işgale yataklık etmesi, Kürt erkeğini çok onursuz, işbirlikçiliğe en çok alet olan, hatta bu konuda sınır tanımayan bir çarpıklığın içine iterken, kadın güçsüz de bırakılmış olsa, Kürt ulusal değerleri içinde kalabilmiştir. Erkek egemenliği, onu içte hep kadın üzerinde baskıya doğru götürürken, dışta ise işbirlikçiliğe doğru götürmüştür. Erkek kurtuluş yolunu hep işbirliğinde arar. Dolayısıyla, yabancı işgalcilerin, sömürgecilerin kültüründen tutalım her türlü siyasi, askeri yapılarına, yine en tortu işlerinden tutalım kabiliyetine göre en tehlikeli ajanlık ilişkilerine kadar hepsine Kürt erkekleri içinde bolca rastlanır. Bu konu adeta bir iftihar vesilesidir; yabancı işgalcilere en çok kim hizmet ederse, o en iyi adamdır biçiminde bir gelenek de oluşmuştur. Genel anlamıyla erkeğin yaşadığı bu olumsuzluk, işbirlikçi sınıflarda daha da gelişmiştir. İşbirlikçi sınıf ve onun erkek kesimi denilebilir ki, Kürdistan'ın en uğursuz, en lanetli, kire bulaşmış, ulusal değerlere ihanet etmiş ve dolayısıyla da bugün ülkemiz ve halkımızın içinde bulunduğu durumdan en çok sorumlu tutulması gereken kesimi oluyor. Eğer kadın bu anlamda bir defa kirli düşmüşse, erkek on defa daha kirli düşmüştür.

Bu gerçeği çok işledik. Genel toplumsal çözümlemelerimizde ve daha çok da kadın sorununun ortaya konulması ve çözümünde son yıllarda oldukça ilerleme sağlamış bulunuyoruz. Ve hatta bununla da yetinmedik, pratiğe bu çözümlemeler temelinde yol aldırmaya çalıştık. Gerçekten de gelişmeler, bu çözümlemelerin doğruluğunu ortaya koydu. Kürt kadınının kendini en iyi dile getirdiği '90 yılının Cizre ve Nusaybin serihildanına önderlik edenler kadınlardı, çocuklardı. Kadın-çocuk ilişkisini göz önüne getirirsek, kesin olarak serihildanda önderlik ağırlıklı olarak kadınındır. Bu gerçeği iyi anlamak gerekiyor. Unutmayalım ki, Cizre ve Nusaybin'de, Kürdistan'ın diğer benzer serihildanlarının geliştiği yörelerde, kadının böyle kendini ortaya çıkarışı tesadüfi değildir. Birincisi, partimizin ideolojik-politik yaklaşımlarının doğruluğunu, kadının mücadele tutkusuna verdiği önemi gösteriyor ve bu kesindir. İkincisi, yaptığımız pratik çalışmanın doğruluğunu, kadın faaliyetlerine verdiğimiz ağırlığın, kadın kadroların kitleler arasındaki çalışmalarının önemini, sonuç alıcılığını gösteriyor. Özellikle Cizre kadınının etkilenmesinde temel rolü oynayan **Binevş AGAL (Bêrivan)** yoldaşın örnek kişiliği, çok iyi bilinir ki, bu gelişmelerin en önemli nedenidir. Ve hemen hemen her yörede böylesine gelişmelerin ortaya çıkarılmasında, partinin bizzat eğitip mücadele alanına sevkettiği kadın kadroların yeri önemlidir. Onlarca şehit verilmiştir. Daha dün, '91 serihildanının geliştiği Şırnak, İdil ve Dargeçit'de, kadınların yürüyüşün başında olduğunu ve yine ilk şehidin bir kadın olduğunu öğrenmiş bulunuyoruz. Şu ortaya çıkıyor: Kürdistan devriminde daha başından itibaren, kadınlar önemli rol oynayacaktır, korkusuz yöneleceklerdir, devrim önemli oranda onların kurtuluşunun devrimi olacaktır. Bu, düşüncede ortaya konulduğu gibi, pratikte de böyle olacağını kanıtlamıştır.

Kürdistan ulusal gerçeği, baskı altına alınan halkın yaşadığı zor koşullar ve buna karşı özgürlük savaşımının ortaya çıkardığı gelişmeler, kadın etkisini sıkı sıkıya taşır. Şunu sıkça söyleriz: Bizim halkımızın gerçeği biraz kadın gerçeğine benzer. Kadının baskı ve sömürü altına alınışına benzer bir baskı ve sömürü altına alınmıştır. Ve dolayısıyla halkımızın sorunları ve kurtuluş yolları ile kadın sorununun çözümü ve kurtuluş yolları iç içe geçmiştir. Hiçbir halkın gerçeğiyle karşılaştırılamayacak kadar bize özgü bir gerçektir bu. O halde, durum böyle olduğuna ve gelişmeler de bunu doğruladığına göre, Dünya Kadınlar Günü dolayısıyla her ulusun kendi kadınlarına göstermek istediği yaklaşımdan ayrı olarak bizim bu konuda göstereceğimiz en olumlu yaklaşım, gerçeğimizin bir izleyicisi olmak ve eğer bu gerçekliğimiz de bir direniş, bir serihildan gerçeğine dönüşürse, bunun en anlamlı bir yaklaşım olduğunu ortaya koymaktır. Biz, bunu sadece bir günün saygılı yaklaşımı olarak değil, gittikçe derinleşerek bütün toplumumuzun kurtuluşuna, onun her bakımdan dirilişine katkısını sunacak ve bu anlamıyla sadece Kürdistan için değil, Kürt kadınının kurtuluşu için değil, dünya kadınlarının özgürleşmesine de katkıyı yapacak bir yaklaşım olarak görüyoruz ve bunun savaşımını veriyoruz.

PKK'nin kadın sorununda çok radikal olmasının en temel nedeni, demek ki, kadın gerçeğimizin kendisinde yatmaktadır. Sorunu dünya kadınının sorununa bağlamanın, tarih boyunca kadının baskı ve sömürü altına alınışı, düşürülüşü, kötürümleştirilmesi ve buradaki mücadelesine bağlamanın yanısıra, en çok da bunun Kürdistan kadınında nasıl geliştiğini, Kürdistan kadınının mevcut durumundan kurtarılmasını, nasıl geliştiği, Kürdistan kadınının mevcut durumunu kaldığı baskı ve sömürünün özgül yanını ve bundan dolayı da onun kurtuluşunun özgün yönlerini doğru ele almak gereklidir. Şunun çok iyi bilincindeyiz. Bir toplumda kadının özgürlük düzeyi, bütün toplumun özgürlük düzeyini belirler. Bir toplumun ne kadar özgürleşeceğini anlamak istiyorsanız, bir kadının ne kadar özgürleşmek durumunda olduğuna bakacaksınız. Bir ailenin ne kadar özgür bir aile olduğunu anlamak istiyorsanız, kadının ne kadar özgür olduğuna bakacaksınız. Şunu da ekleyelim: Bir erkeğin ne kadar özgür olduğunu anlamak istiyorsak, kadın sorununda ne kadar özgür olduğuna bakmak gerekir.

İyi veya kötü, demokrat veya sosyalist olmanın temel ölçütlerinden birisi, soruna demokrat ve sosyalist olarak bakabilmek, kadın ilişkilerinde bu temelde bir seviye tutturabilmektir. Dolayısıyla biz, partimizin içinde ne kadar özgürlük vardır sorusuna cevap vermek istiyorsak, saflarımızdaki kadınların özgürlüğüne bakacağız. Saflarımızda kadın ne kadar özgürleşiyorsa, PKK de o kadar özgürdür. Tabii ki bu aynı zamanda toplumumuza da yansır. PKK'nin özgürlük derecesi toplumumuzun özgürlük derecesidir. PKK'deki kadının özgürlük derecesi Kürdistan toplumunun içindeki kadının özgürlük derecesini tayin eder. Soruna böyle yaklaştığımızda, partililere ne tür bir görev düştüğünü çok iyi anlıyoruz. Herşeyden önce partinin konuya doğru tarihi, toplumsal gerçekler temelindeki bakış açısını özümsemek gerekiyor. Bu konuda özellikle geliştirilen çözümlemeler vardır. Mutlaka bütün partililerin bunları özümsemesi gerekiyor. Tutarlı olmanın birinci boyutu budur. İkincisi, bunu kendi kişiliklerinde uygulamaları gerekiyor. Çözümlemelerden çıkarılacak sonuçlarda sadece kadının özgürlüğünün değil, erkeğin de özgürlüğünün yattığını bilmek gerekir. Düşürülen kadın, erkeğin düşürülmesidir. Özgürleşen kadın, özgürleşen erkek demektir. Böylesine iç içe, etkileyen taraflar olarak baktığımızda, sağlam bir partilinin kendini mutlaka eğitmesi gerektiği ortaya çıkar. Ne kadın bize kendi geleneksel köleliğini, düşkünlüğünü dayatabilir; ne de erkek, tersyüz de edilmiş olsa, egemenlik biçiminde de kendini yansıtsa, kendisinin daha tehlikeli, işbirlikçi düşkünlüğünü ve baskıcı egemen olma konumunu dayatabilir. Mutlaka tutturulması gereken, tarafların eşit ve özgürlüğe açık olmayı bilmeleridir. Açık, şeffaf, özlü, baskıdan uzak, olumsuz etkilenmelerden uzak, sonuna kadar temel kurtuluş değerlerine bağlı, saygıda buna dayalı, sevgi de buna dayalı, gerçekten sonuna kadar yoldaşça ilişkiler içine girebilmeleridir. Parti buna önem veriyor, bu konuda mevcut gerilikleri aşmaya çalışıyor ve daha şimdiden bu çabaların ürünü olarak Kürdistan kadınının devrimde küçümsenemeyecek rolünün ortaya çıkmasına yol açıyor. Gerçekten düşmanın baş edemeyeceği müthiş bir güç kaynağının sadece kendini kurtarmakla yetinmeyeceği, bütün toplumun kurtuluşuna, onun zengin, yeni, diri, yaşanmaya değer bir toplumsal düzene dönüştürülmesine en büyük katkıyı sağlayacağı netçe görülüyor.

Geleneksel birçok devrimde - demokratik olsun, ulusal kurtuluşçu olsun, sosyalist olsun- kadın hep uydu, bağımlı bir biçimde ele alınmıştır. Devrimin temel bir ögesi değil, bağımlı bir ögesi gibi yaklaşılmıştır. Herkes askerdir, kadın da bir askerdir. Herkes militandır, kadın da bir militandır! Herkes şu işi yapıyor, kadın da o işi yapmalı! Evet, kadının askeri, siyasi, örgütsel çabalara katılması gerektiğini inkar etmemekle birlikte bunun yetmediğini ve hatta bu konuda kadına eşitlikçi bir anlayış tutturulmasının ciddi sakıncaları olacağını hemen belirtmek gerekiyor. Çünkü kadının özgünlüğü, onun mücadelesinin de özgünlüğünü ortaya çıkarır. Kadının fiziki, sosyal, tarihsel olarak içinde bulunduğu durum ve hatta bir bütün olarak toplum için ifade ettiği anlam, her ne kadar bütün toplumsal etkinliklere -buna devrim de dahildir- katılmayı kurtuluş için vazgeçilmez kılıyorsa da onun, özgünlüğünden kaynaklanan farklılıkları da söz konusudur. Özellikle dışlatılanmıştır; söz değerlerinden yoksun bırakılmıştır; eylem değerinden yoksun bırakılmıştır; her türlü etkinliği sınırlandırılmıştır. Bu daha çok sosyal yaşamda, kültürel yaşamda böyledir. Yalnız siyasi ve askeri yaşamda değil, diğer alanlarda da yoksun bırakılmıştır. İlişkilerde özgünlüğü, eşitliği ortadan kaldırılmıştır. Bütün bu alanların yeniden ele alınması, özgürleştirilmesi gerekir.

Dolayısıyla soruna dar bir eşitlikçi anlayışıyla değil, kadın gerçeğinin bütün boyutlarıyla ele alınıp zenginleştirilmesi, kendi elinden alınan birçok yeteneğinin yeniden kazandırılması temelinde yaklaşmak gerekir. Geçekten iyi bir inceleme sonucu, toplumsal baskı nedeniyle neyi kaybettiyse onu bulmaya götüren, onur edinmeye götüren bir mücadelenin sahibi olması gerektiği açıktır. Kadının kendi özgünlüğünü böyle bulmasına, en az diğer alanlardaki eşitlik çabaları kadar büyük gereksinme vardır. Bunu karşılayamadan kendini erkeklerle kaba eşitleştirme içine sokması tehlikeli bir yanılgıdır. Çünkü kadının bir de yitirdikleri vardır; elinden alınan yetenekleri vardır; kişiliğini yaşayamama durumu vardır; kadınlığını yaşayamama durumu vardır. Bunun yol açtığı büyük sıkıntıları, acıları vardır. Bunları gidermeden, ne siyasi ve ne de askeri mücadeleye ciddi olarak katkı sunmaları düşünülemez.

PKK bu konuları zengince ele almaya çalışıyor. Hiç bir partiye nasip olmayacak bir biçimde kendine duyduğu bir güvenin de eseri olarak bakıyor. PKK'nin konuya böyle bakışının altında, aslında Kürdistan devrimine bakışı yatmaktadır. Ve bu, Kürt toplumunun, kadınlarının yaşadığı baskı ve sömürü biçimine benzer bir durumu yaşamasından ötürü böyledir. Dolayısıyla soruna çok köklü yaklaşmamız, kendi toplumumuzun sorunlarına köklü yaklaşmamızdan ötürüdür. Bu nedenle iki sorun çok iç içe geçmiş durumdadır ve hatta ulusal kurtuluşta bu nedenden ötürü kadının öncelikle rol üstlenmesi gerekiyor. Örneğin, Kürdistan erkeğinin hep dışarıya kaçışı ve bu nedenle neredeyse toplumun dörtte üçünün kadınlardan oluşması, yine erkeğin kolay işbirlikçiliğe yatması ama kadının ulusal değerlerden kopmayışı durumu var. Yine, kadının okur yazarlığı yok. Asimilasyondan etkilenmiyor ve bu nedenle de Kürt kalmak zorunda. Bu basit nedenler bile, neden kadının çoğunlukla ulusallığı temsil ettiğini bize açıkça gösteriyor. İşte, partimizin daha başından itibaren bunları gözönüne getirerek bu soruna hakkettiği yeri vermesi serihildanki kadın önderliğinin ortaya çıkışına yol açıyor. Hiç şüphesiz bununla yetinmeyeceğiz, attığımız adım sadece bir başlangıçtır. Parti içinde olsun, ulusal kurtuluş saflarında olsun, giderek daha fazla ve yoğunca, bu sorunun işlenmesine ağırlık vereceğiz. Her şeyden önce, parti saflarında kadın eğitimini daha da geliştireceğiz. Mevcut çözümlemelerin iyi özümsenmesi, derinleştirilmesi, kişiliklere indirgenmesine, artan bir çabayla kurşılık vereceğiz. Yalnız kadın için değil, aynı şeyi erkeğin eğitimine de yansıtacağız.

Hep şu ilkeyi göz önüne getireceğiz. Bir kadro bu sorunda doğru çözüme ulaştığı anda kadrodur. Bu sorunda özgürleştiği oranda özgürdür. Hep gerçeğe biraz özeleştirisel yaklaşacak, sürekli eksiklikleri gidermeye çalışacak, bu konuda kendi mücadelesinde giderek derinleşme ve yoğunlaşmayı sağlayacaktır. En önemlisi de kadın kadro adayları daha çok kendi eğitimlerine ağırlık vereceklerdir. Partiye çok zayıf geldikleri, toplumun ağır etkisini taşıdıkları, çok geri özellikler getirdikleri biliniyor. Dolayısıyla özgül eğitimlerini yapacaklardır. Bu konuda geleneksel kadın düşkünlüğünü, duygusallığını, hafifliğini asla yansıtmayacaklardır. Bilakis, cesur, fedakar ve zeki kadın olma özelliklerini sürekli geliştireceklerdir. İnanıyoruz ki, kadınlarda bu özellikler erkeklerden daha aşağı değildir. Bizim yaşadığımız gerçekler daha şimdiden bunu doğruluyor. Geçen yıl, '90 Newroz'unda, partimizin ideolojisinden etkilenen, kahraman kızımız **Zekiye ALKAN**'ın kendini yakma eylemi, **"Newroz ateşi en iyi insan teninde yanar"** demesi, cesaretin, fedakarlığın sınırsız bir örneğidir.

Demek ki kadının kurtuluşa girişi öyle küçümsenecek bir giriş değildir. Doğru yol gösterildikten sonra ve eğer yanlış ve engellemelerle dıştan dayatmalar olmazsa, sonuna kadar güvenmek ve bunun doğruluğuna inanmak, sanıldığından daha fazla kurtuluşumuza katkı sağlar, zenginlik sağlar ve bu olmadan da devrim olmaz. Kadının, genelde dünyada, özelde Kürdistan'da, katılmadığı devrim noksan bir devrimdir. Ve hatta bizde, imkansız bir devrimdir. Ulusal kurtuluş devriminde, demokratik, sosyalist devrimde Kürdistan'da kadın gerçekten gittikçe daha da artan bir rol oynayacaktır. Şu çok doğrudur: Kürdistan kadını uyandığı, örgütlendiği, kat be kat kendini özgürleştirdiği oranda, Kürdistan uyanmıştır, dirilmiştir, özgürleşmiştir. Ve yaşanılır bir alana dönüşmüştür.

İşte kadınlar günü dolayısıyla bir kez daha bu soruna kendi katkımızı sunarken, böylesine kapsamlı düşünmeyi ve üzerimize düşeni yapmayı bilmeliyiz. Parti Önderliği olarak biz kendi çabamızı, gerçekten oldukça yoğun ve çözümleyici kılmaya çalıştık. Halen kadın kurtuluşunun Kürdistan kurtuluşundaki yerini, önemini ortaya koymak için, ardı arkasına çözümlemeler, yoğun eğitimler, örgütlenmeler yapıyoruz. Bu konuda bütün partililere, doğruların nasıl ele alınması gerektiğini, çözümün ne olduğunu, özellikle pratiğin nasıl geliştirilmesi gerektiğini önemle vurguluyoruz. Gerçekten devrimimizin önemli oranda kadının bir devrimi olduğu bilinciyle hareket ediyoruz. Çabalarımız, bize, bu konuda oldukça yenileştirici, oldukça özgün olmayı öğretmiştir. Geleneksel yaklaşımları, namus kavramını, aile kavramını yırtıyor, bunun yerine gerçek namuslu yaklaşımı; özgür yaklaşımı, büyük zorluklar pahasına geliştiriyoruz, daha da geliştireceğiz. Yaptığımız sınırlı bir çalışmadır. Daha fazlasını cesurca, bu konuda hiç bir engeli tanımadan yerine getireceğimiz kesindir. Gerçekten yeni olacağız, yeniyi başaracağız, bu konuda kendimize güvenimiz, bu konuda kadrolarımıza, çalışanlarımıza ve bütün kadınlarımıza güvenimiz tamdır. Ben bir kez daha bu vesileyle, başta kamp sahasındaki eğitim faaliyetine katılan yoldaşlar olmak üzere, PKK saflarındaki ve serihildandaki Kürt kadınlarının mücadelesini selamlıyor, sevgilerimi sunuyorum.

8 Mart 1991